

ЛИНЕ КОБЕРБЬОЛ ДЪЩЕРЯТА НА ЖРИЦАТА

Част 1 от „Жрицата на срама“

Превод от датски: Неда Димова, 2006

chitanka.info

1.

ДЪЩЕРЯ НА ЖРИЦАТА

Честно казано, не беше Сила виновна, че един дракон ме ухапа по ръката. Беше чисто и просто съвпадение, че тя ме замери с кофа, пълна със суроватка, точно в деня, когато се появи конникът от Дунарк. Но всеки път, когато усетя болка в лявата си ръка, си спомням с копнеж за Липовата къща, за крушите и кокошките, които гледахме там... И отново ме хваща яд на Сила.

Сила беше дъщеря на мелничаря, единствено момиче в рояка от шест деца. Може би затова бе толкова непоносима. Ако Сила решеше, че иска филия, намазана с мед, копринена панделка за коса или пък комплект фигурки „Принц и дракон“, тя само поглеждаше с молещи очи и заговаряше със сиропеносладък глас. Очите ѝ бяха сини като метличина, а на всяка от бузите ѝ имаше трапчинка. Бащата на Сила беше като пластилин в ръцете ѝ. А ако някой я закачеше или дръзнеше да се изпречи на пътя ѝ, тя веднага изпяваше на двама от братята си. Те всички работеха в мелницата още от малки, бяха заякнали и подмятаха чувалите, сякаш бяха пълни с пух, а не с пшеница или брашно. Никой не гореше от желание да се бие с тях, дори и по-големият ми брат Давин, а той не бе от страхливите.

Сила беше свикнала всичко да става точно така, както тя го искаше. Обикновено аз странях от нея. Този ден обаче ми тръгна накриво още със ставането. Мама ми се скара, защото предната вечер си бях забравила шала до бараката за дърва и той беше подгизнал. После се сдърпах и с Давин и открих, че Мели, моята четиригодишна сестра, досадна като конска муха, беше откъснала очите на старата ми парцалена кукла. Аз, разбира се, бях прекалено голяма, за да си играя с кукли, и не го правех често, но Нана беше *моята* кукла, а аз не бях разрешила на Моли да я пипа. С една дума, бях толкова сърдита и гневна на цялото си семейство, че не можех да изтърпя нито минута повече да бъда в къщата заедно с тях. Първо отидох в конюшната и постоях малко при Блис, нашата добричка кафява кобилка. Но след

малко се появи Давин и я изведе на паша на поляната зад крушовите дървета. Стана ми самотно и тягостно. Освен това мама със сигурност скоро щеше да ми намери някакво занимание, защото, според нея, работата беше най-добрият лек срещу сърдити муцунки и увесен нос. Преди да се усетя, вече бях поела към селото. Биркене^[1] не беше голямо, но въпреки това разполагаше с ковачница, странноприемница и мелница — собственост на родителите на Сила, а във вътрешността му бяха разположени единайсет малки стопанства. Освен това имаше и няколко имота като Липовата къща — нашият дом. Те се намираха извън селото и хем бяха част от него, хем не бяха. В почти всички къщи живеяха цели семейства и почти всички семейства имаха деца, някои дори — по цял рояк. Човек би помислил, че при такъв голям избор не би било трудно да си намеря една-две приятелки или поне другарче за игра. Но не беше така. Не и когато си дъщеря на Жрицата. Когато бях малка, си играех със Сася, дъщерята на гостилничаря. Но после на нея ѝ стана трудно да ме гледа в очите и отношенията ни взеха да куцат. Сега и тя ме отбягва, като всички останали.

И така, когато най-накрая стигнах до селото, след като почти половин миля бях шляпала в кал под напора на вятъра, осъзнах, че не знам защо съм дошла. В последно време рядко слизах тук сама и обикновено го правех, за да изпълня някаква заръка на мама. Сега стоях объркана по средата на площада и се опитвах да изглеждам така, сякаш съм спряла за миг, колкото да си почина малко. Янус Калайджията мина покрай мен с двуколката си и ме поздрави учтиво, но не ме погледна. Малко по-нататък се намираше ковачницата, където Рикарт подковаваше черно-белия кон на кръчмаря. Като ме видя, Рикарт ми махна, но бързо отново наведе глава и продължи с работата си. В този миг по земята заплюсяха едри капки дъжд и не вървеше повече да се преструвам, че стоя и се препичам на слънце. Може би по навик се отправих към странноприемницата. Там нямаше почти никого, с изключение на един-единствен гост. Той ядеше вечерята си — голям самун хляб като този, който печеха планинците от възвишенията от другата страна на Скайлерс Ранд. Човекът сигурно беше работил през лятото като пазач на кервани и сега се прибираще вкъщи.

Майката на Сася стоеше зад тезгяха и бършеше чаши.

— Добър ден, Дина — поздрави ме тя учтиво с поглед, взрян в чашата, която търкаше разсеяно. — Какво мога да направя за теб?

Как ли би постъпила, ако ѝ кажех: „Погледни ме!“? Но аз, разбира се, не го направих. Вместо това попитах:

— Вкъщи ли си е Сася?

— Не, мисля, че е у мелничаря — и тя кимна с глава в посока към мелницата, без обаче да вдигне очи.

Мисля, че нещата тръгнаха на зле още в този момент. Усетих как ме обзема силна горчивина и гняв. Всички тези сведени глави и извърнати погледи... Какъв беше смисълът да постъпват така? Знаех, че за всички тях щеше да е по-лесно, ако изобщо не им се мярках пред очите. Но не аз бях избрала да съм дъщеря на Жрицата. Не аз бях пожелала тези всевиждащи, разобличителни очи, в които никой не искаше да погледне. Още помня колко плаках, когато Сася спря да си играе с мен.

— Какво ми има? — попитах мама тогава.

— Нищо ти няма — каза тя. — Просто си наследила моята дарба.

Гласът ѝ звучеше гордо и тъжно едновременно. Ако зависеше от мен, щеше начаса да си получи дарбата обратно. За жалост обаче човек не определя сам тези неща.

Ако не бях толкова ядосана този ден, най-вероятно просто щях да се прибера. Но аз реших да им се опълча. Можеше и да не ме искат... Но нима аз нямах право да бъда тук? Да имаш някого, с когото да си говориш, някого, който да ти прави компания — това би трябвало да е изконно човешко право. Войнствено настроена и с буца в гърлото, аз закрачих с твърда стъпка през площада и надолу по улица Мелничарска.

— Искаш ли нещо, Дина? — попита ме Ети Мьолерс^[2], когато ме видя. Тя бързаше да прибере прането преди да е подгизнало от дъжда.

— Търся Сася — отвърнах аз.

— Момичетата сигурно са горе в хамбара — промълви тя с уста, пълна с щипки за пране, гледайки в простора, вместо в мен.

Аз прекосих двора и се промъкнах през малката вратичка в портата на хамбара. Вътре беше доста мрачно, но те си бяха направили няколко фенера от червено цвекло и лоени свещи, които приличаха на черепи. Фенерите създаваха едновременно уютна и призрачна атмосфера. Сила седеше в задната част на каруцата. Имаше

светлочервен чаршаф около раменете и венец от жълти гергини в косата. Останалите бяха насядали в полукръг около нея, а Сася, със старата филцова шапка на мелничаря върху главата си, беше застанала на един крак в центъра му и се опитваше да си спомни всичките дванайсет стиха на „Моят любим бе скитник“. Беше стигнала до седмия, но не вървеше добре. В началото се запъна, а когато отново започна да рецитира, обърка думите с тези от осмия стих.

Играеха на „Поискат ръката на принцесата“ и, разбира се, принцесата беше Сила. Доколкото я познавах, щеше да измисля на женихите си такива тежки изпитания, че никое от останалите момичета нямаше да свари да бъде принцеса в този ден.

„Придворните“ започнаха да освиркват Сася, а Сила нареди на жениха да ѝ се маха от очите и да се върне, когато бъде достатъчно зрял. Тогава ме забеляза и за малко излезе от ролята си.

— Какво търсиш тук? — попита тя.

— Дошла съм да поискам ръката на принцесата — отвърнах аз.
— Какво друго може да е?

— Ти не си поканена — сопна се Сила и заразглежда ноктите си, сякаш беше под достойнството ѝ да ме погледне. — Кажи ми веднага, Сася, помниш ли да сме канили дъщерята на Жрицата?

Сася промърмори нещо и заби поглед в земята.

— Може и да си вярваш, че си принцеса, Сила — казах аз ядосано, — но се държиш като селянка!

Тя потрепери и *тъкмо* щеше да ме погледне, когато в последния момент се отказа.

— Ще ти дам аз на теб една селянка — започна тя, но отново се спря. — Не, извинявай. Май не е честно. Знаеш ли какво, Дина, можеш да се включиш, ако искаш.

Останалите момичета ахнаха, сякаш не вярваха на ушите си. Самата аз също изумена се втренчих в Сила. Не ѝ беше присъщо такова великодушие.

— Наистина ли? Мога ли да участвам?

— Ами да, нали това искаше?

— Да.

— Добре тогава, поискат ръката ми!

Може би Сила искаше само да ме види как ѝ предлагам сърцето си, паднала на колене. Но от векове не бях играла с друг, освен с Давин

и Мели, така че реших, че си струва. Разкопчах палтото си и го метнах през рамо като рицарска пелерина, след това протегнах ръка, за да взема филцовата шапка. Сася я свали и ми я подаде, без да вдигне поглед.

— О, красива принцесо, като лилия бледна, дарете на жениха си, тук коленичил, ръката си нежна... — заредих аз верните рими.

— Не ще даря аз ни ръка, ни сърце, дорде за мен не стори той заслуги две — продължи стихчето Сила.

— Имам лък, имам и меч, красива Принцесо, как да ви служа, затуй иде реч?

— Ни лък, ни меч от полза са тука, други достойнства носят сполука. Женихе мой, ето и изпитанието първо...

Сила се усмихна и замлъкна, но се виждаше, че вече е решила.

— Изпей всичките дванайсет стиха от „Скитника“, като стоиш на един крак със завързани очи. Теа, дай й шала си.

Да стоиш на един крак с вързани очи се оказа по-трудно, отколкото изглеждаше. Хич не ми беше лесно да запазя равновесие, но като погледнех надолу, виждах сламата по пода на хамбара и това ми помагаше. За щастие имах по-добра памет от Сася. Започнах да пея вдъхновено:

*Любимият ми бе бродник
с шапка със перо зелено.
Презде по цял ден той се веселеше,
а нощем в гуляй по-бурен той кипеше.
А нощем в гуляй по-бурен той кипеше...*

Чувах ги как шумолят и шумолят около мен, но не се отказах. Продължих да пея, макар че кракът, на който стоях, затрепери от умора. А щом съвсем изтръпна, си представих киселата физиономия на Сила, когато се видя принудена да ми отстъпи мястото на принцеса, и внезапно ми дойдоха сили за още два стиха. Точно си поех дълбоко дъх и щях да започна дванайсетия, когато се случи следното.

Нещо студено и мокро се изля върху главата ми и вместо с въздух, се нагълтах със суроватка. Изгубих равновесие и се строполих на земята, като се давех от кашлица. Суроватка ми влезе в носа и

започна да ми щипе в ноздрите. В началото не осъзнавах какво се е случило. Но когато свалих превръзката от очите си и видях Сила с празното ведро в ръце и чух гръмкия кикот на останалите, всичко ми стана ясно.

— Изчезвай, малка вещице... И се върни отново, когато си достатъчно зряла! — нареди ми тя, като също се превиваше от смях. Така се бе опила от номера си, че изобщо не ѝ хрумна да се дръпне. А точно това трябваше да направи, защото никога през живота си не се бях ядосвала толкова. Трябваше ми само глътка въздух и отново бях на крака. Аз не просто се изправих, а буквално се хвърлих върху Сила, съборих я по гръб и седнах на гърдите ѝ, така че да не може да стане. Хванах лицето ѝ с две ръце и си отмъстих, както само аз можех:

— Погледай ме, надута кокетке! *Погледни ме в очите!*

Хич не ѝ се искаше. Тя викаше и плачеше и стискаше очи, но аз я държах и изобщо не възнамерявах да я пусна.

— *Погледни ме!* — изсъсках ѝ още веднъж и тя се предаде. Сините ѝ като метличина очи се взряха в мен. — Ти си една разглезена егоистка — прошепнах аз.

Вече нямаше нужда да говоря високо, защото тя ме чуваше толкова ясно, сякаш четеше собствените си мисли.

— Никога не си правила каквото и да било за някого. Всичките номера, до които прибягваш, за да постигнеш своето, са ми известни. Знам как си се сдобила с този пръстен. Знам и как успя да убедиш Сася да ти подари кутията си с принадлежности за везане. Знам и за лъжите, които изрече, за да накараш братята си да набият Лудия Малте. Единствената му вина беше, че тичаше подире ти, защото косата ти му харесваше. Ти си толкова зла, низка и жалка, че ми се повдига, само като те гледам. Знам всичко, Сила. *Познавам те!*

И наистина беше така. Докато седях на корема ѝ и нашепвах мисли в ума ѝ, видях всичките ѝ постъпки. И макар тя да викаше, да риташе с крака и да се мяташе, сякаш се дави, не можеше да се освободи. Накарах я да се погледне като в огледало и да се засрами от това, което вижда.

Едно от момичетата се опита да ме изблъска от Сила, но аз само вдигнах очи и то се дръпна като опарено.

— Ти си лоша, Сила — повторих аз малко по-високо. — И ако си мислиш, че някое от тези момичета те харесва заради това, което си,

дълбоко грешиш.

Аз се изправих, а Сила остана да лежи. Тя не можеше да спре да плаче, сякаш я бяха били с камшик.

— И вие не сте по-добри — казах им аз. — Вие, които идвате тук и играете ролята на придворните на принцеса Сила, само защото ви е страх от нея или пък искате нещо. Продължавайте да играете глупавите си игрички. На мен ми стига толкова!

Погледнах ги всичките, една по една, но единствените очи, които срещнах моите, бяха тези на светеците фенери от цвекло. Ядът ми малко попремина. Не исках всичко да свърши така, но единственото, което можех да направя точно сега, бе да си тръгна.

Малко преди да стигна до портата, малката вратичка в нея се отвори и влезе бащата на Сила.

— Какво става тук? — извика той. — Какво се е случило, Сила?

Но Сила не му отговори. Лежеше на земята и хлипаше. Тогава мелничарят ме видя и веднага реши, че аз съм виновна за всичко.

— Ах, ти, дяволско изчадие, какво си й сторила? Само ако си направила нещо на моята Сила...

— С пръст не съм я докоснала — едва успях да изрека аз преди той да ме зашлеви толкова силно, че звукът от удара отекна по целия хамбар.

— Такива като теб няма нужда да използват ръцете си — изръмжа той. — Изчезвай обратно вкъщи при майка си — вещицата — и ако още един път направиш нещо на моята Сила, то... Жрица или не, ще разбереш колко плесници можеш да понесеш, даже ако трябва да ти нахлузя чувал на главата, за да ти ги ударя.

Аз вече едва стоях на краката си. Плесницата съвсем ме беше зашеметила. Усетих вкус на кръв, защото си бях прехапала езика. Знаех обаче, че няма никакъв смисъл да очаквам съчувствие. Затова се стегнах и се опитах да си придам вид, че ми е все тая. След което излязох навън под дъжда, без да се обръщам.

Отне ми доста време да извървя разстоянието от половин миля до вкъщи. И още повече — да се престраша да вляза при мама. Не само защото зелената ми вълнена пелерина, ризата, престилката, изобщо — цялата аз — миришех на суроватка, която е по-подходяща за

храна на прасетата, отколкото да се използва за „пране“, а по-скоро, защото не ми се вярваше мама да остане особено очарована от случилото се и от начина, по който бях постъпила. Чувствах се ужасно зле, страшно нещастна и самотна. Давин имаше приятели. И Мели имаше приятели — нея всички я намираха за изключително сладка. Защо точно аз си нямах никого, освен своето семейство?

Накрая пак отидох в конюшните при Блис. Беше прекрасно, че можех да намеря утеха в това голямо топло добиче, за което нямаше значение дали притежавам очи на Жрица на срама. Аз допрях страна до шията ѝ, покрита с мека, току-що поникнала зимна козина, и си поплаках малко, докато навън съвсем мръкна.

В процепите на прозоречните капаци проблясна светлина и вратата се отвори.

— Дина? — извика майка ми. — Защо стоиш тук на тъмно? — тя вдигна маслената лампа, за да ме види по-добре. — Какво се е случило?

Нямаше никакъв смисъл да се опитвам да лъжа мама. А и да запазя нещо в тайна от нея, също не беше лесна работа. Затова ѝ разказах по-голямата част от случилото се, а за останалото тя се досети сама. След като свърших, мама постоя малко, взряла поглед в мен. Не ми се скара. Просто изчака да осъзная, че съм сгрешила. После ми кимна.

— Това е дар — каза ми тя. — И той те прави могъща. Но не бива да се злоупотребява с него — мама пхна ръка в джоба на престилката си и ми подаде нещо. — Ето, вземи! От известно време го нося със себе си и чаках сгоден момент, за да ти го дам. Мисля, че този момент дойде.

Беше накит за шия. Овална, метална плочка, украсена с кръг от бял емайл, в който имаше по-малък кръг от син емайл. Не беше бляскаво и красиво — така наречената верижка представляваше кожена черна връв, но аз знаех, че е специално.

— Защо ми го даваш?

— Защото от сега нататък си моя ученичка.

— Твоя ученичка...

— От днес нататък ще те обучавам как да контролираш дарбата си, кога да я използваш и кога не.

— Изобщо не горя от желание да се уча как да я използвам. Каква полза има от нея?

Мама въздъхна.

— От полза е, когато някой е откраднал нещо или е причинил зло на другото, или е отнел човешки живот. Тогава се допитват до Жрицата на срама. Има хора, които вършат злини, без да изпитват срам. Има и такива, които успяват да притъпят срама си и измислят куп добри извинения, докато сами не си повярват, че са били в правото си да причинят вреда на друг човек. Но когато се появя аз... вече не могат да се прикриват. Не могат да продължат да си затварят очите за стореното, нито да го запазят в тайна от останалите. Повечето хора могат да изпитват срам. А когато срещна някого от малцината, които не познават това чувство, правя така, че да го усети. Защото знам как да използвам дарбата си. А това е много рядка дарба. И ти също я притежаваш.

— Искан ми се да не я притежавах!

— Детето ми... Трудно е, а и при теб се събуди твърде рано. Заради теб самата ми се иска да се беше случило по-късно. Но хората имат нужда от дарбата ни и затова даже изпитвам известна радост, че си я наследила.

— Дори това да означава, че никога няма да имам приятели? И че никой обикновен човек не може да ме погледне в очите?

Мама ме притисна до себе си и ме полюшна напред-назад.

— Не че не *могат*. Просто не искат. Караш ги да си спомнят всичко онова, което биха желали да забравят. Всичко, от което се срамуват — тя махна една лепнеща от суроватка къдрица от челото ми.

— Само трябва да си търпелива. Рано или късно ще срещнеш някого, който ще се осмели да те погледне в очите. И тогава ще познаеш безграничното щастие. Защото този, който може спокойно да погледне една Жрица на срама в очите, е особено специален и е най-добрият приятел, който можеш да намериш.

— Явно няма да е Сила — казах аз мрачно.

Мама се засмя.

— Не — рече тя. — И аз не вярвам да е Сила.

[1] От датското Birk — бреза. — Б.пр. ↑

[2] В датски език: Møller — мелничар. — Б.пр. ↑

2.

КОННИКЪТ ОТ ДУНАРК

Духаше силен вятър, който блъскаше капациите на прозорците. Мама свали голямото корито и го остави пред огнището в кухнята, така че най-накрая можех да се изкъпя и сгрея. Докато миех сплъстената си коса, се чудех дали миризмата на суроватка ще изчезне някога от зелената ми вълнена пелерина. В този момент нямаше как да знам, че много скоро пелерината ми щеше да се пропие с по-ужасни миризми, но тогава това изобщо нямаше да ме притеснява.

След вечеря мама ни позволи да изпечем ябълки на жар за десерт. Скоро из цялата кухня се разнесе силен и приятен аромат, който ме ободри. Всичко беше почти както преди. Но само почти — студеният оловен медальон се удряше тежко в гърдите ми при всяко движение и ми напомняше, че обучението ми беше започнало.

— Какво ти се случи днес? — попита Давин.

— Ще ти разкажа утре — отвърнах аз и се загърнах по-добре в стария син шал на мама. — Сега съм много уморена.

Давин не каза нищо повече. Само кимна. Това беше едно от нещата, които харесвах у него — понякога му се случваше да уцели точния момент, в който да замълчи.

Пес, нашето голямо куче със сива вълниста козина, похъркваше върху чергата пред огнището, а Мели седеше в скута на мама.

— Разкажи ми за Зимния дракон.

— Не сега, Мели.

— Защо не?

— Може би ще ти разкажа преди да заспиш. Ако дотогава кротуваш.

Мама седна на пейката до масата и започна красиво да изписва върху етикети съдържанието на бутилките и бурканите, които беше напълнила днес. Сок от ябълки и круши, вино от бъз и шипки стояха наредени в дълга редица върху масата и чакаха да бъдат надписани.

Пес повдигна глава и тихо изръмжа. На вратата се почука.

За миг всички, без Пес, застанахме. Той се изправи и тромаво тръгна към задния вход. Мама въздъхна и остави перото.

— Кротко, Пес! Давин, би ли отворил — каза тя.

По-големият ми брат Давин ми подаде ябълката на клечка, която държеше, и стана.

— Не могат ли да се научат да идват само денем — промърмори той ядосано.

— Давин!

— Да, да — отивам.

Бях почти сигурна, че това е бащата на Сила. Но никой от нас не беше виждал мъжа, който влезе в коридора, след като Давин отключи. Това не беше нещо необичайно — мама често я посещаваха непознати. Понякога идваха, защото се нуждаеха от помощта на една мъдра жена, която познава билки и лекове както за тялото, така и за душата. Друг път (за щастие — по-рядко) идваха при Жрицата на срама.

— Добър вечер! — поздрави мъжът и погледна косо Пес, който му стигаше почти до кръста.

— Добра да е! — отвърна майка ми. — Влезте вътре на топло. Кучето нищо няма да ви стори.

— Благодаря — каза мъжът и си свали шапката. — Работата не търпи отлагане. Ако, разбира се, вие сте Мелусина Тонере.

Лицето му беше бледо, със сурови черти, а няколко кичура от черната му коса бяха полепнали по потното чело. Приличаше на човек, който е препускал дълго.

— Аз съм. А вие сте... ?

— Не идвам от свое име — каза той, като избягваше погледа на майка ми. — Нося вести от Дунарк.

Пратеникът най-вероятно не забеляза, но аз знаех, че майка ми изтръпна и цялото ѝ същество се стегна като изпъната пружина, когато чу това. Дунарк се намираше на крайбрежието и беше доста отдалечен от Биркене. Едва ли конникът щеше да бие толкова път, ако му трябваше лечител. А Жрицата викаха, когато някъде беше извършено престъпление.

— Дайте да видя — каза тя.

Конникът от Дунарк откачи продълговат кожен калъф от колана си и го подаде на мама. Върху червения восъчен печат, който затваряше отвора на калъфа, видях герба на Дунарк — гарван и под

него — вълна. Мама счупи печата и извади един папирус. Разтвори го и го поднесе към светлината, за да може да го прочете. Меките отблясъци на маслената лампа осветяваха правата ѝ рижава коса и нежните ѝ дълги ръце, които стискаха папируса. Само лицето ѝ оставаше в сянка.

— Аха — каза тя накрая. Гласът ѝ прозвуча някак напрегнато, сякаш с всички сили се опитваше да го накара да не трепери. — Най-добре е да тръгваме веднага.

— Не — извика Мели и се вкопчи в ръкава на мама. — Ти обеща да ми разкажеш за Зимния дракон.

Тя зариде и аз много добре знаех, че не беше само заради приказката. Мели я беше страх да спи, ако мама не беше наблизо. Особено когато имаше силен вятър и цялата къща скърцаше и пращеше.

— Ш-ш-ш-т, съкровище! — каза мама, гушна Мели и я полюля малко, както правеше някога с мен. — Давин ще ти разкаже. А когато се събудиш утре рано сутринта, вече ще съм си вкъщи.

— Той не може да разказва хубаво като теб.

— Дори е по-добър от мен. Сега трябва да се държиш като голямо момиче. Я виж Дина. Тя да не би да плаче.

Не, аз не плачех. Но след днешния ден се чувствах също толкова малка, колкото беше Мели, и бях уплашена като нея. Искаше ми се силно да прегърна мама и да плача толкова дълго, че тя да си остане вкъщи. Само че не го направих, защото бях почти на единайсет години и защото знаех, че мама трябва да излезе, макар че изобщо не го иска и би дала всичко, за да остане с нас, да сложи Мели в леглото и да ѝ разкаже за Зимния дракон, който не може да спи лете.

— Хайде, Мели — казах аз. — Мисля, че ябълката ти е готова. Искаш ли да ѝ сложим малко мед?

За щастие Мели обожаваше сладко.

— Много мед — каза тя, — И сладко по средата.

Погледнах мама и тя кимна.

— Със сладко по средата — рече тя. — Но не забравяй да си измиеш зъбите.

— Може ли Пес да спи при мен?

— Да.

— В леглото?

— Да, в леглото. Нека обаче Дина първо го изчетка.

Мама се изправи, свали красивия си черен шал от куката над печката и се загърна с него. Давин вече държеше дебелото ѝ зимно палто.

— Студено е — каза той. — Пренощувай там, ако времето е лошо. Ние ще се справим.

— Благодаря — каза тя. — Сигурна съм, че ще се справите. Но предпочитам да се прибера.

Мама го прегърна. Видях, че той вече я догонваше на ръст. Имаше същата рижава коса, същата изящна осанка с дълги ръце и стройни крака. Двамата бяха почти нереално слаби. Мели и аз бяхме по-набити и тромави. Мама наричаше това здравина. Казваше, че сме силни и земни. Но аз предпочитам да приличам на горска фея, като нея. И кой беше решил, че косата ми трябва да е черна и стърчаща, без никакъв блясък — като конска опашка. След като непременно е трябвало да наследя проклетата ѝ дарба, не можеше ли с нея да взема поне малко от красотата ѝ.

— Лека нощ, съкровище — каза мама и целуна Мели по бузата.

Мели протегна лепкавата си от меда ръка и обгърна шията на мама. Изобщо не искаше да я пусне, но дори и тя знаеше, че с мрънкане нищо няма да постигне.

— Да се върнеш веднага — каза Мели с уста, пълна с ябълка и мед. — Колкото се може по-бързо.

— Толкова бързо, колкото Блис може да галопира — обеща мама и се усмихна. — Лека нощ, Дина. Тя ме прегърна и аз усетих, че леко трепери. Погледнах папируса, който държеше в ръка.

— Нещо лошо ли е? — попитах аз колкото се може по-тихо, за да не чуе Мели.

— Така изглежда. Но нека първо да видим как стоят нещата.

— Може би трябва да дойда с теб. Искам да кажа — сега, след като съм твоя ученичка...

Тя поклати глава.

— Не! Достатъчно ти се струпа за един ден. Пък и е по-добре да започнеш с нещо по-безобидно.

Тя ме целуна по косата.

— Грижете се добре един за друг.

Пес въртеше опашка и умолително виеше, за да му позволи да я последва. Но мама хвана главата му, погледна в жълтите му очи и нареди:

— Остани тук. И се грижи за децата.

Голямото ни куче изскимтя, опашката му спря да се върти и се отпусна надолу. Но когато конникът от Дунарк отвори вратата на мама и я последва навън в дъжда и нощния мрак, Пес остана неподвижен.

Ние измихме меда от пръстите и лицето на Мели, помогнахме ѝ да изчисти зъбите си от малиновите семки и я накарахме да изплакне устата си с ментова вода. Докато Давин разказваше историята за Зимния дракон, аз сресах Пес. След като Мели заспа с Пес в краката, двамата с Давин седнахме и дълго си говорихме, като накрая аз все пак му разказах за Сила.

— Сила е глупава гъска — каза той твърдо. — Хубаво си направила, ако си я засрамила малко. Дори собствените ѝ братя смятат, че е станала прекалено зла.

През повечето време се радвах, че Давин е моят по-голям брат. Особено когато не ме дразнеше и не ме командваше. А тази вечер, когато мама я нямаше и навън продължаваше да духа и вали, това че той беше с мен, че беше на петнайсет — вече почти пораснал, ми създаваше приятно усещане за сигурност. Легнахме си едва когато от огъня беше останала само тлееща пепеляво-червена жар.

Сгушихме се в нишата при Моли и Пес не само заради топлината, но и за да не сме сами. Аз лежах в мрака и слушах вятъра, който постепенно утихваше. Дъждът беше спрял и вече не трополеше по покрива и капациите на прозорците. Ако времето се задържеше сухо, мама със сигурност щеше да се прибере още тази нощ — дори преди да съм заспала — помислих си аз.

Но когато се събудихме на сутринта, нея все още я нямаше.

3.

ДРАКАН

На следващата сутрин се опитахме да се държим така, сякаш нищо не се е случило. Давин отиде да отвори капациите на прозорците. Все още беше облачно, но вятърът бе утихнал. Аз налях вода от помпата на двора, запалих огън в огнището и приготвих овесена каша. Мели поиска малко мед в своята.

— Достатъчно мед яде вчера — казах ѝ аз. — Ще вземеш да заприличаш на голяма дебела мецана.

— Не съм дебела — отвърна ми тя. — Даже съм слаба!

Наистина беше така. Тя беше пухкавка, но тази пухкавост създаваше приятно усещане за мекота и очарование, като перата на гълъбица или кожухчето на малко котенце. Имаше права, пълна с блясък червеникавокафява коса, като мама и Давин, с малко повече червени, отколкото кафяви оттенъци. Аз бях единствената в семейството с коса като конска опашка.

— Добре — казах ѝ аз. — Но все пак би било добре, ако медът ни стигне до края на зимата.

— Мама винаги ми дава пълна лъжица!

— Не, не става — започнах аз, но Давин ме прекъсна.

— Дай ѝ колкото мед иска — каза ми той. Беше застанал до прозореца и гледаше към пътя.

— Но, Давин....

— Не бъди толкова строга с нея, Дина.

— Не е това... — погледнах лицето му, върху което беше изписана умора, и ръцете му, които беше скръстил на гърдите си, сякаш му беше студено. — Добре ли си?

— Да, всичко е наред. Но съм гладен. Скоро ли ще е готова кашата?

Знаех, че се тревожи за мама. Но се престорих, че не съм забелязала това. Сипах им овесена каша, а в тази на Мели сложих пълна лъжица мед.

— Дъждът е спрял през нощта — казах аз тихо на Давин.

— Да — отвърна ми той. — И вече не духа.

Спогледахме се през кухненската маса, но не си казахме нищо повече.

— Ето — рекох аз и подадох лъжицата от меда на Давин. — И на нас ще ни дойде добре малко сладко.

Към пладне слънцето се показва иззад облаците, но мама още я нямаше. Бяхме нахранили козите, кокошките, гълъбите и зайците. Бяхме събрали и обрулените през нощта от вятъра ябълки в градината зад къщата. Зелената ми пелерина беше почти суха и мирисът на суроватка се усещаше съвсем леко.

— Къде е мама ? — попита Мели. — Защо се бави толкова?

— Не знам, Мели.

Тя захлипа.

— Страх ме е. Къде е мама?

— Знаеш ли какво — казах аз и я хванах за ръката. — Сега Давин ще те заведе в ковачницата при Рикерт и Елин. Там ще си поиграеш със Сал и Тенна, докато мама се прибере.

Лицето на Мели грейна.

— Дали Елин ще изпече сладкиш?

— Може би — отвърнах ѝ аз. — Тя често го прави, нали?

А и жената на ковача имаше слабост към Мели и нейните големи зелени очи.

— Ти няма ли да дойдеш? — попита Давин.

Аз поклатих глава.

— Най-добре поне един от нас да остане тук. А пък и за вас ще е по-добре, ако мен ме няма.

— Рикерт не се страхува от теб — възрази по-големият ми брат.

— Да, може би не се страхува, но никога не ме гледа в очите. А и... след вчерашната случка ще е най-умно да не се вясвам в града известно време.

— Това не е решение на проблема — отвърна ми той. Изглеждаше хем загрижен, хем ядосан.

— Може и да си прав, но аз оставам тук.

Когато Давин и Мели се скриха зад кокошарника, аз взех кошницата с ябълки и започнах да ги беля на пейката пред бараката за дърва. Около мен закръжаха няколко гладни жълто-черни зли оси,

привлечени от слънчевата светлина и плодовия аромат. Трябваше внимателно да се оглеждам, когато се присягах за нова ябълка. Набързо пристигнаха и повечето кокошки, закудкудякаха и настана бой за обелките. Пес полегна на слънце край пейката, въздъхна тежко и положи глава на предните си лапи. Докато беше кутре, все не можехме да го отучим да лови оси и пчели, но след като три-четири пъти го нажилиха, сам се отказа. Изведнъж той вдигна глава и изръмжа. Хвърлих поглед към кокошарника. Нима Давин се беше върнал толкова бързо? Тогава се чу трополене от копита по пътя и сякаш камък ми падна от сърцето. Мама се прибираше.

Пес се изправи и изръмжа, а после започна да лае толкова яростно и оглушително, че подплаши кокошките и те се разлетяха на всички страни.

Отново ме обзе безпокойство. Пес не беше от кучетата, които много-много лаят. И в никакъв случай, не би лаял по мама и Блис. Значи приближаваше някой непознат. Може би случаен пътник, който имаше работа в Биркене или горе в планините Хьой.

По пътя се зададе голям черен кон. Ездачът му също беше висок. Беше облечен в черни кожени дрехи и тъмносиня мантия. Той спря коня и погледна Пес, който продължаваше яростно да лае. После се обърна към мен.

— Това ли е къщата на Жрицата? — попита той.

Черният кон изпръхтя срещу Пес и го предупреди да стои надалеч, като толкова силно тропна с предния си крак в земята, че изпод подковата му се разлетяха искри.

— Да — отвърнах аз, изправих се и поизбърсах ръцете си в престилката. — Но Жрицата не е тук сега.

— Да, знам — рече ми мъжът и леко дръпна юздите.

Черният жребец спря да рие с копито в земята, но аз за всеки случай хванах Пес за каишката.

— Ти си дъщеря й, нали?

— Да. Дина Тонере.

Той скочи от коня и направи няколко крачки към мен. Пес се озъби и така се задърпа, че едва не ме събори.

— Кротко — скарах му се аз — Седни!

Пес изпълни командата с неохота. Цялото му дълго сиво тяло беше напрегнато, а мускулите му трепереха. Защо беше толкова

враждебен? Дали защото мама я нямаше? Непознатият спря и се загледа за миг в озъбената муцуна на Пес. После отново се обърна към мен. И макар че стоеше съвсем близо, ме гледаше право в очите.

Аз изтръпнах. Очите му бяха сини, тъмносини като нощното небе. Едно студено, ясно нощно небе. Те се взираха в моите без колебание и страх. *Този, който може спокойно да погледне една Жрица на срама в очите, е специален по един необикновен начин и е най-добрият приятел, който можеш да намериш*, беше ми казала мама. Означаваше ли това, че непознатият ми беше приятел? Или пък можеше да ми бъде? Изведнъж ми стана интересно и го огледах по-добре. За разлика от повечето мъже, които познавах, той нямаше брада. Дори мустаци нямаше. Лицето му беше съвсем гладко, като на дете. Имаше фин нос, устни и брадичка. Не можех да кажа на колко години е. Макар че кожата му приличаше на детска, в изражението и погледа му имаше нещо, което го правеше да изглежда по-голям например от Давин или Торк, първородния син на мелничаря.

— Нося вест от майка ти, Дина — каза ми той. — Тя се нуждае от помощта ти.

Смразяващото предчувствие, което ме прободеше, когато с Давин се спогледахме по време на закуска, внезапно се върна — още по-силно от преди.

— Какво е станало? — попитах аз с немощен, уплашен и самотен глас.

— По-добре сама да ти каже — отвърна ми той. — Ако не те е страх да яздиш голям кон, можем да тръгнем веднага. А теб не те е страх, нали?

— Не — рекох му аз, макар че черният жребец беше по-голям от всички коне, на които се бях качвала. — Но трябва да оставя бележка на брат си.

— Брат ти? Ами той къде е?

— При ковача — казах аз — Ще се позабави там.

И през ум не ми мина да не го последвам, нищо че не го познавах, а Пес го лаеше. Вярвах му. А и как можех да не му вярвам след като стоеше пред мен и ме гледаше в очите, както само семейството ми правеше? А може би мама беше решила, че обучението ми трябваше да започне със случилото се в Дунарк, каквото и да беше то.

Затворих Пес в кухнята. Веднага щом го пуснах, той отново започна да лае, изправи се и опря лапи на вратата. Не можах да го усмиря, колкото и да му шътках. Измих си ръцете на помпата, избърсах ги в престилката и влязох вътре, за да напиша бележка на Давин. Имам красив почерк. Толкова хубав, че мама понякога ме оставя да надписвам етикетите на бурканите, гърненцата и шишетата, които държим в килера, защото не е без значение дали там пише валериан или беладона. Някои от билките, които мама използва, са опасни, ако човек обърка дозата или ги даде на друг пациент, вместо на онзи, за когото са предназначени.

— Къде отиваме? — извиках аз на мъжа, който ме чакаше на двора, като продължаваше да държи юздите в ръка. — В Дунарк ли?

— Да, в Дунарк.

И така аз написах на Давин, че е дошъл пратеник от Дунарк, че мама все още е там и се нуждае от мен. Че може би ще е по-добре да останат да пренощуват у ковача. И накрая добавих: „С обич, Дина“. Сгънах бележката, адресирах я до Давин и я оставих по средата на кухненската маса, където нямаше как да не я види. Взех изпраната си пелерина, наредих на Пес да си отиде в коша и отново излязох навън.

Черният жребец изглеждаше много голям, но непознатият ме вдигна сякаш бях безтегловна, и ми помогна да седна странично на седлото — също като изисканите дами. Така, разбира се, изглеждах много по-добре, отколкото като замяхах пола и възсядах коня напречно... През цялото време имах усещането, че се плъзгам надолу. Мъжът ме бе хванал здраво през кръста с едната си ръка, а с другата направляваше коня с лекота.

— Все още не знам как се казваш — казах аз нервно.

— Дракан — отвърна ми той, без да си направи труда да уточни дали това е малкото му име или фамилията. Конят се затича в лек галоп, а аз трябваше да се задоволя с това да вися от едната му страна. Но макар да се бяхме отдалечили доста от къщи, все още чувах как Пес лае ли лае, сякаш изобщо не възнамеряваше да спре.

4.

ЛЕГОВИЩЕТО НА ДРАКОНИТЕ

Дунарк беше стара крепост, която малко по малко се беше разраснала в град. Намираше се на висока скала, извисяваща се сред равнината — сякаш някой великан беше запратил планина по средата на речната долина. Късното следобедно слънце се отразяваше в реката, в морето, в езерата и в пясъчните плитчини, които се виждаха съвсем ясно оттук. А четвъртитата черна скала на Дунарк се издигаше с острите си зъбери и всяваше страх.

— Била ли си тук преди? — попита Дракан, който през целия път не беше проронил нито дума.

— Веднъж — отвърнах му аз. — С мама. Тогава обаче минахме през онази порта ето там.

Аз посочих Източната порта, до която се стигаше по главния път на Дунарк.

— Ние ще влезем отдругаде — каза ми той. — Така ще стане по-бързо.

Малко преди това се бяхме отклонили от главния път и сега дългокракият дорест жребец следваше един по-тесен, почти пътека. На няколко пъти се наложи да прецапаме през тесни канали и малки езерца, защото нямаше мостове. Надявах се избраният от Дракан път наистина да е по-кратък, тъй като няхах търпение да стъпя с крака върху земята. Не бях свикнала да яздя странично на коня и дупето и гърбът ме боляха от непривичната стойка.

Портата на Дракан беше много по-малка от Източната. Личеше си, че не я използваша често. Край пътеката растяха коприва и бодили, а когато пазачът отвори вратата, пантите ѝ изскърцаха. Стражът припряно поздрави Дракан и заключи след нас.

— Как си? Наред ли е всичко? — попита ме Дракан.

— Да, за момента.

Той кимна и пришпори черния жребец напред през тесния проход между старите ронещи се стени на крепостта. Пространството

беше толкова малко, че носовете на ботушите ми се опираха в зида. На места той буквално се надвесваше над пътя и го превръщаше в тунел. Това не ми харесваше. Чувствах се приклещена и не разбирах как черният жребец беше толкова спокоен. Все пак конете обичат волни простори, а не проходи и тунели. В редките мигове, когато изобщо успях да зърна небето, то изглеждаше недостижимо далечно и макар че лъчите на следобедното слънце обливаха върха на зида, не успяха да докоснат дъното на прохода. Тук долу царяха само мрак, влага и студ. И все пак пътят се виеше с остри завои и чупки нагоре към върха на скалата Дунарк, където се намираха и крепостта, и градът. Когато за първи път дойдох тук с мама, бях малко стресната от необичайно многото хора и животни, каруци и сергии край Източната порта. Сега беше съвсем различно — по целия път от портата до крепостта не срещнахме друга жива душа, освен пазача. Това обаче ми се нравеше още по-малко.

Накрая стигнахме до още една порта с пазач, който поздрави Дракан и ни пусна в някакъв двор, където въпреки всичко можех да дишам нормално — тук нямаше стени, които да ме притискат от двете ми страни. Дракан извика, появи се един мъж и хвана дорестия жребец за юздите. Бях благодарна, че най-накрая ме свалиха от коня. Почти не си усещах единия крак и ми беше трудно да стоя права, но Дракан ме хвана за ръката.

— Оттук, Дина, — каза ми той и ме поведе към някаква каменна стълба, която слизаше надолу и водеше до тежка, обкована в черно желязо врата. Зад нея се простираше дълъг подземен коридор, после минахме по още едни стълби и още един коридор... Помислих си, че човек лесно би могъл да се изгуби в място като това. Накрая Дракан спря пред една решетка.

— Изчакай за малко тук — нареди ми той, свали някакъв ключ от колана си и отключи. Отново заключи внимателно след себе си и се изгуби от погледа ми. Аз стоях послушно и го чаках.

Из въздуха се носеше странна миризма — на животни и на гнилоч. Може би се намирахме близо до конюшните? Но конете не миришеха така. Надзърнах през прътовете на портата, но не можах да видя нищо друго, освен коридор с още решетки в далечината и няколко лъча слънчева светлина — или пък това бяха просто факли? Отвътре

се чу тропот и някакви странни свистящи звуци. След малко Дракан се върна и ми отвори. Беше се въоръжил с копие, по-дълго от него самия.

— Какво е това място? — попитах го аз притеснено.

— Леговището на драконите — гласеше краткият му отговор. — Не се отделяй от мен и ще си в безопасност.

— Леговището на драконите? —

За драконите на Дунарк се носеха легенди. Мълвата разказваше за люспести чудовища, които без проблем можели да глътнат цял възрастен. Едно десетгодишно момиченце би било за тях само лек вкусен десерт.

— Не се бой. Знам как да се оправя с тях. Движи се плътно до мен. Нали искаш да видиш майка си?

— Да... но няма ли друг път? Покрай тях ли трябва да минем...

— Да. Хайде. Току-що ги нахраних, така че си имат залъгалка.

Той не ми позволи да продължа да се противя. Хвана ме здраво за ръката и ме поведе през следващата решетка.

Но когато видях първия дракон, спрях внезапно. Беше по-малък, отколкото си мислех. В кошмарите ми драконите бяха с размерите на къща. Но този тук бе по-ужасен и от най-ужасния кошмар. Беше истински. Беше по-нисък от кон, но три пъти по-дълъг. Кожата му беше люспеста като на змия. Имаше дебели криви крака с големи нокти. Очите му бяха жълти, а главата — плоска. От устата му висеше кърваво парче месо, което някога е било заден крак на теле. Останалите чудовища стояха малко по-надалеч и доразкъсваха телето. А ние трябваше да минем покрай тях!

— Хайде, Дина! Върви тихо и спокойно — каза ми Дракан и тръгна напред, като не изпускаше от очи най-близкия дракон.

Той разтвори наполовина пастта си, изсъска насреща му и нас ни удари тежка миризма на гнилоч. Аз се вкопчих в едната ръка на Дракан, а сърцето ми биеше толкова лудо, че не чувах нищо друго, освен туптенето му. Но Драконът явно не гореше от желание да се раздели с къса, който беше захапал, само за да вкуси малко човешко месо. Той стоеше неподвижно, като ни наблюдаваше с жълтите си очи. Пусна ни да минем и дори да се отдалечим на разстояние три пъти по-голямо от него самия. Дракан затръшна зад нас решетката в края на леговището. Звукът от хлопването ѝ ме зарадва така, както никой друг звук не беше ме радвал преди.

— Защо са тук? — попитах аз. — Кой би си ги гледал вкъщи по собствено желание?

— Не ти ли харесват? — Дракан стоеше неподвижно и наблюдаваше най-близкия жълтоок звяр. — Не виждаш ли, че са красиви по свой начин? Силни, гъвкави и опасни. А и можеш да разчиташ на тях. Те са такива, каквито са. Всъщност не са много различни от собственото ти зло куче у вас.

Аз изсумтях ядосано. „Изобщо не приличат на Пес!“ На Пес, който обичаше да го галят по корема и зад ушите. Големият топъл и любвеобилен Пес, когото можеше да викнеш да спи при теб, когато мама я нямаше...

— Много малко хора я виждат — каза Дракан, — но зверовете *имат* своя собствена красота. И са по-добри от цяла глутница кучета-пазачи.

Жълтоокият звяр разтръска глава и погълна къса месо наведнъж — почти четвърт теле — с козината, копитото и всичко останало. За миг шията на дракона се изду и сиво-зелените му люспи заблестяха като развълнувана водна повърхност. Поне телето вече беше мъртво. Представете си само какво ли е да те глътне жив?

Дракан с неохота се отдели от своите „кучета-пазачи“.

— Майка ти чака — каза той. — По-добре да побързаме.

След още една решетка се озовахме в мрачно подземие, което се осветяваше единствено от тесни процепи в горната част на стените. В сумрака, под сводестия таван, се виждаха две врати, но Дракан ме поведе по една зидана стълба към трета порта.

След мрака в подземието и леговището на драконите стаята, в която влязохме, ми се стори ослепително светла. Лъчите на следобедното слънце струяха през големия прозорец и човекът, който стоеше пред него, изглеждаше като тъмен силует в ярката им светлина. Но аз познавах този силует.

— Мамо...

Тя се обърна. Светлината беше толкова силна, че не виждах изражението на лицето ѝ. Но можех да чуя остротата на тона ѝ.

— Дина! Какво правиш тук?

5.

КЪРВАВИ СЪБИТИЯ

Нищо не разбирах. Бях изминала целия път от Биркене до Дунарк. В продължение на няколко часа бях яздила най-големия кон, на който някога се бях качвала. Бях прекосила леговището на драконите с всичките шест чудовища в него, които можеха да глътнат цяло дете без никакъв проблем. Бях уморена и уплашена. Цялото тяло ме болеше и всичко това, защото Дракан ми беше казал, че мама се нуждае от помощта ми. А сега тя стоеше пред мен и ме питаше какво правя тук, сякаш ме бе спипала, докато тайно похапвам от черешата вкъщи.

— Ти каза... той каза... той каза, че ти си казала...

Започнах да плета език. Малко ми оставаше да се разплача. Но мама вече не гледаше към мен. Вместо това се беше втренчила в Дракан и го пронизваше с поглед.

— Какво означава това? — гласът ѝ беше леден, направо смразяващ.

— Помислих си, че можем да си поговорим за ужасното престъпление на господаря Никодемус. Отново.

— Вече казах, че не е бил той.

— Можем ли да сме напълно сигурни? Май Жрицата на срама трябва да си поговори с него още веднъж.

— И каква полза ще има от това? Прекарах с него няколко часа. Видях дори най-дълбоко погребаните му грехове. Не е безгрешен. Също като останалите хора. Но това... чудовищно престъпление не е негово дело. Давам думата си на Жрица на срама. Доведете ми нов заподозрян и ще дам всичко от себе си. Ако не можете — пуснете ме да си вървя. Децата ми чакаха достатъчно дълго.

— Господарят Никодемус беше намерен целият покрит с кръвта на жертвите и с нож в ръка. Може да е бил толкова пиян, че не е осъзнавал какво прави, но със сигурност го е извършил. Макар и да не си спомня.

— Не, не е. Ако беше, в душата му все щеше да остане някаква следа, а такава няма.

— А не може ли да се появи?

Майка ми стоеше напълно неподвижна, изпъната като копие, и също толкова опасна.

— Какво иска да каже господарят Дракан с тези думи? — гласът ѝ беше кристално чист и остър като стъкло. Ако Пес беше тук и можеше да чуе интонацията ѝ, веднага щеше да заскимти и да се стрелне под леглото.

— Госпожо Тонере, всички улики водят към него. Самият той твърди, че нищо не помни. Аз обаче мисля, че Жрицата на срама би могла да опресни паметта му и да го накара да осъзнае вината си.

— Не и ако е невинен.

— Един старец. Едно четиригодишно момче. Една жена и нероденото ѝ дете. Четири човешки живота. Нима е странно, че иска да забрави?

— Не мога да накарам някого да си спомни нещо, което не е извършил.

Мама не беше помръднала от мястото си, но гласът ѝ бе загубил от остротата си.

— Участвах в залавянето му, госпожо. Да ви разкажа ли как изглеждаха покоите на графа? Да ви разкажа ли колко пъти я беше наръгал и къде? Гледката изобщо не беше красива. Никак даже.

— Замълчете — извика мама ядосано и ужасено. — Не пред детето...

Тя ме посочи с ръка.

— Госпожата има право. Тази история не е за детски уши. Но тази жена беше съпруга на братовчед ми. И на нейното дете не би му било приятно да чуе това. То беше само на четири години. Ще ми е много, ама много трудно да забравя случилото се. И ми се иска... — гласът му предразгавя от мъка — ...това чудовище да си спомни какво е извършило. Нима желанието ми не е справедливо?

— Казвам ви, че...

— Да. Знам. Но ако Жрицата е сигурна в правотата си, то тогава може спокойно да остави дъщеря си да пренощува в една килия с чудовището. О, простете. С невинния — той буквално изсъска последното изречение, сякаш нямаше сила да го изрече.

Мама инстинктивно пристъпи към мен и застана между нас двамата с Дракан.

— Затова ли...?

— Да, затова я доведох. Много е лесно да се раздават присъди на непознати, нали? Виновен или не, какво ви засяга всъщност? Добре, подарете му свободата, щом сте толкова сигурна, но нека дъщеря ви първо прекара една нощ в неговата компания.

— Значи сте готов да използвате едно дете...

— Синът на братовчед ми никога няма да стигне възрастта на дъщеря ви.

Дракан се обърна и отвори вратата.

— Имате един час да размислите — каза той през рамо. — Ще се върна, когато изтече, за да чуя решението ви.

— Почакайте — тя го хвана за ръката и го дръпна така, че застанаха лице в лице. — *Не те ли е срам...* — започна мама. Погледът ѝ беше онзи поглед, а гласът ѝ — онзи глас, които бяха карали разбойници и убийци да се свиват от срам и да молят за заслужено наказание. Но Дракан я гледаше в очите без страх.

— Не — каза той твърдо. — Изобщо не се срамувам.

6. ЧЕТНО ИЛИ НЕЧЕТНО

Вратата се хлопна с трясък и чухме стъпките на Дракан надолу по стълбата. Накъде ли се беше запътил? Дали щеше отново да мине покрай драконите?

— Мамо, тези дракони истински ли са?

— Дракони?

— Там, в леговището.

— А, тези ли? Не знам, всъщност аз не ги видях. Беше тъмно, а и вървах наскрел голяма група мъже с факли. Но се носеше гадна миризма и всички бяха много нервни. Оттам ли минахте? Само двамата?

Аз кимнах. Бях чула всяка дума от разказа на Дракан за убийствата и извършителя им, но драконите бях видяла със собствените си очи и все още усещах миризмата им в ноздрите си. В този миг се страхувах от тях повече отколкото от — как се казваше?— онзи Никодемус, когото Дракан наричаше чудовище.

— Ела тук. Плитката ти се е разплела.

Тя винаги се разплиташе. Така става, като имаш коса като конска опашка. Днес обаче мама беше по-внимателна, докато сплиташе отново едната от двете ми дълги дебели плитки.

— Изплаши ли се от драконите? — попита ме тя.

— Бяха противни. С люспи като на змии. И разкъсаха едно цяло теле само за секунда.

Мама стегна кожената връвчица колкото се може по-здраво около края на плитката ми. Знаех, че въпреки това плитката пак щеше да се разплете, може би дори още преди Дракан да се върне. Мама остана зад мен още миг и допря бузата си до косата ми.

— Не се страхувай — успокои ме тя. — Той е ядосан, защото не му казвам това, което иска да чуе. Но няма да ти стори зло. Не би посмьал.

— Мамо... Но той те погледна право в очите.

Тя въздъхна и ме прегърна.

— Да. Аз самата не знам какво означава това. Факт е, че не изпитва срам. А господарят Никодемус, когото са набедили за убиец... Той съжалява за много свои постъпки, но не и за тази. А е толкова млад, Дина, само на седемнайсет — малко по-голям от Давин. Никой не ми вярва — нито Дракан, нито блюстителят на закона, но аз съм убедена, че той е невинен.

— Кой са жертвите?

— Самият владетел на крепостта — старият граф Ебнезер, снаха му Адела, вдовица на по-големия му син, който загина преди половин година при разбойническо нападение, и внукът му Биан.

— Но защо... някой ще иска да ги убива?

— Никодемус е по-малкият син на графа. Говори се, че той искал да се ожени за Адела след смъртта на брат си, но граф Ебнезер не му позволил. Затова той се напил и в момент на умопомрачение убил баща си, а след това и Адела — или защото го отхвърлила, или защото отказала да прикрие деянието му. А що се отнася до сина й, малкия Биан... може би заради това, че видял всичко. Или пък чисто и просто не е можел да спре. Всичко изглежда очевидно. Открили са го мъртво пиян в преддверието, целия в кръв и с ножа в ръка. Няма какъв спомен от случилото се и нищо не можел да обясни. Блюстителят на закона е убеден във вината му, както аз — в невинността му. Не го е извършил той.

Тя ме обърна, за да вижда лицето ми, точно както беше направила и с Дракан. Беше бледа и имаше тъмни кръгове под очите. Най-вероятно изобщо не беше мигвала, откакто тръгна от къщи в бурята.

— Това, което Дракан иска, е ужасно. Да накараш някого да повярва, че е сторил такова чудовищно злодеяние, *и то когато е невинен...* Това би било престъпление, също толкова зловещо като самите убийства. Разбираш ли?

Аз кимнах.

— Но ти можеш ли? Можеш ли да го накараш да повярва, че е бил той?

Лицето на мама изведнъж стана строго и сурово.

— Защо питаш?

— След като съм твоя ученичка, трябва да знам на какво е способна една Жрица на срама.

— Може и да мога, може и да не мога. Но дори не искам да опитвам. Разбираш ли? Не мога да сторя нещо, от което самата аз ужасно ще се срамувам. Затова... — тя сложи ръце върху раменете ми. — Дина, ако Дракан наистина изпълни заканата си... трябва да проявиш смелост и да ми се довериш. Никодемус е само едно голямо дете със съвсем обикновени прегрешения. Той не е чудовището, което го изкарват.

Когато Дракан се върна, слънцето почти беше залязло, а небето бе нашарено от златисти и пурпурни облачета. В началото той се спря на прага и ни наблюдаваше. Ние седяхме на прозореца и играехме на „Четно или нечетно“ с няколко дребни монети, които мама намери в кесийката си.

— Четно — предположи тя, сякаш изобщо не беше забелязала Дракан.

— Нечетно — отвърнах ѝ аз и ѝ показах трите монети, които стисках в ръка.

Мисля, че това го ядоса. Той направи няколко крачки и тръшна вратата след себе си.

— Е? — рече Дракан.

— Какво „е“? — попита мама, което го вбеси още повече.

— Очаквам отговор, госпожо. Къде ще прекара нощта дъщерята на Жрицата.

— Вкъщи, надявам се. В собственото си легло. Господарю Дракан, тази комедия продължи твърде дълго. Прекрасно разбирам колко сте разгневен и ужасен от това злодеяние, но аз изпълних дълга си на Жрица на срама и сега искам да си отида у дома.

— Не, госпожо, аз не разигравам комедии. Мисля, че спокойно можем да осъдим Никодемус и без помощта на Жрицата. Но искам той да осъзнае, че е виновен. Дина, ела тук.

Погледнах колебливо мама, но светлината беше вече толкова слаба, че не можех да прочета изражението на лицето ѝ.

— Оставете момичето на мира. То нищо не е сторило.

— Нито пък Биан — каза Дракан тихо и ме хвана за ръката. — Ела, Дина, да вървим.

Аз се задърпах. Лесно беше да си смел на дневна светлина, но сега, когато мракът се спускаше, исках да остана при мама. Но Дракан имаше други планове. Той ме дръпна толкова силно, че въздухът изсвистя през зъбите ми.

— Е? — попита отново Дракан — Можете да сложите точка на това още сега. От вас зависи, госпожо.

Мама вдигна глава.

— Върви с него, Дина — рече ми тя спокойно. — И помни какво ти казах. Никодепус нищо няма да ти стори.

Въпреки това се страхувах. Но мама изглеждаше толкова горда и спокойна, че ми се прииска да ѝ дам повод да се гордее и с мен.

— Не е необходимо да ме държите, господарю — казах му аз с най-хладния и учтив тон, на който бях способна. — И сама мога да ходя.

Мама се усмихна. Върху лицето на Дракан се изписа такова изражение, сякаш му беше влязло нещо в кривото гърло. Все пак ме пусна и аз тръгнах към вратата с уверена и спокойна крачка, без да се обърна.

7. ЧУДОВИЩЕТО

В килията миришеше почти толкова лошо, колкото при драконите. Той беше повърнал няколко пъти, но разстланата по пода слама едва ли е била много чиста и преди това.

— Ако ще нощувам тук, трябва да почистите.

— Дракан каза...— започна един от пазачите, но аз улових погледа му. Бях сигурна, че и мама би използвала дарбата си в този момент.

— *Как не ви е срам да се отнасяте така с друго човешко същество!* — опитах се да звуча точно като мама, когато говори с гласа на Жрица, и мисля, че донякъде успях. Стражът сведе глава и не ме погледна повече.

— Можем да махнем сламата — каза ми той. — И да донесем вода. Но точно сега няма откъде да намеря нова слама.

— Вода, идеално. Но нека да е топла, поне две кофи. Ако може и малко сапун.

Пазачът кимна, без да вдигне поглед.

— Карман, донеси метла — извика той на един от останалите стражи. — А вие двамата, намерете вода.

Приблжих се до решетката на килията и надникнах вътре. Никодемус лежеше върху една зидана пейка. Той не погледна към нас, дори когато Карман се върна с метла в ръка и отворихме вратата. Докато Карман измита мръсната слама навън, останалите четирима пазеха затворника с вдигнати копия, но той не помръдна.

— Оттук нататък се оправяй сама — сопна ми се Карман сърдито. — Само като гледам това чудовище, ми се повдига. Моля, заповядайте, госпожице.

Той остави кофите с водата в килията, отвори ми вратата и се поклони иронично, сякаш бях някоя изискана дама, която отива на празненство. Аз влязох в килията и решетката се затръшна зад мен.

Никодемус лежеше на една страна, с лице към стената. Ризата му, някога бяла, беше от най-качествен лен с везба в синьо и златисто. Сега беше по-скоро кафява и съдрана на едното рамо. Част от дългата му тъмна коса бе прибрана в конска опашка. Не виждах лицето му.

— Господарю Никодемус? — промълвих аз нерешително.

Отначало сякаш не ме чуваше. След малко се обърна и бавно се изправи. Седемнайсетгодишен, така бе казала мама, но в момента изглеждаше хем по-голям, хем по-малък. Лицето му изразяваше едновременно самообладание и отчаяние. Брадичката, носът и едната му буза бяха подути и насинени. Явно се бяха отнесли доста жестоко с него.

— *Момиче?* — промълви той учудено. — Какво правиш тук? Коя си ти?

— Дина Тонере...

В този миг погледите ни се срещнаха.

— О, Боже! — прошепна той и зарови лице в дланите си. — О, Боже! Не отново. Госпожице, умолявам ви, смилете се над мен... смилете се над мен, вървете си.

— Не мога. Заклучиха вратата — опитах се да звуча колкото се може по-спокойно, но гласът ми все пак леко трепереше. — Ще прекарам тук нощта.

Той ме погледна учудено, но после отново сведе глава.

— Защо?

— Това е заради нещо между мама и Дракан.

За него беше съвсем естествено да гледа човека, с когото разговаря. На моменти забравяше, че това съм аз, и погледите ни се срещаха, въпреки че всъщност изобщо не му се искаше. Всеки път, щом станеше така, той се свиваше, сякаш прободен от силна болка.

— Ти си дъщерята на Жрицата, нали? — попита ме той и отново скри лицето си в ръце.

— Да.

— Имаш нейните очи.

— Да..., знам.

Тогава обърнах внимание на ръцете му. Не му бяха позволили да се измие. По външната им част, между пръстите, по кокалчетата и под ноктите имаше засъхнала кръв. *Не му бяха позволили да се измие. Ако* мама беше права и той действително беше невинен... А те го

принуждаваха да седи тук с ръце, покрити с кръв — кръвта на баща му, на Адела и на момчето... Беше прекарал целия ден и цялата нощ така, с кръвта на семейството си по себе си.

Внезапно осъзнах, че имаше нещо по-важно от това да изчистим пода. Взех едната кофа, поставих я пред него и му подадох грубия, жълтеникав сапун.

— Ето — казах аз. — Сега можеш да се измиеш.

Той остана неподвижен за миг. После рамената му започнаха да треперят и за секунда се уплаших, че ще заплаче. Никодемус протегна ръце напред, разпери пръсти и видях, че те също треперят. Наложих си да устои по-дълго на погледа ми. Имаше тъмносини очи, почти като тези на Дракан, но сега бяха толкова кръвясали, че ми беше трудно да ги гледам.

— Благодаря — рече ми той. — Не вярвах, че дъщерята на Жрицата може да е толкова... милостива.

Никодемус грабна парчето сапун, както гладният се нахвърля върху комата хляб. Първо изтърка дланите и ръцете си, после си свали ризата и изми лицето и торса си, накрая дори и косата, макар че след това затрепери от студ. Едната половина на гърдния му кош беше покрита със синини. Приличаше на ковача Рикерт, след като го беше ритнал големият товарен кон на мелничаря. Никодемус нямаше с какво да се избърше, защото не искаше отново да докосва кървавата риза. Аз свалих престилката си и му я подадох.

— Благодаря — каза ми той и още един път се насили да ме погледне в очите, макар че това му причиняваше болка.

— Ще измръзнеш така — промърморих аз, когато той захвърли ризата в най-далечния край на килията.

— Няма страшно — отвърна ми той. — Едва ли ще живея още дълго, та да имам време да се разболея.

— Мама им е казала, че си невинен.

— Така ли?

Той се взря в ръцете си.

— Значи тя знае повече от мен самия.

После отново вдигна очи към мен, сякаш се надяваше, че болката ще намалее, ако устои по-продължително време на погледа ми.

— Как може да ме смята за невинен след като знае... — гласът му затрепери, но той продължи. — След като знае какво съм вървил и

какво не съм. След като знае за всяка една мерзка, ужасна и жалка моя постъпка. За хората, на които съм сторил зло. За моментите, в които не ми е достигала смелост. За нещата, които съм отнемал от другите и за тогава, когато съм бил твърде дребнав, алчен или страхлив, за да дам. Не, госпожице, аз изобщо не съм *невинен*! — той изплю последната дума, сякаш му беше горчала. — Но въпреки това не мога да повярвам, че съм... че съм наранил Адела. Или момчето, Биан, който... Не, не вярвам, че съм бил в състояние да го извърша, независимо колко пиян съм бил.

— И мама твърди, че не си бил ти. А тя рядко греша.

Той впери празен поглед в нещо, невидимо за мен — картини, призраци от миналото или спомени.

— Не помня — промълви тихо. — Не помня дали съм го извършил, но не помня и дали не съм. А и ми е малко трудно да забравя, че кръвта им беше по ръцете ми.

Вгледах се за миг в него.

— Не мисля, че ти си ги убил — казах му аз, като се опитах да звуча колкото се може по-убедено.

— Ти си още дете — рече ми той. — Децата винаги виждат само най-хубавото у хората. — Празнотата изчезна от погледа му. — Защо всъщност си тук? — продължи Никодемус. — Дракан трябва съвсем да се е побъркал, щом затваря малки момиченца в килията на осъден на смърт.

— Все още не са те осъдили на смърт. И няма да го сторят, докато мама твърди, че си невинен. Но... точно затова съм тук. Дракан си мисли, че може да принуди мама да се откаже от думите си.

— А ще успее ли?

Аз се усмихнах и поклатих глава.

— Той изобщо не познава мама.

Свалих малкия нож от колана си, нарязях останалия сапун и го разтворих във втората кофа. След това излях по-голямата част от водата на пода и започнах да търкам с метлата. Вместо да ми помогне, Никодемус вдигна крака върху каменната пейка и взе да ме гледа как чистя. Най-вероятно синът на графа никога не бе хващал парцал в ръка. През малкото прозорче в стената се виждаше, че навън вече бе съвсем тъмно. В коридора висеше газена лампа, тя хвърляше в килията жълтеникава мъждива светлина. Чувахме гласовете на стражите, които

седяха в стаичката си и явно играеха на нещо, защото от време на време оттам се носеха триумфални възгласи, ругатни, псувни, обвинения в мамене или недоволство от невероятния късмет на противника.

— Госпожице... — започна Никодемус,

— Не съм свикнала да се обръщат към мен така — прекъснах го аз. — Наричай ме просто Дина, за да съм сигурна, че говориш на мен.

— Дина — продължи той. — Тогава ти ми казвай Нико. Така правят, тоест правеха приятелите ми. Бях започнал да казвам, че няма смисъл да оставаш тук през цялата нощ. Извикай стражите. Сигурен съм, че Дракан е искал само да постресне майка ти.

Аз поклатих глава.

— Не ми се вярва толкова лесно да се откаже. А и предвид сегашната ситуация... Ако извикам пазачите, ще се призна за победена. А аз мразя да губя. Освен това не се боя от теб.

Той се изсмя.

— Да, забелязах. Но все пак тук е студено, а пейката е корава и неудобна. Има и плъхове — той изрече последните думи, сякаш очакваше, че ще се разпищя, ще си вдигна полата и ще викна стражите. Може би точно така биха постъпили познатите му момичета.

— Вкъщи, под пода на обора има плъхове — заявих аз спокойно. — Пес, нашето куче, от време на време успява да хване някой от тях, но те не се дават лесно. А и на теб ти е по-студено, отколкото на мен.

Виждах, че целият трепери. Свалих пелерината си.

— Ето. Много е малка за теб, но въпреки това ще те посгрее.

— Не беше нужно... Не мога да...

— Вземи я. Като се стоплиш, ще ми я върнеш.

Той я взе. Ако закопчееше само най-долното от трите рогови копчета, щеше да му е добре в раменете. На мен ми стигаше до коленете, така че със сигурност щеше да покрие торса му.

След малко се чуха стъпки. Един от пазачите дойде и взе лампата от коридора.

— Време е за лягане — каза той. — А ти, Никодемус, чудовище такова!

— Да, какво за мен? — попита Нико уморено.

— Това беше идея на Дракан, не моя, но ти обещавам, че само с пръст да докоснеш момиченцето, ще...

— Нищо няма да ѝ направя.

— Не, няма, защото знаеш, че в противен случай аз лично ще се погрижа да не ти остане здрава кост в тялото и чак *след това* ще ги пусна да ти отрежат главата.

Той погледна гневно Нико. После се обърна към мен и ми кимна.

— Лека нощ, госпожице Тонере. Викайте, ако има нещо. Стаята ни е точно в края на коридора.

— Лека нощ, стражарю. Благодаря, но едва ли ще имам нужда от помощта ви.

Той промърмори нещо, което не можах да чуя, и си тръгна с лампата. В килията настана непрогледен мрак. Само един малък лъч бледа лунна светлина се процеждаше през прозорчето.

— Аз ще спя на пода — рече Нико. — Ти легни на пейката.

— Я стига глупости — възразих му аз и се опитах да звуча като мама, когато се ядоса на Мели. — И двамата можем да спим на пейката. Хем ще се топлим един друг.

— Да, но не бива ти да... По-добре да не се приближаваш до мен — в гласа му се усещаше паника.

— Я стига глупости — повторих аз. — Ти да не си някое чудовище? Нищо няма да ми направиш.

И преди той да успее да ми възрази, аз седнах на пейката до него и положих глава на раменете му.

Никодемус потрепери и въздъхна дълбоко. Може би заради мрака или пък защото след кървавата баня в покоите на Адела не бе усещал допира на друго човешко същество, или просто защото не можеше да се сдържа повече, но той започна да плаче. Плачеше толкова силно, че цялото му тяло се тресеше. Плачеше отчаяно и безнадеждно, без да може да спре. Беше ме прегърнал силно, сякаш само аз можех да го спася.

— Ти си добро чудовище — прошепнах му аз. — Как би могъл някой да се страхува от теб?

След малко раменете му спряха да треперят и дишането му се поуспокои. Но той не ме пусна. Останахме така прегърнати. Беше толкова приятно след дългия, ужасен ден. Самата аз започнах да дишам по-бавно и сънено се прозях. Той се премести малко по-навътре, така че да мога да легна по-добре.

— Странно — промърмори Нико в мрака. — Приличаш на майка си. Но... Нейният поглед ме разкъсваше на парчета и ме караше да се чувствам като най-голямото чудовище на земята. А ти... — той въздъхна. — А ти почти успя да ме накараш да повярвам, че съм невинен.

8.

ШИШЕТО НА МИРА

Не знаех кое време на нощта беше. Бях поспала малко, но когато се събудих, ивицата лунна светлина на пода почти не се бе преместила. Нико дишаше дълбоко и спокойно, но не бях сигурна, че спи. И тогава чух шума отново — същия шум, който ме беше събудил. Чух стъпки. По стената на коридора заигра мъждивата светлина на фенер.

Беше Дракан.

— Нико — каза той тихо. — Нико, буден ли си?

Нико ме пусна внимателно, за да не ме събуди — не беше забелязал, че вече не спях. Аз стиснах очи и продължих да се преструвам на заспала. Не исках да им преча. Дракан го беше нарекъл „Нико“, както му казваха приятелите му.

— Буден съм — отвърна му той.

— Жрицата на срама продължава да твърди, че си невинен. Непоколебима е. И аз си помислих, че... Вече не знам в какво да вярвам. Затова дойдох да поговоря лично с теб.

Нико бавно се изправи. През притворените си клепачи видях, че това му причини болка. Нощният студ не се бе отразил добре на насиненото му тяло.

— Благодаря ти, че дойде — промълви той тихо. — Но не мога да ти разкажа много. Не си спомням нищо преди момента, в който ти и пазачите ме свестихте и видях... всичко.

— А от още по-преди? Трябва да си имал причина да отидеш в покоите на Адела.

Нико поклати глава.

— Наистина не знам. Мартен измисли това глупаво състезание с бъчвите. Пихме много, викахме и крещяхме. Загубих три сребърника от Еберт и едва не се пребих, защото си мислех, че ще мога да запазя равновесие върху бъчвата, докато той е вътре в нея... Но ти също беше там. Ти видя всичко. Даже по-добре от мен.

— Следобеда, когато те видях за последно, беше седнал върху една купа сено и я беше обявил за свое кралство.

— Дори това не си спомням.

— Седеше отгоре и пееше много високо и затрогващо фалшиво, а когато Еберт се опита да те накара да млъкнеш, ти го замери с вилата. Но после сам спря и захърка. Ние те отнесохме до стаята ти. Но явно, като си дошъл на себе си, си продължил да пиеш, защото наоколо имаше разхвърляни празни бутилки. А по-късно същата вечер трябва да си отишъл при Адела. Нико, *така трябва да е станало*.

— Не си спомням — промълви Нико и стисна прътовете на вратата.

— Опитай — каза му Дракан студено и твърдо. — *Опитай*. Качваш се по стълбите в Западното крило. Сигурно си използвал Тайното стълбище, иначе все някой щеше да те види — прекосил се коридора, почукал си... или? Защо си отишъл при нея? Кой ти е отворил? А може би просто си влязъл? И *защо* си носил дългата си кама?

— Дракан... не мога. Нямам никакъв спомен. Все за това мисля. *Но не мога*.

— Мислех си, че сега, след като вече си трезвен...

— Не. В паметта ми все още има голямо бяло петно.

— Нико, аз... наистина се надявам. Жрицата има право. Ти си не само мой братовчед, но и мой приятел. Достатъчно роднини загубих.

— Дори аз самият започнах да вярвам, че не съм го извършил. Все още не мога да обясня, защо съм отишъл при Адела. Но нещо в съзнанието ми просветна. Сега вече ми се струва, че *има* обяснение. Само трябва да го намеря...

Дракан наблюдаваше замислено братовчед си.

— Ами добре, успех тогава. А това е един малък подарък от мен, в знак на помирение. Сигурно те мъчи ужасен махмурлук — каза Дракан и му подаде едно покрито с кожа шише.

Нико го погледна, но не го взе. Вместо това рече:

— Едва ли в него ще открия отговорите, които търся.

Дракан леко се усмихна.

— Да, отговори едва ли ще намериш, но може би... покой. Вземи го и го задръж. Приеми го като един вид шише на мира. От мен за теб. Съжалявам, че се държах така. Но не бях на себе си.

— Добър довод — отвърна му Нико и взе шишето. — Каквото и да се случи оттук нататък, братовчеде, радвам се, че ме посети тази нощ.

Той отвори шумно капачката и подуши съдържанието на бутилката.

— Ще пия, но не заради виното, макар че ухае съблазнително.

Дракан махна с ръка.

— А момичето? Не умря ли от страх?

По устните на Нико пробягна бърза усмивка.

— Не, ни най-малко. Метнала се е на майка си.

Дракан въздъхна.

— Толкова бях ядосан на Жрицата. Мислех си, че изобщо не знае какво говори. Но сега... Мисля да пусна дъщеря й. Така на пейката ще се освободи повече място за теб — каза той и свали фенера от стената. — Ще се забавя малко — трябва първо да взема ключовете. А дотогава се посгрей с виното.

След тези думи той се изгуби в коридора, Нико остана прав до вратата, загледан в светлината. Отново помириса виното.

— Добре ще ми дойде това... — промърмори той и отпи една глътка.

На Дракан му отне доста време да намери ключовете. След първата глътка последваха още пет, а после още десет.

— Не мислиш ли, че пи достатъчно? — попитах го аз.

— И ти ли ще ми се бъркаш? — отвърна ми Нико. Не беше ядосан, по-скоро леко раздразнен.

— Ти сам го каза преди малко. Вътре няма да намериш отговори.

— По дяволите. Надменна като майка си — гласът му стана някак по-неясен, по-дрезгав. Беше изпил само десет или единайсет глътки. Можеше ли да го хване толкова бързо от толкова малко?

— Нико... Спри за миг. Това вино... Не е ли твърде силно?

— Даже е слабо. Животът е толкова кратък, а смъртта е вечна. Жив си само миг, а после тя те прибира завинаги. — Нико отпи още веднъж. — Завинаги — повтори той. Но изведнъж се взря замислено в шишето. — Права си — рече той и потърка очи с ръка. — Замая ме доста по-бързо от обикновено.

— Дай ми го — наредих му аз и посегнах към шишето.

— Не, то си е мое — измърмори той, точно както прави Мели, когато човек иска да вземе нещо от нея. — Шишето си е мое. Смъртта си е моя. Дракан го даде на мен.

Аз се изправих и застанах пред него, точно в потока лунна светлина.

— Погледни ме.

— Не отново — примоли ми се той толкова тихо, че прозвуча като сподадено ридание.

— *Погледни ме!*

Нико бавно вдигна глава. Но не защото аз му казах да го направи, а защото сам го искаше. Каквито и недостатъци да имаше, поне не му липсваше смелост. Луната огряваше едната страна на лицето му. Очите му бяха толкова тъмни, че можеше да потънеш в мрака им. Но вътре в тях мъждукаше светлина, едно съвсем, съвсем мъничко пламъче. Аз се взрях в него и изведнъж се почувствах странно. От дълбините на съзнанието ми изплуваха картини. *Стройно тъмнокосо момче, току-що навършило осем, се спотайва в сенките и наблюдава надбягването, което по-големият му брат спечелва, гордо изправил снага върху гърба на един строен, изпотен от тичането жребец, чиято козина проблясва като мед на слънцето. Зрителите приветстват победителя с ръкопляскане и радостни възгласи, а старият граф му подарява нож и го потупва силно по рамото. Друга картина. Същото тъмнокосо момче, този път по-голямо, лежи в двора на оръжейната с лице, притиснато към калдъръма, а брат му седи върху гърба му и вика: „Предаваш ли се? А, Нико? Малко Николинче? Предаваш ли се?“. Нова картина. Тринайсетгодишният Нико стои пред огледалото в залата за фехтовка с вдигната шпага, мокър от пот и треперещ от умора, а учителят му го удря с пръчката си всеки път, щом отпусне рамене или превие гръб. Четиринайсетгодишният Нико е застанал до един от каналите на Дунарк, с взрян в далечината поглед. Той завърта меч над главата си и го запраща колкото се може по-навътре във водата. Блестящото острие изчезва под тинестата, покрита с водорасли, зеленикава водна повърхност. По тялото на момчето се разлива облекчение. Мъж удря подрастващия си син отново и отново, първо с камшик за езда, после с дръжката на кинжала си, накрая с голи ръце, не спира — върху момчето се излива порой от удари. Бащата го удря и крещи с гръмовен глас: „Един мъж*

е нищо без меча си!“. Петнайсетгодишният Нико се среща за първи път със съпругата на брат си и не може да откъсне поглед от златисто-червеникавата ѝ коса, зелените ѝ очи, смеещите се уста. Той е влюбен. Шепти името „Адела“ денем, допрял глава до шията на коня си, и нощем, заровил лице във възглавницата си: „Адела, Адела, Адела“. Шестнайсетгодишният Нико се напива и започва да се прави на клоун. Цялата зала ехти от смях, а хората го потупват по гърба и му дават още вино, от което номерата му стават все по-диви и неудържими. Единствените, които не се смеят, са баща му и Адела. Очите на баща му, седнал на масата, блестят гневно, а Адела е склонила глава и гледа встрани, така че червеникавата ѝ коса пада върху лицето и скрива изпълнения ѝ със съчувствие поглед. Момичетата лесно се влюбват в Нико и той намира други любими, но не усеща топлина, когато те го гледат, и не чувства радост, когато държат ръката му. Той само ги използва, за да покаже на света, на баща си и на Адела, че някой го иска, че някой го харесва. Той пие и се прави на клоун, защото всичко му е безразлично. Напълно безразлично. И тогава мракът се върна, мракът и лунната светлина. Тя проблясна в сълзите, които се стичаха по едната буза на Нико.

— Ти си като огледало, което безмилостно отразява всичко — прошепна той. — Но след това човек вижда нещата много по-ясно.

Главата ме болеше, точно зад очите. Знаех, че всичко, което бях видяла, е истина и че и той го беше видял заедно с мен.

Беше изпуснал шишето, без да се усети, и съдържанието му се бе изляло на земята. Нико се обърна и затърси празното ведро. После застана на колене и пхна пръст в гърлото си, за да повърне. Призля ми. Ставаше ми все по-зле. Беше се случвало да повръщам на няколко пъти, когато Мели или Давин бяха болни само защото и те го правеха. Не посмях да отида до Нико, не посмях да го докосна или да го подкрепя. Беше ме страх, че и аз ще започна да повръщам.

Най-накрая той спря. Взе шепа вода от другото ведро и се изми. После седна на пейката, хвана престилката ми, която още лежеше там, и избърса лицето си.

— Извинявай — каза ми той. — Знам, че не е особено приятно да стоиш отстрани и да гледаш това, но поне помага.

Нико се облегна на стената и се отпусна. Потта по лицето му проблясваше на лунната светлина.

— Колко ужасен е животът ми само. Но това е справедливото божие наказание за пияница като мен.

Дишаше тежко и учестено. Виждах как гърдите му се повдигат и спускат.

— Мама казва, че ако пробваш да успокоиш дишането си, ще ти стане по-добре.

— Сигурно е права. Майка ти е умна жена.

Той се опита да си поема въздух по-бавно и на по-големи глътки, но не му беше лесно. Понадигна се малко, но после отново се строполи на пейката.

— Мисля, че ще си полегна.

— Добре.

Аз останах права по средата на стаята, между вратата и прозореца. Вече не ми се повдигаше, но изведнъж се почувствах неловко заради Нико. Толкова е странно да можеш да надникнеш в съзнанието на друг човек. Все едно да го видиш съвсем гол, само че по-лошо. Да надзърнеш в тайните му и да узнаеш неща, които никога не е споделял пред никого. Сега разбирах защо мама беше толкова уморена и мълчалива, когато се прибираще вкъщи, след като беше изпълнила дълга си на Жрица. А някои от тайните, които тя узнаваше, бяха много по-ужасяващи от тези на Нико.

— Самотно ли ти беше? — попита Нико тихо откъм пейката. — Искam да кажа, да растеш с очи като твоите? Едва ли е лесно да намериш приятели, когато другите не могат да те погледнат в очите, без да се изчервят.

— Аз нямам... много приятели.

Всъщност нямах нито един, ала не можех да го изрека на глас.

— Но имам семейството си. Мама, Мели и най-вече по-големия ми брат Давин.

В този момент се сетих за неговия по-голям брат. *Предаваш ли се? А, Нико? Предаваш ли се?* Сетих се и за Адела, жизнена и красива, каквато я бях видяла в спомените му и която сега лежеше мъртва някъде в замъка, студена и обезобразена.

— Да. Семейство — той замълча за миг. — Сега, когато знаеш почти всичко, Дина, още ли не те е страх от мен, твоето чудовище?

Замислих се. Ситуацията без съмнение се беше променила. Бях видяла в него завист и ярост. Студенина. Безразличие. Забранената му,

обречена любов към Адела. Но не и убийство. Не и кръв и мъртви тела. А и към мен не беше студен и безразличен.

Не му отговорих. Просто седнах на пода до пейката и хванах ръката му.

— Толкова си смела — каза ми той. — На твоята възраст аз се страхувах от почти всичко.

Нико все още дишаше много учестено и ръката му бе мокра от пот.

— Дина... ако заспя преди Дракан да се върне, за да те отведе, може и да не успееш да ме събудиш. Може би никога повече няма да се видим. Вчера следобед си мислех, че тази последна нощ ще бъде като ад. Но благодарение на теб не стана така.

Изведнъж изстинах.

— Какво искаш да кажеш с „тази последна нощ“? Защо да е последна? Мама знае, че си невинен, а и Дракан е на път да го повярва.

Устните му потрепнаха, но не можех да преценя дали в усмивка или гримаса.

— Дракан не мисли, че съм невинен.

— Да, но нали той каза...

— Дракан смята, че съм го извършил, но майка ти е успяла да го убеди, че не съм бил на себе си. Че един вид не съм бил аз. И затова той по свой си начин се смили над мен.

— Смилил се е? Нико, какво имаш предвид?

— Говори се, че е много болезнено да те обезглавят. А аз никога не съм се отличавал с особена смелост. А от това в шишето, каквото и да е то, поне не боли.

— Нико!

Отрова. Той говореше за отрова. Шишето на мира — ето какъв покой щеше да му донесе то — покоя на смъртта.

— Изправи се! Не можеш просто да лежиш така и да чакаш да умреш!

— Мисля, че нямам друг избор.

Поне беше повърнал повечето. Това трябваше да помогне.

— Хайде, изправи се...

Хванах го за раменете и се опитах да го вдигна, но той беше отпуснат и безжизнен като парцалена кукла.

— Хайде!

— Дина, остави ме! — гласът му отново стана глух и несигурен.
— Остави ме на мира.

— Да, Дина, остави го.

Аз застинах. Беше Дракан. Беше се върнал, но без фенер. Не го бях чула да приближава .

Колко ли дълго бе стоял и подслушвал в мрака?

9.

ЕДИН МНОГО МАЛЪК НОЖ

Чувах как Нико диша в тишината, тежко и учестено, сякаш не му достигаше въздух. Дракан стоеше до решетките като черна сянка, а тъмнината скриваше лицето му. Дали Нико щеше да се окаже прав?

— Какво имаше в шишето? — попитах аз.

— Вино — отвърна ми Дракан. — Той пие твърде много и това не му понася. Нима не ти е казал, сега след като вече сте толкова добри приятели?

Нико издаде някакъв звук — нещо средно между въздишка и смях.

— Тя знае всичко за мен, братовчеде. Познава и кътните ми зъби.

Дракан не помръдна. Стоеше там, мълчалив и мрачен, и почти се сливаше с тъмнината на нощта.

— Ясно. Метнала се е на майка си, значи? Ела тук, малка Жрице. Ще ти отворя.

— Не.

— Не? Какво означава това ?

— Не и преди да му помогнеш. Не и преди да кажеш какво имаше в шишето и как може да се оправи.

Чух как пхна ключа в ключалката.

— Майка ти не те ли е научила да правиш, каквото ти кажат възрастните? Явно сам ще трябва те изведе.

— Първо ще му помогнеш! Може би умира!

Бях едновременно ядосана и отчаяна.

— Дина, върви си — каза Нико, дишайки тежко. — Тръгвай с него.

— Не! — притиснах ръката му към себе си. — Той трябва да ти помогне! Не искам да умреш!

Вратата се отвори. Дракан влезе в килията и застана под лунните лъчи, но очите му все още не се виждаха, защото качулката скриваше по-голямата част от лицето му. Вече не беше с тъмносиньото наметало

от следобеда. Беше с друго — толкова черно, че направо поглъщаше светлината, която го обгръщаше.

— Ела тук, Дина! — гласът му беше спокоен и дори мек. — Ела при мен!

По-рано същия ден, когато минавахме през леговището на драконите, бях толкова уплашена, че си мислех, че човек не може да изпитва по-силен страх. Сега осъзнах, че съм грешала. Точно в този момент се страхувах от Дракан повече, отколкото от драконите. Дори ми се стори, че от него се носеше тяхната остра миризма на гнилоч.

Бавно се изправих и застанах на колене, но без да пускам ръката на Нико.

— Защо не искаш да му помогнеш? — прошепнах аз. Щеше ми се да го бях казала по-високо, но не можех. — Той ти е братовчед.

Дракан пристъпи към нас. Наистина миришеше като дракон.

— Братовчед? — повтори той. Гласът му придоби един странно студен и насмешлив тон. — Не, наричат ме така най-вече от учтивост. Знаеш ли, когато си незаконно дете, никога *не те приемат напълно* в семейството.

Наметалото му докосна бузата ми и аз се притиснах още по-плътнo към Нико. От какво беше направена тази дреха? Беше студена, влажна и грапава, като език на крава.

— Братовчедо — промълви Нико с дрезгав глас. — Какво имаше в това вино?

Дракан застана на едно коляно до мен и сложи ръка на раменете ми. Опитах се да се дръпна, но той ме държеше здраво.

— Да ти кажа ли? Мислиш ли, че малката ти приятелка ще е доволна тогава? — Дракан постави другата си ръка на челото на Нико. — Май наистина *не се чувстваш* добре, а? Във виното нямаше отрова, скъпи ми братовчедо. Напротив. Това не беше вино, а кръв от дракон.

— Дракон — Нико започна да пъхти още повече от преди. — Драконова кръв?!

— Да. Драконовата кръв не е отровна. Когато я пиеш в малки дози, тя те прави бърз и силен и ти помага да се справяш с редица трудности — той потупа Нико почти приятелски по бузата. — Но ти, разбира се, не си свикнал с нея. И май ти е дошла в повече.

Изведнъж осъзнах от какво бе изработено наметалото на Дракан. От драконова кожа. Бях виждала как пепелянките от обраслата с пирей

долина близо до вкъщи изхлузват старата си кожа и я оставят да лежи като празен калъф. Дали и с драконите не беше така? Или пък той беше убил един от тях, за да вземе кръвта и кожата му? И какво имаше предвид с това, че Нико не е свикнал с драконовата кръв? Дали той самият беше?

Вратата на килията стоеше отворена само на няколко крачки от мен. Мястото, където държаха мама, също не беше много далеч оттук. А още по-близо имаше други хора, които не миришеха на дракон и не пиеха драконова кръв. Какво всъщност чаках?

Пуснах ръката на Нико и леко я потупах. После се отскубнах от хватката на Дракан и се втурнах към отворената врата. Само че не стигнах далеч. Дракан протегна единия си крак, аз се спънах в него и се проснах в цял ръст на студения, мокър под. За миг останах да лежа зашеметена, докато той спокойно се изправи, затръшна вратата и се облегна на нея.

— Накъде се беше запътила? — попита ме той. — В началото изобщо не искаше да излезеш, а сега пък изведнъж нямаш търпение да се махнеш.

Нико се беше понадигнал и вече седеше. При всяко вдишване дробовете му пухтяха като мехове.

— Остави я! — промълви той, задъхвайки се.

— За съжаление не мога. Тя ми е нужна. Но ако ти се живее още малко, по-добре мирувай.

— Нужна ти е? За какво? — едва изрече Нико.

Аз все още лежах на пода и търсех с ръка ножа си, същия, с който по-рано тази вечер бях нарязала сапуна. Ножът не бе много голям; острието му не беше по-дълго от показалеца ми, но все пак беше по-добре от нищо. Нямах ни най-малко желание да позволя на Дракан да ме използва, независимо за какво му трябвах. Изправих се с ножа, скрит в ръка, и се втренчих злобно в него.

— *Пусни ме!* — наредих му аз с категоричността на Жрица на срама, макар че гласът ми малко трепереше.

Той се засмя. Това беше гръмък смях, изразяващ доволство, но не и радост.

— Гласът няма власт над мен — осведоми ме той. — Със същия успех можеш да се опиташ да накараш драконите в леговището отвън да изпитат срам. Дори ще ти е по-лесно.

Той не беше заключил вратата, само я беше затворил. Поех си дълбоко въздух и тръгнах към него. Щях да го накарам да се отмести. Оставих се сама да ме хване и това го свари неподготвен. В момента, в който посегна към мен, започнах да забивам ножа в ръцете му. Той извика, пусна ме и се хвана за едната ръка. По горната ѝ част се стичаха капки кръв, които на лунната светлина изглеждаха почти черни.

— Проклетница! — изръмжа той. Но не се помръдна от вратата.

— Пусни ме да мина или ще те намушкам пак!

Думите ми, изглежда, не го стреснаха особено.

Всъщност по устните му, скрити в сянката от качулката, даже пробягна усмивка.

— Нож — рече той замислено. — Един много малък нож, но все пак нож.

Дракан отново започна да се смее с глас, но този път в смеха му се долавяше нотка на задоволство, на триумф.

— Така стана още по-добре — промърмори той. — Мислех да използвам ръцете си, но с ножа ще ми е по-лесно.

В този момент страшно много ми се искаше изобщо да не му бях показвала ножа. В начина, по който ме гледаше, имаше нещо странно, дори хищно. Нашата стара котка наблюдаваше мишките, които улавяше, със същото изражение. Но когато Пес започна да живее с нас, тя се премести при ковача. И преди да съм успяла да си довърша мисълта, Дракан се помръдна. Не знам какво точно направи. Не можах да го проследя. Беше прекалено бърз. Изведнъж той ме хвана, сложи ръка на гърлото ми, силно ме притисна към себе си, и заби нокътя на палеца си в китката ми, за да ме накара да пусна ножа. Не съм сигурна дали успях да извикам, но все пак от гърлото ми се изтръгна някакъв звук. Опитах се да го ритна и да го ударя с глава по брадичката, но това не беше като да се боря с Давин. Той толкова силно ме стискаше за врата, че ми беше трудно да си поема въздух, а в китката си усещах пареща болка, сякаш някой я гореше с огън. Не можех да го достигна и с ножа, вече едва го държах. Обаче нямаше да му го дам. Затова със сетни сили го хвърлих към Нико. Дракан изръмжа нещо, което не можах да разбера. После ме стисна още по-силно, погледът ми се замъгли и пред очите ми се появиха червени петна. Искях да викна мама или Давин, или Пес, но те не бяха тук, а и вече съвсем бях

останала без дъх, та не можех да крещя. Червените петна ставаха все по-тъмни и неясни. Уплаших се, че точно това виждат хората, преди да умрат... Но внезапно отново можех да дишам. Стоях на четири крака на пода и пъхтах по-лошо, отколкото Нико малко по-рано. До мен лежеше Дракан, който едва си поемаше дъх, а от дробовите му се чуваха странни, хриптящи звуци, които отслабваха все повече и повече, докато накрая съвсем заглъхнаха.

Вдигнах глава. Видях Нико, който държеше в ръката си моя малък нож, покрит с кръвта на Дракан.

— Мъртъв ли е? — попитах аз, когато отново можех да говоря.

Нико стоеше и гледаше втренчено ножа в ръката си.

— Май го убих — промълви той с толкова тънък гласец, сякаш бе на годините на Мели. — Сега със сигурност ще ми отрежат главата.

— Той се опита да ме удуши...

— Той каза... Дракан каза...

— Нико, защо Дракан се опита да ме убие?

Изтръпнах само при мисълта за случилото се.

— „Ще си помислят, че си ти“ — Нико повтаряше думите на Дракан и отново дишането му стана тежко. Той се задъхваше по-силно от преди. — „Ще си помислят, че ти си убил дъщерята на Жрицата на срама“ — раменете на Нико се тресяха, както трепери гърбът на мокро куче, което се опитва да изтръска водата от козината си. — Но накрая той умря.

Нико се заоглежда объркан наоколо.

— Да се махаме — изпъхтя той. — Трябва да се махнем отук преди хората на Дракан да са дошли.

— Хайде — подканих го аз и се изправих на крака. — Да тръгваме.

Дробовите му просвирваха при всяка стъпка, която правехме, и аз го накарах да се облегне на мен, макар че бях прекалено дребна, за да мога наистина да му бъда опора. Не бяхме изминали и няколко крачки, когато Нико изведнъж спря.

— Леговището на драконите — промълви той. — Трябва да използваме наметалото на Дракан.

Не можех да разбера защо. За какво ни беше тази противна, воняща драконова кожа? Но Нико не искаше да продължи без нея. Накрая му помогнах да се облегне на стената и се върнах в килията.

Дракан продължаваше да лежи насред лунното петно на пода, загърнат в черното си наметало. Изобщо не ми се искаше да влизам вътре. Бях виждала мъртви животни, прасета и агнета и даже едно от мулетата на мелничаря, което един ден просто се строполи между стръките на каруцата, но не и мъртъв човек.

— Нико... — изкряхах аз дрезгаво като жаба. — Не съм сигурна, че мога да го направя.

— Остави на мен — отвърна ми той, но аз виждах, че едва се държи на краката си и изстинах при мисълта, че може и той да умре.

— Не. Стой си там. Ще се справя.

Влязох бързо в килията, хванах края на наметалото и го дръпнах. Тялото на Дракан се претърколи, застана по гръб и драконовата кожа се освободи. Държах я колкото се може по-далеч от себе си и се опитвах да не вдишвам миризмата ѝ. Фу, как вонеше само! Но сега поне можех да се махна от килията и трупа. И тогава се сетих, че ако искахме да избягаме, ни трябваха ключовете на Дракан за вратата към леговището. Това означаваше, че щеше да ми се наложи да го докосна.

Много ми се искаше да можех да помоля Нико да го направи. Или пък ако Давин или мама бяха тук. Но бях сама. Нямах никакъв избор. Затова стиснах зъби, пропълзях до трупа, затворих очи, прокарах ръка по колана му и затърсих ключовете.

Изведнъж нещо докосна крака ми.

Аз подскочих и извиках силно, а Нико се дотътри, като се подпираше на стената.

— Какво има?

Не му отговорих. Бях като вкаменена и не можех да откъсна поглед от ръката на Дракан. Той по някакъв начин бе сключил пръсти около глезена ми. Докато стоях и го гледах, Дракан съвсем бавно обърна глава и впи в мен тъмносините си очи.

— Помогни ми — прошепна той тихо, но достатъчно силно, за да го чуя.

Видях раната от ножа на гърлото му и кръвта, която се стичаше от нея.

— Подай ми шишето.

Той отпусна хватката около крака ми и разтвори пръсти, подобно на паяк, който пуска плячката си. Но продължи да ме пробожда с поглед.

— Шишето... — промълвих аз и се огледах.

То лежеше на пода само на няколко крачки от мен, но Дракан не можеше да го стигне. Вътре едва ли имаше повече от няколко глътки. Но за какво му беше то? От мястото, където стоях, чувах измъченото пъхтене на Нико в коридора. Дракан беше толкова лошо ранен, че две глътки щяха да са достатъчни да го довършат. Помислих си, че може би точно това иска. Че е много мъчително да лежиш така полумъртъв. Взах шишето и му го подадох, а той впи пръсти в него.

— Благодаря — каза ми Дракан и бавно надигна шишето към устните си.

Не знам колко драконова кръв беше останала вътре, но той засука като малко дете. После затвори очи.

— Дина — повика ме Нико, колкото силно можеше. — Трябва да тръгваме.

Хвърлих един последен поглед към Дракан. След това се обърнах, без да знам дали е още жив или мъртъв, вдигнах наметалото и ключовете, които бях изпуснала, и излязох в коридора при Нико.

10.

ПРИЗРАЧНАТА ДАМА

Стаята на стражите в другия край на коридора беше празна. Дракан най-вероятно ги беше отпратил, за да няма свидетели на онова, което възнамеряваше да извърши в килията. Това беше добре дошло за нас, защото щеше да ни е трудно да обясним накъде сме тръгнали, докато той лежи там мъртъв или умиращ. Аз предпазливо надникнах в коридора отвъд стаята, но и там нямаше никого.

— Остани тук — прошепнах на Нико. — Ще доведе мама.

Той кимна, свлече се по стената и седна. В караулната имаше само една доста опушена газена лампа, но дори и на нейната жълтеникава светлина се виждаше, че Нико е мъртвешки блед. Това, от което той имаше нужда, бяха помощ и почивка, а не рисковано бягство през коридорите на тъмницата и пещери, пълни с дракони. Щяхме да минем през леговището им, но мама щеше да е с нас и нямаше да се наложи да се крием. Тя щеше да обясни, че Нико е използвал ножа при самозащита или по-точно, за да защити мен. Тя беше Жрицата на срама. На нея трябваше да повярват, даже ако не искаха да повярват на нас. Поне така си казвах, докато вървах по коридора и се изкачвах по каменната стълба. А и си мислех, че самите дракони няма да посмеят да закачат мама.

Вратата не беше заключена. Отворих я и се шмугнах в стаята. Лунната светлина се процеждаше през големия сводест прозорец — същия, на който преди цяла вечност, както ми се струваше сега, с мама бяхме играли на „Четно или нечетно“. Завесата на единия алков^[1] беше спусната, но аз чувах, че вътре има някой.

— Мамо — прошепнах аз и дръпнах завесата. — Събуди се, мамо, трябва да ми помогнеш... — изрекох аз и спрях, защото жената, която спеше в алкова, не беше майка ми. Никога по-рано не бях я виждала.

Тя отвори очи. „Направи ли го?“, започна тя, и чак тогава ме видя. „Коя си ти?“, попита ме тя и се втренчи в мен с безизразни очи.

От нея се носеше странна сладникава миризма на застояло, както когато си забравил да смениш водата на букет цветя и стъблата са започнали да загиват. Бузите ѝ бяха толкова изпити, че лицето ѝ приличаше на череп, но в тънките ѝ пръсти имаше достатъчно сила, за да ме хване за брадичката. „Дай да те погледна...“ Тя повдигна лицето ми, така че лунната светлина го огря. „Дъщерята на Жрицата. Тя е майка ти, нали?“

— Къде е? — попитах я аз. — Къде е мама?

— Не е тук — отвърна ми жената и затърси нещо под възглавницата си. — Но ако изчакаш малко, ще ти покажа...

Така и не дочаках да чуя, какво ще ми покаже. Изведнъж разбрах защо мирише така — парфюмът ѝ не можеше да притъпи миризмата на драконовата кръв. А това, което измъкна изпод възглавницата, беше нож.

Аз се хвърлих назад толкова рязко, че се подхлъзнах и паднах. Между мен и непознатата жена затанцува облак бял пух. Явно тя беше разпрала възглавницата, докато замахваше с ножа, и сега я метна ядосано встрани, мъчейки се да се освободи от чаршафа и одеялата. Запълзях назад, стигнах до масата и я запратих към нея. Масата я събори и затисна. Жената се опита да се освободи с едната от костеливите си ръце, но за да успее, трябваше да си помогне и с другата, а не искаше да пусне ножа. Аз се опрях на стената, изправих се и тръгнах заднешком към вратата. Пухът от възглавницата се стелеше като сняг на фона на лунната светлина. Жената в пристъп на ярост заби ножа в плота на масата, отметна глава назад и извика пронизително и съскащо като плъховете, които Пес понякога улавяше. За миг ми се стори, че времето спря. Синьо-сивата кувертюра от леглото се беше разпростряла на пода и изглеждаше, сякаш жената седи върху леден къс. Дантеленото ѝ бяло боне беше паднало и дългата ѝ черна коса се спускаше като водопад по раменете — стигаше почти до кръста ѝ. Беше гарвановочерна, като нощта. Само на две места имаше тебеширенобели кичури, по един от всяка страна. Тъмните ѝ очи ме гледаха втренчено от средата на восьмното ѝ лице. Студенината им ме вцепени — почувствах хлад, не можех нито да мисля, нито да се движа. Направих една последна крачка с вдървените си крака, излязох в коридора, затърсих с ръка вратата и я тръшнах. После се облегнах на нея с цялата си тежест и започнах да прехвърлям ключовете от

връзката на Дракан. От стаята се чува грохот и трясък — жената се беше освободила от масата. Пъхнах един ключ в ключалката, но не беше който трябва. Тя се опита да отвори вратата и макар да бе кожа и кости, се оказа по-силна от мен. Вратата се откряна леко под натиска й, но аз успях да я затръшна отново. Пробвах с друг ключ. И той не стана. После — с трети... Ключалката изскърца и поддаде, макар и трудно, но това беше точният ключ. Аз натиснах с всички сили и усетих как нещо вътре в ключалката помръдна и тя изщрака силно и отчетливо. Жената отново извика и заудря вратата с ножа, но тя беше масивна, от дъб, така че нямаше как да я пробие.

Известно време постоях така и дишах дълбоко, а непознатата викаше и удряше по вътрешната страна на вратата. Не исках да съм тук. Исках да съм въкъщи, да се пренеса там на мига. Въкъщи, където кухнята ухаеше на сок от бъз и печени ябълки, където Мели ме молеше за мед, където Пес лежеше пред огнището и се пощеше всеки път, щом го ухапеше бълха. Въкъщи, в леглото си; въкъщи при Давин; въкъщи при мама; въкъщи, където никой не се опитваше да ме удуши, да ме наръга с нож или да ме изяде. Аз изхлипах силно, ноздрите ми запариха, а очите ми се напълниха със сълзи, които бавно започнаха да се стичат по бузите ми. Бях на косъм да се откажа. Да се свия пред вратата и да чакам някой да дойде и да ме спаси. Но Нико не можеше да чака. А и мама определено не беше тук. Аз подсмръкнах още веднъж и изтрих очите и носа си в ръкава. След което се затичах надолу по стълбата, през коридора и право към стаята на пазачите.

Нико седеше, където го бях оставила, но когато ме видя, бързо се изправи на крака.

— Дина — дишането му се беше поуспокоило благодарение на кратката почивка. — Изглеждаш сякаш... Какво се е случило?

— Мама я нямаше там — промълвих аз, а плачът заплашваше да сподави и без друго немощния ми глас. — Там имаше една... призрачна жена, която се опита да ме намушка с нож!

Той сложи ръка на рамото ми, а аз не можах да се сдържа, прегърнах го през кръста и се сгуших в него. Той ме погали по ръката и докосна бузата ми.

— Колко си студена! Дина, не мисля, че съществуват призраци. Не и тук, във всеки случай.

— Тя не беше призрак. Беше жива, съвсем истинска, само че...
— опитах се да му обясня как изглеждаше.

— А, това е дама Лизеа. Леля ми. Майката на Дракан. Тя е болна, затова изглежда толкова слаба.

Избърсах сълзите си с ръка. Майката на Дракан, значи, това обяснява защо ме нападна. Само че тя нямаше как да знае, че синът ѝ е мъртъв. Или по-точно, че може би е мъртъв.

— Но, Дина, сигурна ли си, че е имала нож? Не може ли да си се заблудила? Да е било нещо друго?

Аз поклатих глава.

— Нож беше.

Все още го виждах съвсем ясно пред себе си, светъл и блестящ на лунната светлина, дълъг почти колкото разстоянието от китката до лакътя ми.

— Раздра възглавницата си с него. Цялата стая беше в пух.

— Добре, но ти какво направи? Къде е тя сега?

— Заклучих я в стаята.

Той ме хвана за раменете и леко ме отдалечи от себе си.

— Така, значи си я заключила. — Нико започна да се смее, малко дрезгаво, защото все още не му достигаше въздух, но определено се смееше. — Знаеш ли какво, мисля да поседна малко. Ако почакам така, за няколко часа ще превземеш целия замък сама.

Само че нямаше да го оставя да се измъкне така.

— Идваш с мен — сопнах му се аз ядосано. — Няма да мина покрай драконите сама!

Той отново стана сериозен.

— Дина, аз само се *шегувах*. Никога не бих те изоставил. — Той леко стисна едното ми рамо. — А сега по-добре да измислим как да се справим с драконите.

— Не може ли да изчакаме, докато съмне?

Сега той поклати глава.

— Не. Ако искаме да се измъкнем оттук, без да ни видят, трябва да използваме тъмнината.

Стиснах силно очи за миг, за да прогоня окончателно сълзите.

— Е, щом това е единственият начин — казах аз колкото се може по-спокойно, — най-добре да тръгваме.

Той кимна.

— Да, права си. И без това нямаме много време.

И така, ние взехме драконовата кожа и лампата от стаята на стражата и се отправихме към леговището на драконите.

[1] Ниша в стена за поставяне на легло, закривано от завеса. —
Б.пр. ↑

11.

ДРАКО, ДРАКО

В леговището на драконите беше ужасно мразовито. Студът ни лъхна още при решетката. Една част от леговището се състоеше от стари коридори като тези, през които току-що бяхме минали, но повечето от сводовете им се бяха срутили заедно с помещенията над тях, и сега над руините се простираше леденостуденото небе с цвят на индиго. Във фугите и в цепнатините между нападалите каменни блокове и парчетата прогнили греди бяха поникнали мъх и слюзести влажни малки гъби. Или пък нищо не растеше.

Много ми се искаше да вземем лампата от стаята на стражата с нас, но Нико каза, че ще е по-добре да я оставим. Той смяташе, че с нея щяхме да виждаме по-добре само осветените места, а сенките в неосветените щяха да се съгъстят още повече и да се забулят в непрогледен мрак. А пък ако се лутахме така, разпръсквайки тъмнината, щяхме да сме много лесна плячка за драконите. Ние стояхме в пространството между двете решетки и се опитвахме да свикнем с тъмата.

Не се виждаше нито един дракон.

— Спят ли нощем? — прошепнах аз.

— Не знам — отвърна ми Нико, като също шептеше.

— По-добре да не разчитаме на това. — Беше намерил копието на Дракан и бе наметнал драконовата кожа на раменете си.

— Ако миришеш като тях, може да решат, че си дракон — отвърна ми той, когато му казах, че наметалото е гадно.

Нико застина, както вървеше до мен. „Ето ги“ — промълви той и посочи с пръст. В началото нищо не виждах. И тогава съзрях нещо, което се плъзна в сенките под един полусрутен свод. Лежаха всичките накуп, шия до шия, опашка до опашка, и приличаха на огромни змии, защото краката им бяха скрити. Може би така се топлеха взаимно. Мама ми беше разказвала веднъж, че смокът, пепелянката и гуцерът не могат да задържат топлина в телата си и затова се препичат на

слънце по камъните през лятото. За сметка на това обаче можеха да оживеят даже при много ниски температури. „Не бива да си мислиш, че една пепелянка е мъртва само защото лежи неподвижно“ — беше ми казала тя.

Нощта беше много студена. Повечето от камъните в леговището бяха покрити с тънък слой скреж. Може би затова драконите лежах толкова неподвижно?

— Драко, Драко — прошепна Нико. — Ето ни, идваме.

Той отключи и последната решетка.

— Защо казваш това?

— Кое?

— Ами това — драко-драко?

— Ааа... ами това е латинското им название.

Втренчих се в купчината змиевидни тела. Беше ми напълно безразлично как е дракон на латински.

— Господ да ти е на помощ, ако решат да те изядат! — промърморих аз мрачно.

Нико се усмихна. Как можеше да се смее сега?

— Мисли за тях като за огромни гуцери — каза ми той и отвори вратата.

Много ми се искаше просто да претичам колкото се може по-бързо през леговището, но Нико ми беше обяснил, че не бива. Камъните бяха хлъзгави и гладки, а останките от срутените стени само чакаха да паднеш върху тях. Ако си изкълчиш глезена и не можеш да вървиш, някой гладен дракон ще те глътне за нула време. И така, ние тръгнахме напред. Аз се движех плътно до Нико и копието му и не откъсвах очи от драконите, та за малко да се спъна в някаква прогнила греда. И добре, че беше Нико, който ме хвана за ръката и ме задържа, иначе щях да се строполя на земята. Струваше ми се, че сърцето ми бие толкова силно, че може да събуди драконите. А те мърдаха от време на време. В началото купчината беше толкова плътна, че не се виждаше къде започва едното и къде свършва другото чудовище. Но постепенно един дракон се откъсна от останалите.

— Нико — извиках аз с треперещ глас.

— Видях го — отвърна той и стисна копието по-здраво. — Само не спирай!

Лесно му беше да го каже. Краката ми се бяха вдървили, а всяка фибра от тялото ми трепереше, пулсираше и стенеше от ужас. Само драконът да не пристъпи още веднъж към мен...

Но той го направи. Една голяма крачка, две големи крачки, чудовището вървеше бавно напред с приведена до земята глава. То изпълзя от сенките и бледата лунна светлина го обля — люспите му сияеха като седеф, а дългото му тяло се извиваше подобно на блестяща река. Виждах как раздвоеният му език се стрелка вън и вътре от пастта му, сякаш през цялото време се опитваше да улови миризмите, които се носеха във въздуха.

— Продължавай! — прошепна ми Нико и едва тогава осъзнах, че бях спряла. Единственото, което исках да направя, бе да се втурна и да бягам, да бягам, да бягам, без да спра, а вместо това стоях на едно място и не можех да си помръдна краката.

Най-страшното обаче беше, че драконът се движеше толкова бавно. Аз стоях като омагьосана и не можех да откъсна поглед от тялото му, което сякаш *лъкатушеше* напред. Вече виждах бледите му жълти очи. Той пристъпваше бавно с дебелиите си люспести крака. Бавно повдигна глава и тя започна да се поклаща наляво-надясно. Бавно отвори синьо-лилавата си уста, пълна с остри като игли зъби.

Ако Нико не беше с мен, аз най-вероятно щях да си стоя така, взряла поглед в очите, устата и зъбите на дракона, докато той не ме изяде. Но Нико разтърси ръката ми и ме *задърпа* напред, макар че краката не ме слушаха.

— Стига си го зяпала — каза ми той. — По-добре гледай към вратата. Следи дали се движим в правилната посока. А пък аз ще държа чудовищата под око.

Наложих си да откъсна поглед от дракона и вместо това се съсредоточих върху портата. И тогава осъзнах, че с нас е свършено.

На пътя ни се беше изправило едно от чудовищата. Беше най-високото, най-дебелото и най-дългото от всички. Сякаш изпълваше цялото пространство, което ни делеше от изхода. Чудовището ни гледаше отгоре с жълтите си очи и беше толкова близо до нас, че виждах капките млечнобяла отрова по върха на резците му.

Аз се напишках.

Щях да се радвам да мога да кажа, че посрещнах драконовия поглед спокойно и смело, но не стана така. Изведнъж усетих как по

краката ми започна да се стича топла струя и веднага разбрах какво се беше случило.

От гърдите ми се изтръгна някакъв слаб звук, като писукане като птица. Не беше писък, не ми достигаше въздух, а и нямах сили да извикам. Драконът повдигна глава назад, сякаш се готвеше да нападне. В този момент не можех да мисля. Нито за Нико, нито за мама. Главата ми беше като тънка черупка, обгръщаща едно огромно сиво пространство, изпълнено със страх. Скоро всичко щеше да свърши, а аз дори не мислех да се съпротивлявам. Точно като теленцето преди.

Тогава нещо прелетя над главата ми. Жълтите очи изчезнаха. Изведнъж видях, че това, което покри главата на дракона, бе коженото наметало. В този миг някой ме блъсна силно отстрани и аз паднах върху срутения зид, а Нико се хвърли към заслепения дракон. Той мятеше глава, за да се освободи, но наметалото се уви около него и остана да виси там като голям, черен прилеп. Нико заби копието в гърлото на дракона, точно под главата. Заля го тъмен поток кръв, драконът се хвърли назад и Нико изпусна копието. Беше нанесъл точен удар. Драконът падна, все още със закрити от наметалото очи и макар че търсеше да захване копието със зейналата си паст, беше ясно, че умира. Той риеше с крака и се извиваше, а кръвта продължаваше да се лее от раната в гърлото му, като превръщаше земята в тъмна кал.

Ако огромният дракон беше единственият в леговището, щяхме да се измъкнем без драскотина. Нико стоеше и се взираше в агонизиращото чудовище, сякаш не можеше да повярва на очите си. Не му се случваше всеки ден да убива дракони. Аз се изправих и се почувствах като въшка, една малка незначителна въшка, защото той бе постъпил толкова умно, силно и смело, а аз се бях напишкала в гащите. Но в този миг и двамата се държахме глупаво, защото сега не му беше времето да си мислим за убити дракони и въшки.

Зад нас се чу шум от нокти. Само това успях да осъзная преди другият дракон да нападне. Нико се хвърли отчаяно встрани, претърколи се и понечи да се изправи, но тогава умиращият дракон го удари по гърба с опашката си. Нико падна напред, а краката му останаха под нея. Със същия успех би могъл да се измъкне изпод рухнал ствол на дърво — Нико лежеше затиснат отдолу и нямаше никакъв шанс да се освободи навреме. Другият дракон беше готов да нападне отново. Едно е да се държиш като малка въшка, когато се

готвят да те изядат. Съвсем друго е обаче да стоиш и да наблюдаваш, докато драконът се кани да схруска някого, когото харесваш. Нямах нито копие, нито наметало. Но наоколо лежаха купища камъни. Взех един и го хвърлих колкото сила имах. Давин и аз обичахме да замеряме с камъни плъховете в конюшната вкъщи. А да уцелиш дракон беше много по-лесно. Камъкът удари чудовището точно там, където исках — между очите.

То потръпна и разтърси глава. Аз взех още един камък, прицелих се и го метнах. Драконът бавно отмести поглед от Нико в посока към мен. Точно това трябваше да използвам — че е бавен. Ако не стоях на едно място като глупаво блеещо агне в капан за вълци, той нямаше да ме хване. Направих няколко бързи крачки встрани и хвърлих още един камък. Виках и крещях, мяхах камъни и танцувах около чудовището, така че то почти уви врата си на фльонга, докато се опитваше да ме следи с очи.

— Ей, драконе — виках аз. — Глупав дракон! Драко-драко-драко...

В този миг видях с ъгълчето на окото си как Нико се бореше с драконовата опашка и постепенно успя да се измъкне изпод нея. После пропълзя по тялото на мъртвия дракон и изтръгна копие.

— Ела тук, Дина. Зад мъртвия — нареди ми той.

Мъртъв ли — та той все още мърдаше. Но аз разбрах какво имаше предвид Нико. Туловището щеше да ни осигури някаква защита, докато отворим вратата. А наистина трябваше да побързаме, защото купчината змиевидни тела под свода беше изчезнала и още четири дракона се бяха запътили към нас. Хвърлих и последния си камък и се затичах с всичка сила.

Успях да избягам. Втурнах се напред през греди и отломки, без нито веднъж да стъпя накриво, прескочих дългия изопнат врат на дракона и минах зад Нико, който стоеше с вдигнато копие и държеше другия дракон на мушка. И точно когато търсех ключа и вече виждах портата и даже можех да я стигна, точно тогава умиращият дракон вдигна глава за последен път, наметалото се изхлузи от очите му и той отново можеше да вижда. Дори не успях да извикам. Той отвори уста и склочи челюсти около лявата ми ръка.

Острите му зъби пробиха дрехата, кожата и месото ми чак до костта. Драконът нямаше сили да започне да ме мяха, както правеше

Пес с плъховете, които улавяше. Главата му отново се отпусна на земята, а аз я последвах и застанах на колене до него, с ръка в устата му. Едното му жълто око ме гледаше и аз знаех, че никога няма да отпусне ухапката си, даже и след като умре. Всъщност не болеше толкова, колкото можеше да се очаква. Ръката ми почти веднага стана безчувствена. Само че не можех да помръдна.

— Нико — прошепнах аз, защото нямах сили да викам.

Мракът се сгъсти още повече и единственото, което виждах, беше жълтото око на дракона. Чух обаче ужасения глас на приятеля си.

— Дина!! *Не...*

Изведнъж драконът отпусна хватката си. Нико беше пхнал копие в края на устата му и беше разтворил челюстта му. Ръката ми се освободи, но остана да виси на рамото като безжизнено парче месо. Като в просъница видях как Нико вдига ключовете от мястото, където ги бях изпуснала, и отключва портата. Ами другият дракон? Ами другите дракони? Защо не ни нападаха?

— Виж дали можеш да се изправиш... Дина, хайде, не бива да се предаваш точно сега...

Нико ме хвана за здравата ръка и ми помогна да стана. Олюлявайки се, със сковани крака и замъглен поглед, аз успях да измина последните стъпки до портата. Строполих се на колене веднага щом Нико затръшна вратата, но вече знаех, че съм в безопасност. Погледнах през металните прътове и разбрах защо останалите дракони не ни бяха нападнали. Бяха прекалено заети. Бяха започнали настървено да гризат тялото на мъртвия си другар.

12.

УЧИТЕЛЯТ МАУНУС

Пред очите ми се мержелееха сини линии. Имах чувството, че се намирам някъде далеч оттук, а ковачът Рикерт е поставил ръката ми на наковалнята и я удря с чука, сякаш кове острие на плуг. Главата ужасно ме болеше, а от това, че въздухът беше напоен със смесица от дим на лампа и други миризми, ми ставаше още по-зле. За миг ми се стори, че падам, но после осъзнах, че вече лежа. Миглите ми бяха залепнали една за друга и с мъка успях да поотворя очи. Беше тъмно, само два мъждиви пламъка проблясваха в мрака.

— Няма ли скоро да съмне? — промълвих аз дрезгаво. Скоро *трябваше* да съмне.

— Сутринта мина — обади се някакъв непознат глас от мрака. — Сега отново е нощ.

Как ме натъжи това само! Толкова силно бях копняла мракът да се разпръсне, да мога да видя слънчевата светлина и да вдишам от свежия и свободен въздух, а бях проспала утрото и сега трябваше да чакам в продължение на още една дълга нощ. Сълзите започнаха да се стичат от очите ми, но тъй като лежах, потекоха не по бузите ми, а встрани към ушите.

— Лежи си спокойно — каза гласът. — Опитай се да заспиш. Като се събудиш, слънцето отново ще грее.

Затворих очи с надеждата, че ще бъде така. Но в съня ми нахлуха дракони и кошмари, в които Нико ме влачеше през безкрайно дълги коридори, а аз бях ужасно уморена и цялото тяло ме болеше. Най-вече ръката, която пулсираше ли, пулсираше.

Но гласът се оказа прав. Когато отново се събудих, върху юргана на сини райета, с който ме бяха завили, падаше малка ивица слънчева светлина. Ръката ми продължаваше да пулсира, но не толкова силно. Нико седеше до леглото ми и ме гледаше с уплашени очи.

— Будна ли си? — попита ме той. — Как се чувстваш?

— Може да се каже, че добре — отвърнах му аз или по-точно се опитах да му отвърна, но преди да успея да произнеса думите нормално, от устата ми се отрониха някакви странни звуци, подобни на жабешко квакане. — Къде сме?

— При учителя Маунус.

— Кой е учителят Маунус?

— Аз съм — каза гласът, който бях чула и през нощта.

Той принадлежеше на един висок мъж, на един много висок мъж, май беше най-високият, когото някога бях виждала. Имаше огненочервена коса и големи червени рошави мустаци. Беше облечен с овехтяла зелена кадифена дреха, а в червената му брада имаше трохи. От него се носеше миризма на спирт и йод.

— Ти лекар ли си? — попитах го аз, защото познавах този мирис заради мама.

Той поклати глава.

— Алхимик.

Ако миглите ми все още не бяха слепени една за друга, най-вероятно щях да отворя широко очи от изненада.

— Значи можеш да правиш злато?

Той отново поклати глава, този път с леко ядосано изражение на лицето.

— Аз съм учен. Това със златото е за измамници и некадърни невежи, които не осъзнават, че е невъзможно да го получат. Истинският алхимик използва химията и работи разумно с веществата, като следва научните принципи. Нещо, което никога не успях да набия в главата на глупака, който седи до теб и си играе с възглавницата ти.

Нико изсумтя, но пусна нишката, която се опитваше да измъкне от калъфката.

— На този свят няма нищо толкова чудно, прекрасно и фантастично, което учителят Маунус да не може да превърне в суха и ужасна материя — каза Нико. — Знам го от личен опит. Той ми беше домашен учител в продължение на девет години.

Учителят Маунус сбърчи дебелиите си червени вежди.

— Злощастно време. Но тогавашните ти глупости са нищо в сравнение с висшата форма на идиотизъм, която проявяваш напоследък. Не можеш ли да проумееш, че...

— Маунус — прекъсна го Нико. — Не сега.

Той махна леко с ръка към мен, но жестът му бе някак тромав, уморен.

— Да, имаш право — каза Маунус. — Не е сега моментът. Сега младата дама трябва да закуси. — След тези думи той изчезна зад една плътна тъмносиня завеса, която скриваше, както изглежда, единствената врата на временната ми спалня.

Взрях се по-внимателно в Нико и с радост забелязах, че вече не се задъхва и не пъхти като преди. Беше блед и имаше уморен вид. Едната страна на лицето му, където го бяха удряли, бе станала жълто-черна, но поне вече не приличаше на човек, който е с единия крак в гроба.

— Добре ли си? — попитах го аз.

— Може да се каже — отвърна ми той с думите, които аз бях използвала преди малко. — Май битката с драконите беше точно каквото ми трябваше, за да може и последната капка отрова да излезе от тялото ми. Както виждаш, тя не се оказа смъртоносна.

— Но, Нико, защо сме тук? Къде е мама?

Той извърна очи.

— Ситуацията малко се поусложни. Дракан очевидно лежи в покоите на майка си и се бори със смъртта след опита ми да го убия, както всички наричат случилото се. И хората му, и дворцовата стража ме издирват. Мислят, че съм те отвлякъл.

— Ами мама? Къде е тя?

— Не знаем. Никой от хората, които учителят Маунус успя да попита, не я бил виждал през последните дванайсет часа.

Сълзите ми отново потекоха към ушите. Не можех да ги спра. Всичко беше толкова страшно и объркано и ръката много ме болеше. А и мама. Не знам какво щеше да стане, ако сега започнех да се безпокоя и за това, че ѝ се е случило нещо лошо...

— Дина... недей да плачеш. Ще измислим нещо. Всичко ще се оправи!

— Ако нещо се е случило с мама... — аз си поех дъх и се опитах да се успокоя, но не ми беше лесно.

— Никой няма да посмее да пипне с пръст Жрицата на срама. Ще я намерим. Само почакай и ще видиш.

Завесата се отмести настрани и Маунус влезе в стаята.

— За момента младата дама трябва да се задоволи с малко супа — каза той. — Вън, млади Думерник^[1]. Гледай да поспиш. Постлал съм ти в раклата на пейката в лабораторията. Едва ли на някого ще му хрумне да намине, но за всеки случай залости капака, като се вмъкнеш вътре.

Нико се изправи без да възрази. Беше толкова уморен, че залиташе.

— Всичко ще се нареди, Дина — повтори той. — До скоро.

— Да — казах му аз. — Приятни сънища.

Нико ми кимна леко и се отправи с несигурна стъпка към вратата. Учителят Маунус задържа завесата, докато той излезе и после я пусна обратно.

— Учителю Маунус, той ще се оправи ли напълно?

Огромният червенокос мъж кимна.

— Само има нужда от почивка. Не е мигвал, откакто те доведе миналата нощ. А и преди това му е трябвало да понесе повече несгоди, отколкото някой човек заслужава. Ето. Можеш ли да държиш супата сама?

Аз обаче не можех. Ухапаната от дракона ръка не искаше да ме слуша. Накрая учителят Маунус трябваше да ми помогне да седна и да се облегна, така че купата да не се излее в скута ми. Поне със здравата си ръка можех да хвана лъжицата.

Супата беше от телешко, грах, моркови, копър и картофи. Вкусът ѝ беше превъзходен и когато изпразних купичката, се почувствах нов човек. Това беше разбираемо, защото като се замислих, осъзнах, че за последно бях яла на закуска вкъщи преди около два дни.

Учителят Маунус се усмихна леко под мустак, като видя колко бързо изчезна супата.

— По-добре ли е така? — попита той, когато в купата не остана нищо.

— Да, благодаря. Много по-добре.

— Ако ти се приходи до тоалетна, използвай нощното гърне — каза той и ми показа как да отворя малкия шкаф в алкова, където го държеше. — Сега, когато кажи-речи цялата крепост те търси, не може да те оставим да се разхождаш свободно навън.

— Учителю Маунус, след като издирват мен и Нико и след като ти си му преподавал дълги години, няма ли да дойдат тук?

— Не и веднага — отвърна ми той и лицето му някак странно помръкна. — Всички знаят, че с младия Никодемус имахме люта кавга преди две години и оттогава не си говорим.

— Цели две години? Заради една караница? — попитах го аз невярващо. Давин и аз се карахме през цялото време. Ако всеки път спирахме да си говорим за по две години, не трябваше да си продумахме *никога* повече.

Учителят Маунус изръмжа сърдито.

— Беше малко повече от обикновено скарване. Доколкото си спомням, го ударих с медна колба по главата. Но дори и така не успях да му наля малко акъл на този глупчо.

Учителят се ядоса само при спомена за случилото се.

— Но ако сте скарани, защо Нико се е обърнал към теб за помощ?

Учителят Маунус остави подноса до леглото.

— Защото знаеше, че няма да му обърна гръб — отвърна ми той, без да ме погледне.

Аз се втренчих в него. Не ги разбирах тези двамата. Добре, скарали са се, дотук ясно. Да не си говорят две години... беше ми трудно да си го представя, но не беше невъзможно, особено ако са си били много ядосани. Но да не си говориш с някого две години и въпреки това да знаеш, че този човек ще ти помогне, независимо от слуховете какво си извършил — това вече не можех да разбера.

Учителят Маунус сякаш прочете мислите ми.

— И двамата сме големи инати — промърмори той. — Нико е млад, глупав и запънат, а аз съм стар и малко по-умен, но също толкова инатлив. В продължение на много години бях за него повече баща, отколкото графът някога успя да бъде. Двамата бяха като огън и лед. Изобщо не се разбираха.

Изведнъж пред очите ми изникна един от спомените на Нико: баща му, който го бие и крещи, че „един мъж е нищо без меча си“. Много добре разбирах защо Нико се е нуждаел от някого, който да се грижи за него.

— Май си постъпил глупаво, като си го ударил — изпуснах се аз.

— Много глупаво — промълви учителят Маунус. — Достатъчно шамари получаваше от граф Ебнезер. Не трябваше, но... момчето не искаше да слуша. Нищо не помагаше. Сякаш беше решило да захвърли

всичко на боклука, и това, което вече беше постигнало, и това, което го очакваше. И така, стана каквото стана. Цели две години. Но все пак накрая мен помоли за помощ. — Маунус се поизпъчи малко при тези думи.

— А колко време ще мине преди стражите да се досетят? — попитах го аз.

— Рано или късно ще се появят. Най-малкото, защото, като не го открият на най-вероятните места, ще започнат да претърсват цялата крепост.

Той се наведе над мен и потупа с ръка задната стена на алкова.

— Гледай сега — каза ми. — Тук има тайна стая. Няколко пъти съм я използвал, докато работех с благородни метали и не исках да ги откраднат. Мисля, че е достатъчно голяма, за да се побереш вътре.

Той повдигна дюшека, премести няколко дъски и се оказа, че наистина спокойно мога да вляза под леглото.

— Ако чуем някой да се приближава, трябва да се скриеш тук. Ще ти отнеме само миг. А сега е крайно време да сменим превръзката на ръката ти.

Ръката ми изглеждаше доста зле. Цялата беше синя и подута, а между китката и лакътя, там където ме беше ухапал драконът, имаше шест дълбоки дупки. Но учителят Маунус се интересуваеше повече от състоянието на ръката ми над лакътя.

— Няма признаци за отравяне на кръвта — промърмори той. — Можеш ли да си движиш пръстите?

Опитах. В началото изобщо не ме слушаха. След това три от тях помръднаха, но безименният пръст и кутрето бяха безжизнени.

— Може би ще се оправят по-късно, когато подутината спадне и раните заздравеят. А ти продължавай да опитваш. Дяволски чудовища. Може и да са интересни от чисто биологична гледна точка, но не разбирам за какво са ни.

— Как са се появили?

— Бяха част от зестрата на дама Лизеа. Или поне някои от тях. После пораснаха, а един-два станаха направо огромни, но ти и сама знаеш това.

— Да — казах аз мрачно и погледнах бедната си ръка.

— Не е ли малко странно да дадеш такова нещо като зестра?

Той въздъхна.

— Бащата на дама Лизеа беше чудак. А и самата сватба беше необикновена. Всъщност доста владетели на крепости биха дали мило и драго за две такива чудовища .

— Да, но защо?

— За да всяват респект. Няма ли да изпитваш боязън към човек, който притежава толкова рядка и страховита твар?

— Не съм много сигурна. Може би би ме било малко страх от него.

— Ето, виждаш ли. За повечето владетели уважението е точно това — да те е страх от тях.

Останахме необезпокоявани у учителя Маунус още цял един ден. Но същата нощ, малко след като бях заспала под юргана на сини райета в алкова, алхимикът дойде при мен и ме събуди, като ме разтърси.

— Шшшш... — изшътка ми той. — Бързо. Под леглото. Идват стражи.

Сърцето ми биеше лудо, докато се изтърколих от алкова, за да може учителят Маунус да вдигне дюшека. Всичко ми изглеждаше нереално, като в кошмар, може би защото ме бяха изтръгнали от съня ми. Но тропотът на ботуши пред вратата беше съвсем истински. Учителят Маунус махна грубите дъски на леглото толкова бързо, че в пръстите му се забиха трески.

— Влизай вътре!

Аз се шмугнах в малкия тайник, а той успя да върне дъските на мястото им точно когато някой се опита да отвори входната врата.

— Трябва да мълчиш, независимо какво ще се случи — прошепна Маунус и бутна дюшека обратно, така че ме обгърна пълен мрак. Чух трясък и някакво трополене. После леглото леко хлътна над мен. Явно учителят беше заел мястото ми в неоправената постеля.

— Какво има? — извика той ядосано. — На какво прилича това... Ти ли си, стражарю Юхан? Защо се опитваш да ми разбиеш вратата и то посред нощ?

— Изпълнявам заповед — изръмжа някакъв глас, най-вероятно този на стражаря Юхан. След което тонът му се смекчи. — А и не е чак толкова късно, учителю.

Чуваше се грохот от преобърнати шкафове и сандъци и шум от падащо от етажерките стъкло. Стиснах юмрука на здравата си ръка толкова силно, че ноктите се забиха в дланта ми. Пейката с раклата... беше толкова очевидно скривалище. Сигурно щяха да проверят там?

— Ей, по-внимателно! — извика учителят Маунус, след като още една стъкленица полетя към пода. — Някои от тези вещества са опасни! Дръпнете се от този шкаф. Сам ще го отворя...

Чу се нов трясък и алхимикът изведнъж изрева толкова силно, че прозорците зазвънтяха.

— *Неее!* Не дишайте! Вън, всички вън! Вън, ако ви е мил животът!

— Стой! — извика стражарят Юхан, но съдейки по шума от бягащи стъпки, опитът му да ги спре се оказа безполезен. Явно хората му не изгаряха от желание да се нагълтат с опасните вещества на алхимика. Самата аз лежах уплашена, защото в стаята се разнесе странен мирис, който стигна и под леглото, и започна да ми щипе в очите и носа. Но учителят Маунус ми беше наредил да не мърдам *каквото* и да се случи и аз изпълнявах. Някаква врата се хлопна. После всичко утихна, поне в дома на учителя Маунус. Някъде далеч отвън долиташе слаб звук от превъзбудени гласове и шум като от борба. Само да не сторят нещо на учителя Маунус. Бях видяла синините по торса на Нико и знаех, че не се отнасят мило с хората.

Тогава врата се отвори с трясък и се чу как блъснаха някого в стената.

— Достатъчно, старче! Писна ми от номерата ти. *Къде е той?*

Този път не беше стражарят Юхан.

Беше Дракан.

[1] От датското dum — глупав. — Б.пр. ↑

13

ОРДЕНЪТ НА ДРАКОНА

Дали скривалището ми не се бе смалило? Не можех да си поема въздух, а в главата ми нахлуха истории за хора, погребани живи. Наистина не бях чувала някой да е бил погребан жив в легло, но тъкмо аз щях да съм първата. А ако нещо се случеше с Маунус, дали щях да успея да избутам дъските и дюшека само с една ръка?

Чувах ги как се карат шумно, там навън, сред светлината и свежия въздух. Те, разбира се, можеха да си дишат нормално. Дракан изобщо не приличаше на човек, който се бори със смъртта. Всъщност в гласа му имаше много жизненост и нескрит яд.

— Знам, че е тук — изръмжа той гневно.

Последва още един глух удар. Може би Дракан стоеше и блъскаше Маунус в стената.

— За какво иначе ти беше този цирков номер? Тук няма опасни за живота газове, само малко амоняк. Глупаци! Да се оставите да ви уплаши нещо, което го има във всеки свинарник. Продължавайте да търсите!

Аз прехапах устна. Трикът на учителя Маунус за отклоняване на вниманието се оказа неуспешен — даже засили още повече подозренията им. Сега беше само въпрос на време да отворят пейката с раклата и да намерят Нико.

— Защо ми е да приютявам убиец? — попита го Маунус.

Как успяваше да говори толкова спокойно?

— Бяхме врагове още преди да извърши престъпленията си. Защо ми е да се сдобрявам с него така изведнъж?

Дракан се разсмя жлъчно.

— Никога не сте били врагове, старче. Винаги ти е бил любимец, въпреки онази кавга. Той знае, че винаги може да се обърне към теб за помощ.

Някакъв смутен страж дойде да докладва.

— Няма го тук, Господарю. Претърсихме навсякъде.

Възможно ли беше? Нима бяха пропуснали пейката с раклата?

— *Трябва* да е тук. Защо беше иначе този номер с амоняка?

— За миг си помислих, че е хлор — изръмжа учителят Маунус.

— Чисто и просто се обърках, това е всичко.

— Обърка се, така ли? — изсумтя Дракан. — Ако някога дойде ден, когато няма да можеш да различиш хлор от амоняк, то ще е защото ще си предал богу дух. Но по-добре внимавай, старче. Това може да стане по-скоро, отколкото очакваш. Ще настъпи нов ред и няма да има прошка за предателите.

Последва тропот от ботуши и нови заповеди. После отново настана тишина. Чак не ми се вярваше, че си бяха тръгнали, без да ни намерят.

Мина известно време преди Маунус да се престраши да ме измъкне от скривалището ми, но дори и тогава с пръст на уста ми направи знак да мълча. Как изглеждаше стаята само! Навсякъде имаше пръснати парчета стъкло. Бяха раздрали завесата, а вратичките на шкафовете в лабораторията бяха почти изтръгнати. Това беше донякъде отмъщение, задето нищо не откриха. Защо иначе им е трябвало да чупят гърненцето с тютюна на Маунус? Нима са си мислели, че Нико може да се крие вътре?

Нико стоеше блед и сериозен до прозореца и разглеждаше следите от погрома.

— Много съжалявам за това — прошепна той и махна с ръка. — Целият ти труд, всичките ти вещи...

— Това са само предмети — каза учителят Маунус и изтръска стъклата от някакви листове, които също се бяха озовали на пода. — Трябва да се радвам, че не изгориха всичките ми бележки. Това вече щеше да е катастрофа.

— Не можем да останем тук — рече Нико тихо. — Не можем да ти причиним това още веднъж — следващия път може да е още по-лошо.

— Не може и да си тръгнете.

Маунус приглади листовите толкова нежно, сякаш галеше бузата на дете.

— Много ще се изненадам, ако Дракан не е оставил страж или съгледвач отвън. Аз определено щях да го направя, ако бях на негово място. Той все пак не е глупак.

— Не разбирам как изобщо е още жив — промърмори Нико. — Бях убеден, че съм го убил. А когато помоли за шишето с драконова кръв, си помислих, че просто иска да си облекчи мъките...

— И аз така реших — казах аз. — Но той си е съвсем жив.

— Не е толкова странно, ако пие драконова кръв — обясни учителят Маунус, сякаш това беше нещо съвсем естествено, което всеки идиот знаеше.

— Какво искаш да кажеш?

— Драконовата кръв съдържа силно стимулиращи вещества. Иначе драконите щяха да се избиват един друг всеки път, когато се спречат за парче месо или за някое по-слънчево място. Заради отровата.

Спомних си капките млечнобяла отрова, които се стичаха от резците на дракона и ме накараха да треперя от ужас.

— Искаш да кажеш, че отровата на останалите не ги поразява заради нещо в кръвта им?

— Да. Драконовата отрова има зашеметяващо и частично парализиращо действие. Тя не е смъртоносна сама по себе си — целта е да вцепени плячката, докато драконът я погълне.

Призля ми. За малко лично да преживея това с парализирането и поглъщането.

— Значи, когато Дракан пие кръвта...

— Веществата в нея противодействат на отровата — имат ободряващ и стимулиращ ефект. Така че, когато Дракан пие кръвта, без в тялото му да има отрова, става такъв, какъвто го видяхте или по-скоро чухте. Ловък, превъзбуден и малко по-енергичен от обикновено. Може би за момента го е спасила от смъртта и го е изправила невероятно бързо на крака, но едва ли ще се отрази добре на здравето му и занапред.

Почти не слушах. Стоях и се взирах в пейката с раклата. Или по-скоро в това, което беше останало от нея — вече можеше да се използва само за подпалки.

— Нико, къде беше ти? Как така не те намериха?

Той се усмихна загадъчно.

— А, бях излязъл за малко навън, да подишам чист въздух.

— Как така?

Нямаше как да е минал през вратата, а и през прозореца също — оттам се разкриваше прекрасен изглед, но скалата на Дунарк се спускаше отвесно надолу под него.

— Ела и виж. — Той внимателно откря прозореца и ми показва как беше успял да се скрие. Точно под перваза беше забит голям ръждив железен кръст, около който бе омотан единият край на въже. От въжето беше направена своеобразна люлка, която бе придържала краката и кръста му.

— Аз си висях тук и спокойно се полюшвах, докато тези чудовища преобръщаха дома на учителя Маунус с краката нагоре.

Наведох се леко напред и погледнах надолу към бездната. Ако аз трябваше да се люлея там, хич нямаше да ми е спокойно. Щях да се вцепеня от страх.

— Беше ми казал, че не си особено смел.

Той ми хвърли сериозен поглед.

— Невероятно е на какви неща е способен човек, за да си спаси главата. — После отново въздъхна и отмести очи. — Само че това не ни помага особено. *Не можем* да останем тук, а учителят Маунус беше прав като каза, че не можем и да си тръгнем.

Бях уморена и ръката ме болеше. Не че бях правила нещо особено — само бях лежала уплашена до смърт в една дупка под леглото, но явно и това изтощава.

— Ще можем ли да поспим? — попитах аз. — Ами ако се върнат посред нощ?

— Аз ще будувам през първата половина от нощта. Така или иначе трябва да почистя. След което Нико може да ме смени. Но ако Дина няма нищо против, по-добре да спи долу в дупката. Трябва само да подредим дъските и дюшека. Последния път едва успяхме да се справим навреме.

Така и стана. Дадох ми още един юрган, на който да легна, а аз си наложих да мисля за дупката като за уютно гнезденце, а не като за отворен ковчег например. Май това помогна или просто бях толкова уморена, че можех да заспя където и да било.

Посред нощ се събудих от шум като от борба, а някой викаше: „*Не! Не! Не!*“ Мигом се разсъних. Бях убедена, че хората на Дракан са ни открили. Но се оказа, че е само Нико, който беше легнал на един дюшек до алкова и викаше и се мятеше, докато учителят Маунус се

опитваше да го събуди и успокои. Най-накрая Нико дойде на себе си и спря да крещи.

— Това е само кошмар, Нико — говореше му големият червенобрад алхимик, докато го държеше в обятията си сякаш беше малко дете.

За първи път чувах учителят Маунус да се обръща към Нико по друг начин, а не с Никодемус или с младия господин Думерник.

— Знам — но те всички лежаха там заедно и навсякъде имаше кръв. Учителю, това не е сън. Точно така беше в действителност. Адела и Биан. *Баща* ми.

— Да, така е било. И е ужасно, но не ти си виновен.

— Не съм сигурен!

— А трябва. Ако още имаш съмнения, обръщай се към мен. Или към малката ти приятелка, или пък към майка й. Ако не можеш да спиш, поне се опитай да си починеш малко.

— Учителю, не може ли да запалим някаква лампа, поне за малко? Само за да знам къде съм.

— Да, разбира се, че можем — отвърна му учителят.

Остатъкът от нощта премина спокойно. Но по средата на закуската Нико и аз отново трябваше да се скрием. Лежах в скривалището си с чаша и чиния върху корема, за да няма и следа от това, че на масата бе седял повече от един човек. Нико се люшкаше отвън под лъчите на утринното слънце и се надяваше на никого от това крило на крепостта да не му хрумне да надникне през прозореца си, както и на нито един рибар или търсач на миди долу в тресавището да не му се стори кой знае колко странно, че един младеж виси и стяга стената над главата му.

Не бяха Дракан и стражите му.

— Видял ли си това? — попита един глас веднага, щом учителят Маунус отвори вратата. — Висят из целия град. Сигурно писарите не са мигнали цяла нощ.

— Добро утро, церемониалмайсторе? Какво да съм видял?

— Това!

Настъпи кратко мълчание. Най-вероятно учителят Маунус разглеждаше това, което толкова много бе развълнувало

церемониалмайстора.

— Ясно — рече той отсечено. — Можеше да се очаква, след казаното от Дракан снощи.

— Дракан? Бил е тук вчера?

— Да не мислиш, че просто старите ми мебели са ми омръзнали?

Май церемониалмайсторът не беше обърнал внимание на обстановката до този момент.

— Мили боже! Каква бъркотия!

— На Дракан му беше хрумнала налудничавата идея, че съм скрил господаря Никодемус сред стъклените си колби.

— А ти не си, нали? Искам да кажа... не между колбите, а по принцип? Добри ми учителю Маунус, знаеш ли къде е младият господар?

— Не — отвърна учителят спокойно. — Откъде мога да знам?

— Защото ние... Защото мисля, че младият господар трябва да знае, че неколцина от нас се съмняваха във вината му още преди това тук да се случи. — Чу се шумолене като от размахан лист хартия. — А сега сме още по-сигурни, че не той е престъпникът.

— По-внимателно, церемониалмайсторе, по-внимателно. По-добре не споделяйте тези си мисли толкова високо.

Церемониалмайсторът веднага сниши глас.

— Имаш право, стари ми приятелю. Но все пак трябваше да го кажа.

— Видя ли някого по пътя или на стълбите, докато идваше насам?

— Тъж... само човека, който ги миеше, тоест, който миеше стълбите.

— Благодаря ти, церемониалмайсторе. Благодаря ти, че дойде. И за думите ти също. Известно време трябва да сме предпазливи. Бъди внимателен и разговаряй само с хора, на които си сигурен, че можеш да разчиташ.

— Ще внимавам. Довиждане, „златопроизводителю“!

— Знаеш, че мразя това глупаво обръщение.

— Да, и точно затова го използвам.

Учителят Маунус изсумтя.

— Ами добре тогава, довиждане, церемониалмайсторе.

Стори ми се, че измина цяла вечност преди учителят Маунус да се върне и да махне дюшека, но сигурно усещането ми беше такова, защото умирах от любопитство. Нико стоеше в преддверието и държеше в ръка голямо парче жълта, груба хартия. Аз заставах зад него, така че да мога чета през рамото му.

Там пишеше: ОБЯВЛЕНИЕ

а по-надолу следваше:

Съобщава се на всички граждани на Дунарк,

— че Никодемус Рауенс^[1], най-малкият син на граф Ебнезер Рауенс от Дунарк, е признат за виновен и осъден за убийството на баща си, както и за жестокото убийство на графиня Адела Рауенс и на сина ѝ, Биан Рауенс, за които престъпления той следва да заплати с главата си;

— че Никодемус Рауенс следователно завинаги губи правото на имущество, титла и наследство и считано от този ден до деня, в който бъде отведен на ешафода, се обявява за изгнаник;

— че всеки гражданин, с обикновено или благородническо потекло, който помага на изгнаника или го прикрива, или пък не съдейства за неговото залавяне, извършва предателство, за което престъпление същият този гражданин може да бъде осъден на смърт.

Съобщава се още,

— че династията Рауенс остава без глава и законнороден наследник;

— че начело на Дунарк застава Дракан, син по кръв на Ебнезер Рауенс, и освен това — граф на Ордена на дракона по име и произход;

— че всеки честен мъж, който служи вярно на графа, може да стане член на Ордена на дракона независимо от предишното си съсловно положение.

ДИНАСТИЯТА РАУЕНС ПАДНА!

Орденът на дракона се възкачи на нейно място!

— Сякаш вече съм мъртъв... — прошепна Нико.

— Да, така иска да изкара нещата — изръмжа ядосано учителят Маунус. — Но можеш да си сигурен, че тази малка подробност, а именно, че все още си жив, го притеснява. Точно малките камъчета обръщат колата. Чу ли какво каза церемониалмайсторът Осиан?

Нико кимна.

— Да, но колко души споделят мнението му?

— Това не знам. Но най-вероятно заради тях и от страх, че ще стават все повече, Дракан избърза с това обявление.

— Какво е искал да каже с това син по кръв? — попитах аз. За първи път чувах този израз.

— Искан да изтъкне, че е незаконен син на баща ми — обясни ми Нико. — Тоест, че е роден извън брак.

— Мама никога не се е женила. Това не значи, че аз съм незаконно дете!

— Това има значение най-вече при благородническите династии — каза учителят Маунус. — Докато има законен наследник, незаконнороденият няма права.

— Това е глупаво!

— Може би да. Но такъв е законът. — Той сложи ръка на рамото ми. — Аз не бих се замислял особено над това със законните и незаконните деца, ако бях на твое място. Никой не може да ти отнеме онова, което си наследила от майка си, нали?

Несъзнателно стиснах медальона си, сякаш се боях, че някой може да го откъсне. Осъзнах, че нещо в мен неусетно се бе променило. Вече не бях момичето от конюшната, което няколко дни по-рано искаше само да се отърве от проклетата дарба. Сега вече не бях толкова убедена, че щях да се откажа от нея, ако можех.

— Това е смехотворно — каза Нико рязко. — Как може да твърди, че е мой брат!

Учителят Маунус успя да издърпа обявлението от ръцете на Нико, точно когато то щеше да полети към камината.

— Защото е истина.

Нико онемя за миг.

— Дракан ми е братовчед — рече той ядосано.

— Не, той ти е полубрат.

— Да, но чичо...

— Баща ти обичаше да кани дама Лизеа в спалнята си, но не искаше да се ожени за нея. Не смееше да даде тази власт в ръцете на рода й. И затова тя трябваше да се задоволи с една набързо организирана сватба с чичо ти Езра — самият той полубрат на Ебнезер, незаконно дете и следователно лишен от правото да претендира за престола.

Сетих се за драконите — зестрата на дама Лизеа. Значи, това имаше предвид учителят Маунус, когато каза, че сватбата е била необикновена,

— Откъде знаеш? — Нико беше пребледнял от гняв и изумление.

— Защото аз я организирах.

— Да, но Дракан... Той... през цялото това време... — Нико започна да заеква.

— Тогава Лизеа се закле, че никога няма да му каже истината. Това беше част от уговорката. Изглежда, обаче е нарушила обещанието си.

Аз стоях и гледах обявлението: *„Династията Рауенс остава без глава и законнороден наследник ...“*

— Значи затова — започнах аз бавно, — затова Биан е трябвало да умре.

— Да — отвърна ми учителят Маунус. — Точно затова обвиненията срещу Нико куцат. Ако се понапъна малко и дам воля на въображението си, мога да си представя, че Нико би могъл да побеснее до такава степен, че да се сбие с граф Ебнезер. Но Адела и Биан? На тях никога не би причинил зло. Виж, Дракан обаче... Ако Биан беше останал жив, ако Адела беше родила — тогава тези две деца щяха да стоят между него и престола. Но ако убиеш графа и двама от неговите наследници, а вината за това хвърлиш върху третия, тогава династията Рауенс пада, а Ордена на дракона може спокойно да се възкачи на негово място.

Нико целият трепереше.

— Така ли е станало? Мислиш ли, че е било така?

— Защо не? Някакво прахче във виното ти или пък малко драконова отрова — както си бил пиан, едва ли си усетил разликата. А

пък на теб често ти се случва да си пиян. — В последните му думи имаше жлъч и горчивина, но Нико не им обърна внимание.

— Значи не съм го извършил аз — прошепна той. — Значи наистина не съм бил аз.

Той се затътри до спалнята, хвърли се на дюшека и закри устата си с одеялото, за да не го чуем как ридае от облекчение. С учителя Маунус се спогледахме за миг — това беше първият път, когато той ме погледна в очите — и решихме да го оставим на мира.

— Но... — започнах аз.

— Какво но?

— Той ме гледаше в очите. Гледаше майка ми в очите. Убил е трима души и се опита да обвини четвърти за престъпленията си — и въпреки всичко това ни гледаше в очите. Как го прави?

— Не знам — каза учителят Маунус. — Аз не бих могъл.

[1] От датското *garvn* — гарван. — Б.пр. ↑

14.

ВДОВИЦАТА

Нико държеше вдлъбнатото метално огледало, докато се оглеждах.

— Е? Какво мислиш? — попита той.

Не бях сигурна какво да отговоря. Макар че косата ми приличаше на конска опашка, все пак беше гъста и преди ми стигаше почти до кръста. Сега на главата ми нямаше косъм, по-дълъг от една педя. И понеже беше много твърда, стърчеше на всички страни, та аз приличах на..., даже не знам на какво приличах. Може би на трол? На някакво подземно същество? Само не и на момиче. Особено след като облякох една от вълнените ризи на учителя Маунус, която ми стигаше до коленете. Бяхме отрязали ръкавите, за да ми се виждат ръцете, а учителят ми беше заел и един кожен колан, с който поне малко да я пристегна. За щастие аз самата имах ленени кюлоти и не се наложи да използвам чужди. Маунус ми помогна да омотая парчета плат около краката си и да ги увия с кожена връв, така че ако човек не ме заглеждаше много-много, спокойно можех да мина за някое от момчетата, дете постоянно търчаха по задачи между селото и замъка — бедняци, които припечелваха по някой друг шилинг, като изхвърляха боклука или носеха дърва и вода на тези, които можеха да си платят за услугата.

— Обръщай се с „господине“ към всеки мъж и с „госпожо“ към всяка жена, независимо от положението им. И не ги гледай в очите — нареди ми Маунус.

— Само да не се загубя — отвърнах му аз нервно. — Не забравяй, че не познавам крепостта много добре.

— Повтори още един път какво ти казах — рече алхимикът.

— Излизам от вратата и поемам наляво. Слизам надолу по първата стълба. Минавам през двора на Оръжейната. Вървя покрай източното крило, докато стигна до ковачницата. Точно до нея има малка порта — минавам през нея и се озовавам на улица Каруцарска.

Следвам Кленовия парк до улица Конюшните. Там завивам наляво през Ниската порта — ако пазачът, разбира се, ме пусне.

И всичко това — само за да изляза от крепостта! Доста по-различно беше от вкъщи, където само трябваше да отвориш входната врата и се озоваваш на пътя.

— Едва когато напуснеш крепостта, можеш да помолиш някого да те упъти, без да събудиш подозрения. Но ако запомниш какво ти казах, ще намериш къщата на Вдовицата без проблем.

— Това не ми харесва — каза Нико. — Ами ако някой от стражите я познае?

— В това облекло? Едва ли.

Учителят Маунус пооправи колана ми и ме огледа, сякаш бях породиста крава, която се готви да продаде на пазара.

— Не бива да изпращаш дете да върши мъжката работа — измърмори Нико мрачно. — Не е правилно!

— Аз съм почти на единайсет — запротестирах аз, а Маунус изръмжа и погледна Нико накриво.

— А колко далеч си мислиш, че бихме стигнали ти или аз, преди пазачите да ни хванат? Отговори ми, господарю Думерник. Тя има шанс да успее, точно *защото* е дете.

— Но те търсят и нея! — почти изкрещя Нико.

— Те търсят дъщерята на Жрицата. Тя да ти прилича на нея?

— Сигурно ще успея — гласът ми прозвуча малко по-притеснено, отколкото исках. — Тук никой не ме познава. Кой би обърнал особено внимание на едно момче, което носи дърва?

— Със сигурност ще ти обърнат внимание, ако ги погледнеш в очите — гласът на Нико режеше като нож. Той беше ядосан — най-вече на учителя Маунус, но и на себе си, защото не можеше да измисли по-добър план от неговия.

— Да, но аз няма да ги гледам. Пък и сега, след като учителят Маунус ме подстрига така, това няма да ми е особено трудно.

Надъвканият бретон ми стигаше почти до носа. През цялото време го отмятах настрани, защото иначе ме дразнеше, но само леко да наведях глава — веднага скриваше очите ми.

Въпреки протестите на Нико, стана така, както го беше решил учителят Маунус. Аз метнах коша за дърва на гърба си със здравата си ръка, а палеца на болната пъхнах в колана, та да не виси и да се

полюшва отстрани. Раните ми далеч не бяха заздравели, но бяха хванали кора и не пулсираха както в началото. Добре, че кошът беше празен, защото по краката си усещах, че бях прекарала последните дни на легло.

— Тръгвай, Дина. Към къщата на Вдовицата на аптекаря, зад църквата „Света Адела“. Няма как да се загубиш.

— Надявам се — промърморих аз и излязох навън.

Пътят все още беше пуст и закрачих бързо към най-близката стълба. В долния ѝ край един страж се беше облегал на стената и дъвчеше парче месо. От него се стичаше мазнина, която блестеше по пръстите и брадата му. Колената ми се разтрепериха и то не само защото бях лежала продължително време. Той обаче едва ме погледна, докато топурках надолу по гладките каменни стъпала. Аз бях просто едно момче с кош за дърва. Минах покрай него със сведена глава и го поздравих учтиво с „Добро утро, господине!“, както ме беше подучил учителят Маунус. Той изръмжа нещо нечленоразделно и продължи да дъвчи. Гърбът ме засърбя точно между рамената. През цялото време очаквах да чуя „Ей! Спри!“ зад себе си, но стражът явно все още беше зает с парчето месо. И така аз стигнах до двора на Оръжейната.

Беше голям, може би най-големият, който бях виждала. Имаше много повече хора и животни накуп, отколкото бях свикнала да виждам обикновено, но иначе не се различаваше доста от стопанските дворове вкъщи. Цареше невъобразима врява. Ято гъски тепаха около кладенеца и се мъчеха да прогонят патиците и гълъбите оттам, като кряскаха гръмогласно и ги нападаха и кълвяха. Четири кози стояха вързани и чакаха да ги издоят, а ярето на едната се беше отдалечило от майка си и, блеейки, се клатушкаше наоколо. Широкоплещест плешив мъж с бяла престилка около кръста стоеше и крещеше по адрес на някакъв „мърльо“, който очевидно е бил изпратен за яйца и керевиз, а под един навес висеше мъртво прасе с главата надолу и чакаше някой да го разчлени. Струваше ми се, че прасето бе единственото същество тук, което мълчеше. Щеше да е глупаво да се спра и да позяпам наоколо като някой сополанко, който не е виждал пазар през живота си. Точно обратното. Трябваше да изглеждам така, сякаш идвам тук всеки ден. Но къде беше ковачницата? Учителят Маунус ми беше казал, че трябва да мина покрай Източното крило и после... Да, вече можех да чуя звука от ударите на чука върху желязо. А няколко коня стояха отпред,

на коневръза, и чакаха нови подкови. Но точно когато щях да свия през малката порта към улица Каруцарска, от една черна дървена постройка се изсипа група потни мъже, които ме изблъскаха до стената на ковачницата. Някои бяха голи от кръста нагоре, а други носеха тъмносиви пуловери — част от униформата на стражарите.

— Казано ви беше, че ни трябва хора, способни да боравят с оръжие — изрева един от тези с пуловерите. — А не всякаква сган, която никога не е хващала меч в ръка!

— Но човек може да се научи — каза един от другите, слаб, тъмнокос млад мъж.

— Там пишеше „независимо от предишното им съсловно положение“. Човек не бива да обещава нещо, ако не го мисли наистина.

— Нима наричаш графа на Ордена на дракона лъжец? — изкрещя един от най-яките и блъсна тъмнокосия в стената точно до мен, та аз трябваше да приклекна, за да не ме удари с ръка по главата. Свих се и се опитах да се измуша оттам, но изведнъж потните мъже ме обградиха.

— Спокойно, Дрес — каза с по-мек глас този с униформата и хвана мускулестия за ръката преди да успее да удари чернокосия още един път. — Граф Дракан държи на думата си. Той ще даде шанс на всички, които искат да му служат. Но нали разбираш, че от дюкянджия не се става рицар за един ден.

— Аз не съм дюкянджия, а чиракувам при бъчвар.

— Дюкянджия или бъчвар, още не си войник. Но ако искаш да станеш такъв, трябва да се научиш да се подчиняваш на заповеди. Можеш ли?

— Да.

— Тогава отиди до портата на гарнизона зад Оръжейната и кажи, че главният стражар те е направил оръженосец. Става ли?

— Да — каза чиракът и се изпъчи. Явно остана удовлетворен от това, че получи някакъв ранг.

— И вие тримата тръгвайте с него със същата задача.

Той посочи останалите трима без пуловери. Двама от тях също се изпъчиха подобно на първия и замаршируваха надолу по площада със странно скована крачка — явно, според тях, така подобаваше на мъжествените войници. Единият обаче, като стигна до кладенеца,

трябваше да отскочи встрани, за да не го клъвне една гъска, и това поразвали впечатлението.

Третият остана на място и бавно надяна някакъв обикновен вълнен пуловер. Мъжът беше малко по-стар от другите двама и полуплешив, а в брадата му и по покритите с тъмни косми гърди имаше сиви кичури.

— Оръженосец — каза той с горчивина. — Добре измислено. Но за разлика от онези трима идиоти, аз добре знам, че това означава новобранец.

— И какво от това, Сивобради? Все отнякъде трябва да се започне.

— Да, но не съм сигурен, че това ме устройва.

— Не мислиш ли, че си малко стар за тази работа? Защо всъщност дойде?

Сивобрадият извърна очи.

— Имах малък имот и работилница за седла близо до Ейдин. Един ден се появиха хората на Фредин. Каквото не плякосаха, го опожариха. Един от тримата идиоти е мой син. Той е цялото ми семейство.

— Тогава върви с него, Сивобради. Винаги има нужда от един добър майстор на седла.

Сивобрадият кимна и тръгна през площада. Един от униформените се поотмести малко и аз успях да се промуша. Никой от тях не ме беше забелязал, макар че буквално можеха да ме докоснат. Май учителят Маунус щеше да излезе прав. Никой не обръща внимание на носач с кош за дърва на гърба. Главният стражар тупна толкова силно мускулестия Дрес по рамото, че звукът от удара проехтя по цялата улица.

— Хайде, да влизаме и да видим следващата група.

Очертава се дълъг ден.

Те отново изчезнаха в черната дървена постройка, а аз се втурнах надолу по улицата и се благодарях, че не ме забелязаха. Улицата беше доста оживена. Срещу мен вървеше едно момиче на моя възраст с две червеникавокафяви крави с големи търбуси. Разминахме се толкова близо, че топлатата гладка кожа на едното добиче погали ръката ми. По-надолу улицата се разшири и аз внезапно познах мястото, където Дракан ме свали от коня вечерта, когато пристигнахме в Дунарк.

Тогава беше почти пусто, но по това време на деня бе пълно с хора и животни — най-вече коне, разбира се, защото Маунус беше казал, че високата сграда отдясно е конюшната на графа. Сега само трябваше да я заобиколя и да свия наляво през Ниската порта...

Там отново се бе скупчил сума ти народ и аз със свито сърце видях как пазачите оглеждат внимателно хората преди да ги пуснат. Бутнаха шапката на един добре облечен мъж, а кльоцава възрастна жена с дървена каруца, която, колкото и невероятно да беше, теглеше сама, роптаеше и крещеше, докато двама стражари премятаха всички чували в колата ѝ. Беше очевидно, че търсят някого. Не ми бе трудно да се досетя, че този „някой“ беше Нико. Нико, или пък аз. Известно време постоях така, без да мога да реша дали да пробвам да мина или щеше да е по-добре да се върна. Имаше ли друго място, откъдето можех по-лесно да напусна крепостта? Може би Кленовата порта, през която влязохме с Дракан? Но там също имаше стражари, а и така окончателно щях да изляза от Дунарк. Страхувах се, че никога нямаше да стигна до къщата на Вдовицата на аптекаря.

Останах на опашката и се попрегърбих още малко под коша. Мама често повтаряше, че когато човек е болен, понякога може да се оправи по-бързо, ако си представи, че е здрав. Това помагаше при пристъпите ми на коклюш. Защо да не свърши работа и със стражите? Аз стиснах очи и си представих, че вече съм минала през портата, че един изгърбен малък носач на дърва изобщо не може да привлече вниманието на пазачите...

— Накъде си тръгнало, момче?

Имах чувството, че коремът ми се сви на буца. Буца, подобна на леденостуден, сив, влажен камък, който тежеше цял тон. В първия миг изобщо не можех да мисля. Малко ми оставаше да се обърна и да хукна. Ала в тази блъсканица нямаше да стигна далеч. Изведнъж се чух да отговарям с провлачен заекващ глас, който изобщо не приличаше на моя: „Към вкъщи, господине“. Внезапно се сетих откъде се беше взел този глас. Точно така говореше Лудият Малте у дома в Биркене.

— Да, ясно — сопна ми се пазачът. — И къде е това вкъщи?

— При мама.

Той ме удари ядосано с дръжката на копието.

— Я ми кажи, на интересен ли ми се правиш или просто си тъп? Къде живее майка ти, сополанко?

— Вкъщи, зад църквата.

— Коя църква? „Света Адела“ или „Света Магда“? Отговори ми веднага!

Той отново ме удари с дръжката на копието, този път по-силно, и аз си спомних за Лудия Малте и започнах да подсмърчам и да хлипам.

— „Све-ее-ета М-мм-магда“, добри ми господине. Не ме удряйте, добри ми господине...

— Остави момчето. Не виждаш ли, че не е наред с главата — намеси се една едра здрава жена с кош за пране на гърба, която чакаше зад мен на опашката. — Няма цяла сутрин да висим тук.

— Пусни го, Матис — изръмжа и другият пазач. — Това е някой от нещастниците долу от Скиденстад^[1], незаконно дете, което е яло много лабут и малко храна. Или може би мислиш, че това е графски син?

— Само ако графът е посетил бардака, където работи майка му. Изчезвай от тук, кутре, и гледай да позаякнеш малко.

— Да, господине — изхлипах аз. — Благодаря, господине.

Учителят Маунус имаше право. Беше невъзможно да се загубиш. Медният покрив на църквата „Света Адела“ се виждаше веднага щом излезеш от крепостта. И там, зад една белосана градинска ограда, сред върби и шипки, беше сгушена къщата на Вдовицата на аптекаря. В мига, в който минах през портичката, се почувствах като у дома си, макар че идвах тук за първи път. Ухаеше като лехата с лечебни билки на мама зад Липовата къща — из въздуха се носеше силният свеж аромат на градински чай и селим^[2] и по-тежкият, задушлив мирис на камбанки и бъз. В светлината на утринното слънце лениво жужаха пчели. Събираха нектар за последната за тази година реколта мед. В една от лехите до чакълената пътека беше коленичила жена и скубеше чесън. Лицето ѝ не се виждаше от сламената шапка, която бе захваната за главата ѝ със светлосин шал, така че есенният вятър да не я духне.

— Госпожа Петри? — попитах аз, защото не бях сигурна, че е тя. Представях си я облечена в черно, може би защото всички я наричаха

Вдовицата. Но тя носеше зелена като мъх пола и жълта блуза и се беше загърнала в плътен светлокафяв като козината на жребец шал.

— Да? — каза тя и се изправи.

Беше по-млада, отколкото очаквах. По лицето ѝ, което се показва изпод шапката, нямаше много бръчки — само една между веждите и по една трапчинка от двете страни на устата. Беше на възрастта на майка ми, а не стогодишна старица, каквато си я представях. Тънката ѝ коса с цвят на старо злато бе полепнала по потното ѝ чело, но сиви кичури не се виждаха.

— Нося вести от учителя Маунус.

— Ясно.

Тя избърса ръцете си от пръстта и ме погледна. Беше висока за жена. Дори така, застанала на колене, бе почти колкото мен. В последния момент се сетих да сведа глава, за да не ме погледне в очите.

— Ами тогава по-добре да влезем вътре. — Тя се изправи и изтръска полата си от пръстта. — Вземи онази кошница, ако обичаш.

Лесно ѝ беше да го каже. Аз трябваше да нося и моя си кош за дърва, затова само лявата ми ръка беше свободна. Изобщо не бях сигурна, че ще успея да хвана дръжката на кошницата, защото кутрето и безименният ми пръст още не ме слушаха. Все пак пробвах, но когато се помъчих да я вдигна, я изпуснах и главите чесън се пръснаха по земята.

— Извинете — казах аз и усетих, че се изчервявам. — Ръката ми не е добре.

— Затова ли те е изпратил?

— Не — отвърнах ѝ аз, наведох се и започнах да събирам чесъна.

— Остави ги — ще ги прибера по-късно.

Тя сама взе кошницата и аз тръгнах след нея по чакълената пътека към сивата каменна къща, където живееше.

— Седни — подкани ме жената и кимна към синия кухненски одър. — Така ще мога да погледна ръката ти, докато ми разкажеш какво тежи на сърцето на учителя Маунус.

Аз седнах и с любопитство се огледах наоколо. Стаята приличаше на кухня, но не беше. Имаше печка с дърва, работна маса и помпа — представете си само — помпа вкъщи! А освен това беше пълно с етажерки. Бяха навсякъде — сини етажерки, които се

простираха от пода от тъмнозелени шисти^[3] до смолистите дъски на тавана. А по рафтовете им бяха наредени една до друга стъкленици, гърненца и бутилки. Даже повече, отколкото имаше у учителя Маунус, преди хората на Дракан да изпотрошат по-голямата част от тях.

Вдовицата раздуха въглените и запали печката.

— Гладна ли си? — попита ме тя и започна да помпа вода в един голям меден котел.

Аз кимнах. Трябваше да се храним тримата от нормалната дневна дажба на учителя Маунус, защото щеше да е опасно и подозрително, ако той изведнъж започнеше да купува повече провизии от обикновено.

— Така, какво иска от мен старият мърморко?

— Учителят Маунус ме помоли да предам, че преследваният от дракона се нуждае от помощ.

Тя застина изведнъж, както помпаше. Помпата продължи да просвирва още няколко секунди и спря.

— Трябваше да се досетя — каза тихо жената. — Винаги е закрилял момчето. Дано сега не греши.

— Трябва да предам още, че драконът си е проправил път до върха.

Тя се обърна и ме погледне.

— Така ли? А кой си ти, който идваш с такива послания в къщата ми? Послания, които могат да ти струват живота? — тя не говореше високо, но в гласа ѝ имаше някакъв оттенък, който ми напомняше звука, издаван от нажеженото до червено острие на нож, когато ковачът го потапя във ведрото с вода.

— Дина Тонере — казах аз и се втренчих в плота на масата. — Дъщерята на Жрицата.

— На Жрицата...

Три крачки и вече стоеше до мен. Хвана ме за брадичката с едната ръка, а с другата махна гъстия ми бретон от челото. Тя издържа на погледа ми по-дълго, отколкото повечето хора успяваха. След това ме пусна и седна на одъра от другата страна на масата.

— Дъщерята на Жрицата — прошепна тя. — Да, вярвам ти. И се кълнеш, че те праща учителят Маунус?

— Да. Той ме помоли още да предам, че сестра му е била кавгаджийка, а дъщеря ѝ е още по-лоша.

Тя се усмихна.

— Вярвам ти. И както сигурно си се досетила... Той е мой чичо. Дъщерята на сестра му — това съм аз.

Тя отново се изправи и сложи котела на печката.

— Какво иска да направя?

— Нося писмо. Но за да го вземете, трябва да свалите превръзката от ръката ми. Учителят Маунус ми беше казал, че ако ме хванат и докато ме претърсват, стигнат чак до раната, всичко така или иначе ще е изгубено. Никой, който видеше тези белези, нямаше да повярва, че ме е ухапало куче.

Вдовицата ми помогна да развия превръзката. Видя големите триъгълни рани и сбърчи чело.

— Какво ти се е случило?

— Беше един дракон. Един от истинските четириноги дракони. Но за щастие беше полумъртъв, та ми се размина с малко.

Тя изсумтя — почти както го правеше учителят Маунус.

— С малко? Той ли ти каза така?

— Всъщност той каза, че трябва да се радвам, че все още имам ръка.

— Да, мога да си представя. Но наистина не е толкова зле, като се замисли човек. Няма възпаление, а и раните са хванали хубава коричка. Не движи ръката си много-много, за да не паднат.

Тя взе малката бележка, скрита под превръзката, и я разгъна. Листът беше празен, съвсем като нов, но Вдовицата явно познаваше чичо си, защото мълчаливо запали една свещ и внимателно задържа листа над пламъка ѝ, докато по него не се появиха малки кафяви букви. Но това очевидно не беше достатъчно.

— Тази лисица. Невидимо мастило и написан на обратно текст — промърмори тя и отиде в една от другите стаи на къщата. Върна се с едно малко огледало в ръка, едно красиво старинно огледало с обков от тъмно сребро и дръжка във формата на паунова опашка. Докато водата в котела бавно започна да кипи и да се изпарява, жената прочете какво беше написал учителят Маунус.

— Знаеш ли какво пише тук? — попита ме тя, като свърши.

— Учителят Маунус каза, че ще е по-добре да не знам много.

Тя кимна.

— Мисля, че постъпва умно, като е толкова предпазлив. Спокойно можеш да му кажеш, че ще изпълня молбата му. Но ще стане утре.

Тя погледна бележката още веднъж. След това отвори вратичката на печката и хвърли вътре листа.

Когато отново излязох в градината, слънцето се беше изтърколило и грееше от западната страна на къщата. Вдовицата напълни коша ми с дърва, защото хората по принцип не разнасяли празни кошници из крепостта. Освен това ме нагости добре — с ръжен хляб, пушена херинга, кисело мляко и ябълков мус. За първи път от доста време бях толкова сита. Чувствах се добре, макар че кошът ми тежеше на гърба. Мислех си, че най-лошото беше зад мен. Бях излязла от крепостта, без да се загубя, и бях запомнила цялото съобщение, което трябваше да предам на вдовицата. Сега оставаше само да се върна при учителя Маунус, но стражите не обръщаха особено внимание на хората, които влизаха в крепостта.

На площада пред църквата няколко търговци бяха наредили масите си — но пазарът не беше голям. Имаше само кожени стоки, калаени съдове и други подобни предмети. Някакъв мъж продаваше печени на жар наденички, а друг предлагаше сайдер. Аз оглеждах с любопитство стоките, докато минавах покрай тях с коша на гърба, но никой не се опита да ми продаде нещо. А пък и не приличах на заможен клиент. Калайджията даже си помисли, че може да се опитам да го ограбя. Беше ми някак приятно, разбира се, не от това, че ме мислеха за крадец, а от това, че в този момент не бях дъщерята на Жрицата. От това, че никой не знаеше коя съм. Беше ми много странно, че можех да премина от единия край на Дунарк до другия, без да ми обърнат особено внимание. Без да шушукат зад гърба ми. Без да отклоняват поглед или да минават от другата страна на улицата, само и само да не им се наложи да ме погледнат в очите. За миг ми се прииска да направя точно това — да продължа да вървя, да не се върна в крепостта — при дебелите стени, задушните скривалища и страха да не ме открият. Но това усещане трая само миг. Нико и учителят Маунус чакаха новини и се притесняваха за мен. А с малко късмет още вдругиден всички щяхме да се измъкнем от Дунарк. Толкова бях

разбрала от съобщението, чието съдържание всъщност не трябваше да узнавам.

— Кажи ми, да не би на гърба ми да пише глупак?

Аз погледнах бързо нагоре, но после отново сведох глава. Макар че клиентът до щанда за сайдер практически крещеше в ухото ми, не говореше на мен. Той хвана продавача за ризата и го издърпа над малката маса така, че съдовете с напитката затанцуваха и се прекатуриха един върху друг.

— Жалък мошеник. Три шилинга за чаша и на всичкото отгоре ме удряш в грамажа.

— Никого не мамя — изръмжа продавачът на сайдер и се опита да се освободи. — Ако мислиш, че ти е скъпо, отиди при друг.

Тази сцена вече бе привлякла малка група любопитни зяпачи, но аз бързо се дръпнах. Бях забелязала новия блестящ знак, който недоволният клиент носеше на черното си наметало — той изобразяваше черна драконова глава със зинала паст.

— Така не се говори с един от членовете на Ордена на дракона — извика той. — Покажи малко уважение, псе такова!

— Чудо голямо, някакъв си орден — сопна му се продавачът и най-накрая се изтръгна от хватката му. — Откога, по дяволите, стана толкова важен? Последния път, когато те видях, беше пазвантин в кръчмата „Зеленият бокал“. Какво толкова му е специалното на този орден?

— Сигурно не си видял това? — мъжът буквално навря знака с дракона в лицето на продавача.

— Някакво парче дърво с рисунка отгоре му. Какво означава?

— Това, друже, означава, че съм оръженосец на Ордена на дракона. А когато премина изпитанията, ще стана рицар на Ордена на дракона. А дотогава, малки мошенико, ще ме наричаш господин рицар и ще ме молиш за позволение да ми целунеш подметките. Дотогава... я ми дай още един бокал и може и да не те обвиня в измама и неподчинение.

— Мили боже — изръмжа продавачът. — Рисунката още не е засъхнала, а вече си просиш подкуп. Хубав Орден, няма що. Ама така е. Пази боже, сляпо да прогледне.

— Мисля, че трябва да внимаваш какво говориш, приятелче. Не вярвам да искаш да си враг на граф Дракан, а? Не си негов враг, нали?

— Не — отвърна търговецът, този път по-неуверено. — Не съм, но...

— Драконът не прощава на враговете си. Той е безпощаден към престъпниците, а не е мекушав като Гарвана. Ако искаш да видиш как постъпва с предателите, ела в крепостта утре.

Вече се бях измъкнала от събралата се пред тезгяха за сайдер тълпа, но тези думи ме накараха да спра. Утре? Какво е намислил да прави Дракан утре? Какъв предател?

— Какъв предател? — попита някой от зяпачите. — Да не би да са хванали Чудовището?

Оръженосецът на Ордена на дракона поклати глава.

— Все още не са, но държат лъжливата вещица — Жрицата на срама, която е негова съучастница.

Жрицата вещица? Да не би да имаше предвид мама?

— Каква вещица, каква Жрица? — извиках аз. — За какво говориш?

— Ще има малко представление — каза оръженосецът, на който очевидно му беше приятно да е в центъра на вниманието. — Лъжливата Жрица, същата, която се опита да накара Дракан да освободи Чудовището. Обвинена е в магьосничество и измама и ще бъде екзекутирана утре. Трябва да дойдете да погледате!

— И защо? — намеси се калайджията. — Да изпусна цял ден търговия на пазара, за да видя как бесят някаква нещастна жена?

— Няма да я бесят — каза оръженосецът и се усмихна. — Ще я разкъсат на парчета. Ще я оставят на драконите.

Стоях като вкаменена. Не можех да дишам. Ушите ми бучаха и цялата започнах да треперя. Вече знаех къде е мама. При Дракан. А утре щеше да я пусне на драконите.

— Е? — попита оръженосецът и подаде бокала си на продавача на сайдер. — Ще го напълниш ли?

Търговецът не отговори. Просто пхна черпака в кацата и напълни бокала догоре. Ако човек се вгледаше, щеше да забележи, че ръцете му леко треперят.

[1] От датските думи skid — мръсотия и stad — град. — Б.пр. ↑

[2] Многогодишно тревисто растение с жълто-кафяв, месест, вретеновиден корен и голо, кухо, до 2 м високо стъбло. Листата са

сложни, перести. Цветовете са бледожълти, събрани в сложни сенници. Плодовете са жълто-кафяви, елипсовидни. Цъфти през лятото. Използват се корените. — Б.пр. ↑

[3] Естествени каменни плочи, тънко наслоени каменни или глинени пластове. — Б.пр. ↑

15.

ОКОВАВАНЕТО НА ДРАКОНА

Все още не си спомням как съм стигнала от щанда за сайдер до крепостта. Дори не помня дали ме спряха на портата. Ако го бяха направили, сигурно се бях държала по-странно и от Лудия Малте, защото едва ли съм говорила особено смислено. Толкова много неща ми се въртяха в главата, че изобщо не забелязвах какво се случва около мен. Цяло чудо е, че намерих обратния път.

Спомням се, че седях до огнището в лабораторията на учителя Маунус и въпреки силния огън треперех от студ. Спомням си, че Нико и учителят се караха. Нико викаше толкова силно, че Маунус трябваше да му изшътка, за да не го чуе пазачът до стълбите. Те обаче продължиха да се карат със странно снишени гласове, които изобщо не се връзваха с думите, които си разменяха.

— Ако си мислиш, че ще тръгна да спасявам собствената си кожа, когато този проклетник възнамерява да нахрани драконите си с майката на Дина, дълбоко грешиш — ръмжеше Нико.

— Не ти ли е останала капка здрав разум? Не *виждаш* ли, че е капан?

— А ти какво си мислиш? Може би трябва да му изпратим писмо? „Скъпи Дракан, знаем, че това е капан, така че по-добре не убивай майката на Дина.“ И той веднага ще я пусне, нали?

— Престани. Изобщо не ни помагаш, като се държиш така.

— Много добре знам как искаш да се държа. Искаш да подвия опашка и да се скрия, но...

— Тогава поне за минута се опитай да използваш разума, с който Всевишният те е дарил. А какво ще постигнеш, ако вместо това сам паднеш в ръцете на Дракан и му позволиш да нахрани драконите си с теб? Каква ще е ползата от това? Да не мислиш, че ще пусне Жрицата? Или пък дъщеря ѝ? Или мен, или Вдовицата?

— Никога не бих издал, че...

— Не и по собствена воля и не веднага, но той няма да се спре, докато не излови всичките си противници. Особено след като се отърве от теб. Това наистина ще бъде краят на династията на Рауенс и няма да има кой да разбули тайната, която той се опитва да скрие. А именно, че Дракан е убиецът, че той е истинското Чудовище. Помисли, момче. Премисли нещата още веднъж!

— Все това повтаряш! Но единствено страхливците се задоволяват само с това да мислят.

Учителят Маунус съвсем пребледня. Не каза нищо повече. Тишината надвисна над стаята като голяма черна птица. Алхимикът обърна рязко гръб на Нико и се втренчи в огъня, сякаш бе изгубил нещо в танцуващите му пламъци.

— Направи каквото сметнеш за добре — каза му той с необикновено сух и глух глас. — Вече не съм твой учител. Поне остави Дина да извести Вдовицата, за да не изложиш на риск живота и на други хора за едното нищо.

— Отново? — попита Нико по-спокоен, след като учителят бе отстъпил. — Не е ли твърде опасно?

— Мислиш ли, че тук е на по-сигурно място? — сопна му се кисело Маунус. — След като извършиш геройството, което си намислил, тя никъде няма да е в безопасност. Най-добре веднага да тръгне към къщата на аптекаря и да остане там докато... докато всичко свърши.

Беше ясно, че учителят Маунус се спря по средата на изречението. Какво всъщност искаше да каже? Докато какво? Докато мама умре? Докато заловят Нико? Точно сега изобщо не можех да си представя по-щастлив край.

— Май си прав — каза. Нико. — Дина, най-добре да останеш при Вдовицата.

Аз кимнах безмълвно и това май учуди Нико. Сигурно беше очаквал, че ще възразя. Но аз нямах сили да се карам с него и в този момент ми бе по-лесно да го оставя да си мисли, че ще постъпя, както ми каже.

— Дайте ми някакво писмо или нормално съобщение — казах аз. — Искам да стигна преди да залостят портата за през нощта.

И двамата ме погледнаха.

— Добре ли си? — попита ме учителят Маунус. — Как е ръката ти?

— Добре съм. Напиши посланието.

— Не искаш ли първо да изпиеш чаша чай? — попита ме Нико. — За да дойдеш малко на себе си. Сигурно е било ужасно да чуеш... това за майка ти.

Изправих се. Огънят така или иначе не можеше да ме стопли. Беше по-добре да свърша нещо. А пък и кавгата им ми дотегна.

— Предпочитам да тръгна веднага.

За щастие пазачът край стълбата беше друг. Този с парчето месо от сутринта най-вероятно би се зачудил, че един и същи носач на дърва минава покрай него толкова пъти за един ден.

Новият стоеше на портата към двора на Оръжейната и изпъваше врат. Беше толкова погълнат от това, което се случваше в другия край на двора, че почти не ме погледна, докато минавах покрай него. И аз несъзнателно погледнах натам. Беше се насъбрала огромна тълпа, но ми беше трудно да видя защо.

— По дяволите — изпсува пазачът. — Човек изобщо не може да го зърне.

— Кое? — попитах предпазливо аз.

— Дракона — отвърна ми той. — В момента го връзват, да е готов за утре.

Аз спрях. После отново тръгнах, но в посока към тълпата. Не знам защо. Защо исках да видя дракона, когото бяха избрали да изяде майка ми? Но все пак исках. Може би Нико беше прав, като каза, че не съм на себе си.

В началото не виждах нищо от широките гърбове на възрастните пред мен. Можех обаче да различа миризмата на гнило, която така добре познавах. Тогава се чу тихо блеене, което със сигурност не идваше от страната на дракона. Аз се проврях през множеството, без да обръщам внимание на ударите и грубостите, които се сипеха върху мен и когато се приближих достатъчно, видях, че пазачите са вързали едно малко пъстро яре до леговището на драконите. То дърпаше въжето в отчаяни опити да се освободи. Много добре го разбирах — от другата страна на решетката две от чудовищата вече пълзяха насам

извивайки тела, и с малко усилия със сигурност щяха да успеят да проврат глава или поне нокти през прътовете на решетката. Единият дракон изсъска на другия и се хвърли напред, за да стигне пръв. Сега, под лъчите на следобедното слънце, бяха значително по-бързи, отколкото през онази студена нощ. И добре, че беше така, защото иначе двамата с Нико щяхме да свършим в търбусите им.

Ярето блееше все по-ужасено, подскачаше и дърпаше въжето толкова силно, че се преобърна и падна по гръб. Някои от зяпачите се разсмяха, но аз усещах единствено кисел тежък вкус в устата си и започна да ми се гади. Искях да се втурна и да освободя ужасеното животно, но не посмях. Двата дракона се зъбеха един на друг, така че белите им резци святаха. Никой не искаше да остави другия да стигне до плячката, а отворът в стената не беше достатъчно голям, че да се проврат и двата. По-едрият силно захапа другия за предния крак. Раненият дракон пронизително изсъска и закуцука обратно, а другият се провря през решетките. Беше толкова голям, че запълни целия отвор и в началото не можеше да извади главата си, колкото и да се мъчеше.

— Решетката. Бързо! — изрева един от пазачите с все сила.

Двама от помощниците му натиснаха някакъв лост и част от решетката се вдигна. Драконът бързо провря главата си и впи зъби в ярето, така че то започна да блее сърцераздирателно. Кръвта обагри петнистото му краче, но за миг козлето действително успя да се освободи от драконовата паст. Тогава чудовището нападна още веднъж и този път успя да захапе цялата му глава. То не издаде повече звук, но още малко продължи да рита със задните си крака.

— Веригата — извика този, който изпълняваше ролята на командващ, и докато устата на дракона все още бе пълна с козлето, един смел страж хвърли дебела желязна верига около врата му и я стегна.

Драконът започна яростно да мята глава и се опита да стигне пазача с ноктите на предните си крака, но отворът беше прекалено тесен, и стражите успяха да го уловят с веригата преди да се сети да пропълзи назад и да се измъкне изпод решетката.

— Голям смелчага е — промълви един от зяпачите, едър мъж с вълнена връхна дреха, върху която бе закачена красива нова значка с изображение на дракон. — Аз щях да поискам доста пари, за да си играя така на укротител на дракони.

— Говори се, че ще получи десет сребърника за това — каза стоящият до него. — Представяш ли си, 10 сребърника! С толкова пари семейството ми би изкарало половината зима.

Чу се скърцане и дрънчене на стари зъбчати колела, които явно рядко задвижваха. Зад дракона падна още една решетка, а тази пред него се вдигна. Звярът толкова яростно замята глава, че веригата се раздрънча, а върху укротителя се изля дъжд от капки козя кръв. Той избърса ядосано лицето си и се дръпна, така че животното да не може да го стигне. Драконът направи няколко крачки напред и вече никой от тълпата зяпачи не се опитваше да се приближи повече. Даже точно обратното — повечето несъзнателно запристъпваха назад и аз изведнъж се оказах сама най-отпред. Трябваше да се дръпна с останалите, но аз просто стоях там и гледах дракона. Гледах сиво-зелените му люспести крака, жълтите му очи и кървавите парчета козе месо, които висяха от едната страна на пастта му. Но се чувствах по-различно от онзи път в леговището, когато се бях вцепенила от страх и Нико трябваше да ме дърпа напред. Много добре знаех, че драконът не може да ме стигне. Мисля, че стоях там и се опитах да проумея ситуацията — да проумея, че Дракан беше поръчал всичко това — козлето, веригата, укротителя и десетте му сребърника, защото наистина щеше да го направи. Щеше да хвърли майка ми на дракона, за да я разкъса сякаш е яре.

— По-добре внимавай — каза някой зад мен и постави ръка на рамото ми.

Аз се обърнах и вдигнах поглед. Ръката беше на един пазач, който очевидно трябваше да държи хората на безопасно разстояние от дракона.

— Може да плюе отрова, така че най-добре... — той изведнъж замълча. И тогава осъзнах, че го бях погледнала в очите. Светкавично наведох глава и кимнах.

— Няма да се приближавам повече — уверих го аз. — А и обещах да се върна бързо вкъщи. — Освободих се от хватката му и се опитах да приличам на момче, което трябва веднага да се прибира.

— Чакай... — стражарят посегна да ме хване.

Думите му прозвучаха по-скоро объркано, отколкото заповеднически, сякаш самият той не знаеше защо искаше да ме задържи.

— Мама ще се ядоса, ако закъснея — викнах му аз през рамо и с блъскане започнах да си проправам път през тълпата.

Пазачът не ми отговори и в мен се породих надеждата, че той никога няма да разбере защо се е почувствал толкова странно и неудобно от това, че е погледнал един носач на дърва в очите. Бях се измъкнала от тълпата и вече крачех решително по калдъръмения двор на Оръжейната към улица Каруцарска. Сигурно щеше да ме забрави веднага, щом изчезнех от полезрението му. Трябваше да направя само още няколко крачки...

— Спри! Ти с коша на гърба, стой на място!

Сърцето ми заби лудо, но аз се направих, че не съм го чула. Само още няколко крачки и щях да изчезна от погледа му.

— Дрес, спри го! — извика пазачът.

Аз хвърлих един поглед през рамо, за да видя на кого вика. Там стоеше мускулестият мъж от сутринта, същият, който се ядосваше на новобранците, задето искаха да станат рицари на Ордена на дракона. Това, че беше едър, не му пречеше да е подвижен и бърз. В един момент стоеше спокойно облегал на стената на черната дървена постройка, в следващия вече протегна широката си космата лапа и ме хвана за ризата.

— Оставаш тук — каза той и рязко ме дръпна навътре.

Ризата ми се скъса, препънах се в прага, кошът се изсули от гърба ми и аз паднах на четири крака върху пръстения утъпкан под. Ранената ми ръка ме заболя, но нямах време дори да изохкам, защото мускулестият стражар ме хвана за врата и ме изправи.

— Къде си мислеше, че отиваш? Не чу ли, че ти наредиха да спреш?

В този момент разбрах как се чувстват плъховете, когато Пес ги ухапе за врата. Мускулестият ме стискаше толкова силно, че не можех да мисля за нищо друго. Дори за миг ми се стори, че краката ми за секунда се отделиха от земята, а може би просто не ме държаха вече.

— Ей, Дрес, по-полека. Той е само дете.

— Достатъчно е голям, че да се опита да се измъкне от Ханес — отвърна Дрес, но ме пусна. Аз изгубих равновесие и отново се строполих.

— Ясно — избоботи този, който направи забележка на Дрес, и аз видях, че това е главният страж от сутринта.

Постройката явно беше тренировъчна зала за стражите от крепостта, защото целите стени бяха покрити с най-различни оръжия и доспехи — дървени прътове, копия и тояга, шлемове, брони и мечове.

— И какво иска Ханес от този скакалец?

— Не знам — отвърна Дрес. — Но момчето не спря, като му каза.

В този момент Ханес се появи на входа.

— А, хванали сте го значи — той леко дръпна надолу пуловера си, който явно се беше вдигнал, докато бе тичал.

— Може и така да се каже. Какво ще правиш с него? — главният стражар свали шлема си и прокара ръка през косата си. Тя беше къса, кафява и слепнала от пот.

— Не знам... — лицето на Ханес изведнъж придоби глуповато изражение. — В него има нещо...

— Има нещо — повтори главният с насмешка — Ау, колко страшно. Хайде веднага да го хвърлим в затвора.

Ханес се смути още повече, но държеше на своето.

— Мисля, че съм го виждал и преди или... всъщност, *напомня* ми за някого.

Главният стражар въздъхна.

— Изправи се, момче! Защо не си спрял?

Аз бавно се изправих на крака и стоях с наведена глава, сякаш се страхувах или ме беше срам.

— Не знаех, че вика на мен, а... и бях обещал на мама да се прибера рано вкъщи.

— Май сме заловили страховит престъпник, а Дрес? — главният стражар изсумтя презрително. — Вижте дали не е откраднал нещо и ако не е, го пуснете да тича при майка си. По-дяволите, имаме по-важни неща, с които да се занимаваме.

— Аз не съм крадец! — казах възмутено, като не посмях да дам пълна воля на яда си. — Нищо не съм откраднал!

Дрес ме бутна в стената и ме държеше с една ръка, докато с другата сваляше кожения колан на учителя Маунус. После хвърли колана към Ханес, който отвърза кожената ми кесия и изсипа съдържанието ѝ в лявата си ръка.

— Четири медни монети, къшей хляб, лист хартия и боклуци — каза той.

— Какво пише на бележката? — попита Дрес.

— Хм... не ме бива много с буквите...

— Дай на мен — каза главният стражар и взе листа от него.

— Два фауна^[1] дърва, платени: четири медни шилинга — прочете той.

— Това е, за да не си мисли мама, че мамя — казах аз. Този път учителят Маунус се беше изхитрил още повече. Беше написал истинската бележка с невидимо мастило като предния път, а с обикновено — това за дървата, за да не изглежда странно.

Ханес стоеше и гледаше четирите медни монети. Притаих дъх — знаех за какво си мисли. Той беше_ сигурен_, че това на пръв поглед напълно безинтересно момче го бе заинтригувало с нещо. Но не можеше да обясни с какво.

— Върни на момчето кесията и го пусни да си ходи — нареди главният стражар. Коленете ми омекнаха от облекчение. Дрес ме пусна, а Ханес ми подаде колана, кесията и монетите. Ръцете ми трепереха, докато връзвах кесията, но накрая успях.

— Да не забравиш това, момче — каза главният стражар и ми подаде бележката. — Да не си помисли мамчето, че лъжеш.

— Благодаря, господине — отвърнах му аз и хванах листа.

Той обаче не го пусна.

Стояхме така, всеки държеше своя край от бележката, а аз не можех да разбера защо не я пуска.

— Господине? — казах аз и усетих, че гласът ми леко трепери. — Може ли да си получа бележката? Но внимавах да не го погледна.

— Ръцете ти са прекалено чисти — рече той.

В началото не разбирах какво иска да каже. Беше съвсем неочаквано. Такава ирония. „Ръцете ти са мръсни“ — все ми повтаряше мама. След което ме пращаше да отида до помпата и да ги измия, преди да ми позволи да седна на масата или да пипам шишета й със сок, етикетите за бурканите с билки или каквото и да било друго. Не помня някой някога да ми беше казвал, че ръцете ми са прекалено чисти.

И тогава осъзнах какво не беше наред. Сетих се за ръцете на сина на мелничаря, и за тези на Лудия Малте — големи силни длани със счупени нокти и набита между пръстите и около кокалчетата мръсотия, сякаш някой беше боядисал гънките им в кафяво. Аз пуснах

бележката и дръпнах ръка към себе си, но, разбира се, беше твърде късно. Главният стражар ме хвана здраво за китката.

— Това не е момчешка ръка — каза той. — А още по-малко на носач на дърва.

Извих ръка и се опитах да се освободя, но единственото, което постигнах, беше, че Дрес ме хвана за другата, ранената, и трябваше да прехапя устна, за да не изкрещя от болка.

— Да не искаш да кажеш, че е момиче?

Главният стражар ме хвана за брадичката и вдигна главата ми.

— Я се вгледай добре — каза той. — Разбира се, че е момиче.

Аз затворих очи, но усетих как сълзите напиха през миглите ми. Усещах пареща, туптяща болка в ръката, която Дрес държеше, и не можех да понеса мисълта, че бях на косъм да се измъкна, а отново бях пленница.

— Погледни ме — каза главният стражар спокойно, дори нежно. — Погледни ме, момичето ми... — сякаш примамваше дете или животно, което се опитваше да дресира.

„Добре — помислих си аз, — след като сам ме моли, ще го погледна.“ Отворих очи и отвърнах на погледа му.

— Пусни ме — казах аз, като дадох всичко от себе си, за да звуча като Жрица. — *Или така се отнасяте с по-слабите от вас?*

И двамата ме пуснаха. Аз се отдалечих заднешком и се насочих към вратата. Дрес стоеше, поклащаше глава и изглеждаше така, сякаш някой го бе ударил с ковашки чук по главата. Главният стражар не помръдваше. Погледът му блуждаеше, но накрая отново се обърна към мен.

— Ти си дъщерята на Жрицата — каза той.

— Да. И мен ли ще хвърлите на драконите? Сигурно и пари ще взимате, за да могат хората да гледат? — не успях да докарам точната интонация — гласът ми звучеше прекалено несигурно и едновременно ядосано. — Сякаш е някаква клоунада — гласът ми съвсем изчезна. Не можех да кажа нищо повече. Но главният стражар отново сведе глава и се втренчи в пода.

— Нищо няма да ти направим — каза той. — А сигурно скоро ще пуснат и майка ти, стига *истинският* убиец да се предаде.

— Вие знаете ли изобщо кой е той? Замисляли ли сте се изобщо...?

Не можах да продължа, защото Ханес ме хвана отзад и ми запуши устата.

— Държа я — извика той.

Ухапах го по ръката, колкото сила имах.

— По дяволите — изрева той. — Тя ме ухапа! Това дяволско изчадие ме ухапа!

— Да пукнеш дано — извиках аз и го ритнах в крака.

Ханес сипеше ругатни и не ме пускаше, а и Дрес се размърда. Той свали някакво старо палто от една кука на стената и го хвърли върху главата ми, така че не можех нито да виждам, нито да дишам. Един от двамата, най-вероятно Ханес, ме просна на пода и притисна с нещо гърба ми, може би с коляно.

— Дай ми колана си! — изрева Дрес, и скоро след това вързаха ръцете ми, така че не можех да ги движа.

Вече не усещах натиска върху гърба си, но все още не можех да се изправя. Палтото миришеше на пот и застояло и беше толкова дебело, че имах чувството, че ще се задуша. Коланът, с който ме бяха вързали, се впиваше в болната ми ръка и я стягаше, а явно раните ми се бяха отворили, докато Дрес ме бе държал, защото едно топло влажно петно се разля от лакътя надолу към китката ми. Аз с усилие се обърнах и се подпрях на другата си ръка, после легнах по гръб и се опитах да седна.

— Тя ме ухапа — повтори Ханес с нотка на страх в гласа. — Мястото кърви.

— Остави я под помпата за малко — посъветва го главният стражар.

— Но тя, искам да кажа, тя ме *прокле*...

— И какво от това? Сега да не би да си мислиш, че може всеки момент да умреш? Зъбите й все пак не са отровни, нали? Бързо въл при помпата. Дрес, а ти вдигни момичето. Ще я заведем при господаря.

Дрес ме изправи на крака, като ме хвана за колана, сякаш беше дръжка на чанта. Изведнъж светът се преобърна, защото той ме метна на рамо и аз увиснах с главата надолу. Заритах с крака, за да се освободя, но той само ръмжеше.

— Престани. И краката ти ще вържем, ако се наложи.

Спрях да се мятam. И без това осъзнавах, че няма никакъв смисъл.

Дрес ме беше носил и ме хвърли на земята, сякаш бях чувал с картофи. Нищо не виждах и не успях да се подпра с ръце, когато паднах. Макар че палтото беше плътно и омекоти малко удара, аз все пак си натъртих рамото и коляното, и отново лежах, без да мога да се изправа.

— Е? — каза един леден глас. — Какво ми носите?

— Едно момиче, госпожо. Хванахме дъщерята на Жрицата.

— Защо е опакована като коледен подарък?

— Госпожо, мислехме си, че... — главният стражар замълча и се изкашля нервно. — Очите й, мадам...

— Тя е дете, главни стражарю. Нима трима големи мъже не могат да се справят с нея, дори лицето й да не е покрито? Пуснете я.

Не бях сигурна кой беше господарят. Но когато Дрес разхлаби колана и най-накрая махнаха душливото палто от мен, първото нещо, което видях, беше една обемна синя копринена пола. А когато вдигнах глава, съзрях везан в златисто колан около талията, черна коса, прибрана в стегната мрежа с бели перли, и накрая едно мъртвешки бледо, изпито лице. Призрачната дама. Дама Лизеа. Майката на Дракан.

Този път аз не исках да я гледам в очите, но беше неизбежно. В главата ми затанцуваха объркани картини — нож, вихрушка от бял пух и онези ядосани викове, толкова силни и пронизителни, сякаш ги издаваше граблива птица, а не човек. Тя се наведе към мен и аз несъзнателно се свих. Но тя само ме докосна нежно по едната ръка.

— Ти кървиш, момиченце. Нараниха ли те?

Не вярвах на ушите си. Очаквах, че отново ще измъкне ножа и веднага ще ми пререже гърлото. А тя стоеше до мен и звучеше така, сякаш наистина се притеснява за ухапаната ми ръка. Онемях от почуда.

Клюощавата й бяла ръка повдигна ръкава ми и откри напоената с кръв превръзка.

— Не сме го направили ние — каза главният стражар.

— Сигурно проклетото Чудовище я е ранило.

Дама Лизеа пусна ръкава ми.

— Горкото дете. Имаш късмет, че си избягала, преди да ти стори още по-ужасни неща. Сега си на сигурно място.

Аз отворих уста и отново я затворих. Какво можех да кажа? Искаше ми се да защита Нико, но не беше много разумно да го правя. Най-добре беше да не показвам, че знам къде е.

— Съвсем си объркана, нали? Седни тук — на стола.

Как се казваш?

— Дина — изкваках аз. Имах чувството, че съм попаднала в някакъв омагьосан замък, където всички се държаха по начин, противен на очакванията. Да не би защото главният стражар и хората му бяха там? Тя ме хвана за здравия лакът и ме подкрепяше, сякаш я беше страх, че иначе ще падна. Столът, на който ми помогна да седна, имаше седалка от червена кожа и брокатена възглавница с блестящи златни нишки. Определено не беше предназначен за такива протрити и мръсни одежди като моите.

— Разкажи ни какво се случи, Дина — каза тя. — Как избяга от него? Защо те държеше в плен?

Парфюмът ѝ ме обгърна като невидим облак. Беше не по-малко душлив от палтото. Не знаех какво да отговоря.

— Къде е мама? — попитах аз. — Защо искате да я убиете? Тя не е сторила нищо нередно! — опитах се да уловя погледа ѝ, но тя гледаше главния стражар, макар че говореше на мен.

— Майка ти не каза истината и измени на призванието си — отвърна ми дама Лизеа. — Това е сериозна простъпка. Но може да е постъпила така, защото се е страхувала за живота ти. Сега, след като ѝ покажем, че си на сигурно място под нашата опека, се надявам да промени думите си. Пък ако ти можеш да ни помогнеш да хванем чудовището Никодемус... да, мисля, че тогава майка ти със сигурност може да избегне наказанието.

Жената беше пристъпила назад и макар че виждах, че ме наблюдава, тя все още не искаше да ме погледне право в очите. Стоеше съвсем неподвижна и очакваше моя отговор. Беше поставила едната си ръка върху облегалката на стола, а другата върху рамото ми. Много добре знаех какво чака. Почти го беше изрекла на глас. „Предай ни Нико и ще пуснем майка ти.“

Поради някаква причина се сетих за Сила, дъщерята на мелничаря, и за деня, в който играехме на „Поискай ръката на принцесата“. Тогава Сила успя да ме измами, макар че я познавах и знаех какво е отношението ѝ към мен. А тя, със своя светлочервен

чаршаф и венеца от жълти цветя... тя беше само жалко подобие. Дама Лизеа беше истинската принцеса: невинна и великолепа на външен вид, с копринени поли и сияйни като усмивката ѝ перли, но изключително опасна и жестока към всеки нещастник, който направеше грешен ход в играта ѝ. Ножът ѝ тогава беше истински, а при мисълта какво щяха да сторят с Нико, ако го заловяха, започна да ми се повдига.

Не ѝ вярвах. Тя много добре знаеше, че ще направя всичко по силите си, за да спася мама. Не бях забравила хрускащия звук, който се чу, когато драконът склочи зъби около главата на козленцето. Но *даже* и сега да разменях живота на Нико за този на мама, изобщо не можех да бъда сигурна, че Призрачната дама ще удържи на думата си. А Нико... спомних си как седеше в килията и пиеше виното на Дракан, въпреки че се бе досетил, че е отровно. *Знаех* колко му костваше да се прави на смел и колко всъщност се страхуваше от меча на палача и от това да умре пред очите на хора, които викат и крещят с ненавист към него, защото мислят, че е убил една жена, едно дете и един стар мъж.

Усещах тънките кокалести пръсти на дама Лизеа върху рамото си. Само да спре да ме докосва. Болката пулсираше в ръката ми, а мокрото петно по ръкава ставаше все по-голямо. Не знаех дали постъпвам правилно или не, но бързо извърнах глава, така че да не успее да отклони поглед.

— *Разкажи ни защо синът ти уби Биан* — казах аз. Детето, мислех си аз, това трябваше да е най-ужасното. Ако тя изобщо изпитваше вина и срам, то вероятно се терзаше най-много заради смъртта на Биан.

Очите ѝ бяха толкова тъмносини, почти черни. Лицето ѝ бе напълно безизразно, но за миг усетих яростта ѝ, сякаш бушуваше в мен самата.

— Той ме продаде, сякаш бях ловно куче или ездитен кон — изсъска тя почти безшумно. — Продаде ме, като му омръзнах... А *моят* син не беше достатъчно добър, за да управлява... Така беше справедливо. Справедливо беше!

Изведнъж лицето ѝ се оживи. Тя ме отблъсна от себе си толкова силно и яростно, че столът се преобърна и аз паднах на едното си коляно.

— Малка вещица! — изпищя дама Лизеа. — Главни стражарю, хвани я! И тя е измамница като майка си. И е също толкова опасна.

Тя ми обърна гръб и зарови лице в ръце. Слабите ѝ рамене трепереха. Плачеше ли? Главният стражар, Ханес и Дрес стояха като вцепенени и я гледаха втренчено. Бяха ли чули думите ѝ? Дали го беше казала на глас или трябваше да си Жрица на срама, за да можеше да ги чуеш? Може би въпросът ми ги беше стъписал така?

— Не чухте ли какво ви наредих? — извика дама Лизеа, като сега владееше гласа си малко по-добре. — Хванете това дете на дявола, преди да ни е омагьосало всичките!

[1] Датска мярка за измерване на дърва, равна на 2,2 куб.м. — Б.пр. ↑

16.

ЛЕДЕНАТА КУКЛА

След време неведнъж ми се случваше да сънувам тази нощ. Будех се, а около мен беше непрогледен мрак. Привиждаше ми се парчето подплата, което отпраха от палтото, за да ми вържат очите. За миг усещах миризмата на Призрачната дама в ноздрите си — душлива смесица от тежък сладникав парфюм и драконова кръв...

Майчинската ѝ загриженост за ръката ми бързо се изпари. Изобщо не внимавах, докато ме връзваха, а още по-малко — докато ме влачеха през коридори и по стълби до някакво място, което така и не видях, но което усещах с тялото и сетивата си. Беше студено, а подът бе твърд и гладък като мрамор. Миришеше на сгурия и луга. Не мисля, че беше тъмница, или ако беше, то нямаше други затворници, освен мен. Чувах, че някъде капе вода. Може би бе някаква баня? Но не малка и дървена, като нашата вкъщи, долу при потока. Това си личеше от начина, по който гласовете кънтяха — като между стени от камък. Не бяха гласовете на главния стражар, на Дрес или на Ханес. Бяха непознати гласове, които никога не прераснаха в лица, защото очите ми бяха вързани.

— Значи искаш да видиш как драконът изяжда майка ти? Ще се погрижим да получиш добро място!

— Ще направим всичко възможно да си съвсем близо. Толкова близо, че кръвта ѝ да те изпръска.

Плиснаха в лицето ми някаква течност, която ми влезе в носа и ме накара да кихам и кашлям. Картините, които тези приказки изрисуваха в съзнанието ми, бяха толкова ярки, че в първия миг си помислих, че наистина е кръв. За миг усетих в ноздрите си тежката миризма от кланицата на мелничаря. Едва след няколко секунди разбрах по миризмата и вкуса му, че ме бяха полели с вино.

— Добре, майка ти е вещица. Но все пак може да се очаква, че децата ѝ я обичат, въпреки всичко.

— Никак ли не я обичаш? Дори мъничко?

Две ръце ме хванаха, блъснаха ме в стената и така ме разтърсиха, че главата ми се удряше в гладката ѝ повърхност.

— *Каква дъщеря си, щом не обичаш майка си?* — ревът отекна в стаята и ме удари като влажен полъх на вятър, полъх, пропит с дъх на вино и малки пръски слюнка:

— Искаш ли да чуеш как драконът ще впие зъби в нея и ще я разкъса? Искаш ли? Ето така звучи. — Точно до ухото ми нещо изхруска, както когато отчупваш кълката на печено пиле.

Това вече ми дойде в повече. Стомахът ми се сви и устата ми се напълни с повръщано. Аз плюех ли плюех и се надявах да улуча някого от тях. Де да можех да изхвърля и картините, с които напълниха съзнанието ми, и от които не можех да се освободя.

— Пуснете ме — извиках аз, но това беше сподавен в ридание вик. — Пуснете ме, пуснете ме, пуснете ме....

Вече не виках, а плачех.

— Пусни я — каза някакъв нов глас, не от онези, които ми наговориха ужасяващите неща.

Пуснаха ме. Аз се строполих на пода, но някой, дали не бе новият глас, ме изправи.

— Не бива да сте груби с нея — каза той и нежно ме прегърна, докато плачех. — Не тя е виновна. Не тя е убила трима души.

Аз седях отчасти на пода, отчасти в скута му и не можех да спра да плача. Той ме галеше по косата като мама. Или като баща ми, когото не познавах.

— Тихо, тихо. Всичко ще се оправи. Ще освободят майка ти. И теб ще пуснат. Драконът никого няма да изяде.

Тялото ми се отпусна против волята ми. Остави се да го люлеят и успокояват и дори започнах да вярвам на думите на мъжа. Всичко ще се оправи. Най-лошото мина.

— Не е твоя вината — шепнеше ми той на ухо. — Той е виновен. За всичко е виновен той. Веднага щом разберем къде е, всичко ще се нареди.

Тялото ми искаше още да го прегръщат и люлеят. В главата ми изникваха една през друга ужасни кървави картини и аз исках да ги накарам да изчезнат. Исках всичко да е както преди. Само мама, Давин, Мели и аз. Преди Дракан. Преди Нико. В този момент бях бясна на Нико. Бях му бясна и го мразех, защото разруши всичко и преобърна

живота ни. Той беше виновен, че трябваше да избирам. Нико *или* мама. Мама *или* Нико. Как се стигна дотук? Всъщност Нико *беше* виновен. Мъжът, който ми повтаряше това, имаше право.

— Разкажи ни — мълвеше той. — За да махнем превръзката от очите ти и да ти отвържем ръцете. Къде е Никодемус?

Бях на косъм да му отговоря. Едвам се удържах! Но макар че тя мълчеше, макар че беше по-тиха от мишка и искаше да мисля, че я няма, аз усещах миризмата ѝ. Призрачната дама. Помислих си и за Сила и за това, че човек никога не бива да вярва на хора, които се усмихват.

— Не знам — изхлипах аз. — Наистина не знам!

— Къде го видя за последно?

— В коридора до леговището на драконите. Не искаше да ме вземе със себе си. Каза, че трябва да напусне града и че аз само ще му се пречкам. Не ме искаше със себе си...

Изобщо не ми беше трудно да плача и да изглеждам ядосана и наранена.

— А ти самата какво направи? Откъде взе тези дрехи?

— Аз... взех ги от един простор. Но не съм крадла. Изобщо даже. Не съм! Срегнах една жена, която се нуждаеше от носач на дърва. Дава ми половин шилинг за всеки кош. Мислех ... — изхлипах аз. — Мислех, че ако спечеля малко пари, мога да намеря някой да ме изпрати до вкъщи. Но тук всичко е толкова скъпо...

— А майка ти? Искаш просто да избягаш и да я оставиш тук?

— Аз не знаех... До днес не знаех..., че вие..., че тя...

— Че е арестувана?

— Да, не знаех.

За миг настъпи тишина. След това мъжът ме пусна, не ядосано или грубо, но все пак достатъчно рязко, за да ме заболи ръката. Отвори се врата и отново се затвори. Пак настана тишина. Може би бях сама? Не можех да съм сигурна. Просто седях там на твърдия, гладък каменен под, треперех от студ, чувствах се малка, бях уплашена и цялото тяло ме болеше. Не знаех дали ми вярват. Може би затова излязоха, за да го обсъдят. На спокойствие.

Вратата отново се отвори. Чуха се стъпки.

— Чуваш ли ме? — беше гласът на Призрачната дама, нисък и режещ. Миризмата ѝ ме обгърна. — Чуваш ли ме, малка вещице?

— Да — прошепнах аз. Не посмях да направя друго.

— Майка ти ще умре утре, малка вещице. Майка ти ще умре утре, а Чудовището ще се разхожда наоколо, ще говори, ще пие, ще се храни и ще диша дълго след като от нея остане само парче кърваво месо и няколко кокала. Това ли искаш? Доволна ли си сега?

Мисля, че в този момент се вледених. Не мога да го опиша по-добре. Не че тялото ми не пулсираше и кървеше, не че не ме болеше, но това вече нямаше значение. Сякаш се намирах някъде в собственото си съзнание, много далеч от всичко. Под все още топлата си кожа се бях превърнала в статуя, в ледена кукла, твърда, прозрачна и скована.

Дама Лизеа чакаше. Но ледената кукла не искаше да говори, и аз мълчах. Изведнъж тя изсумтя, сякаш в носа я удари неприятна миризма, и се дръпна от мен. Чух шумоленето на полата ѝ.

— Тя е мръсна. Вони. Измийте я и я изхвърлете. Не искам това дяволско изчадие в къщата си.

Трябва да са били готови. Дори не успях да наведе глава. Поляха ме с леденостудена вода, първо отпред, после отзад и накрая отгоре. Три пълни ведра, заприличах на мокра кокошка. Отново ме помъкнаха нанякъде, но този път не толкова дълго. По една стълба с малко стъпала и през някаква врата. Студеният нощен въздух ме блъсна в лицето. Бутнаха ме и аз паднах на колене, но не на гладък каменен под, а върху неравен калдъръм.

— Сбогом, малка вещице — изръмжа един от гласовете без лица.
— Мъчно ми е за бедната ти майка.

Бързо срязаха въжето, което държеше ръцете ми, и те увиснаха отстрани на тялото ми — свободни, но отпуснати и безжизнени като на парцалена кукла, толкова дълго бяха стояли вързани. Получих един последен удар в гърба и паднах по корем върху студения, покрит с нощна роса мост.

Дълго време лежах така и чаках следващия удар. Чувах отдалечаващите се стъпки, но не бях сигурна, че всички си бяха тръгнали. Времето минаваше, но нищо не се чуваше. Ухапаната от дракона ръка не ме слушаше, но другата постепенно се пораздвижи, така че успях да седна. С вдървените си пръсти хванах парчето плат, което покриваше очите ми. Не можах да развържа възлите, а превръзката беше толкова стегната, че не можех да я смъкна през носа. Накрая успях да я издърпам нагоре и отново започнах да виждам.

Намирах се по средата на двора на Оръжейната. Луната висеше точно над кулата в западното крило на крепостта. Нямаше жива душа. По-нататък, в сенките край драконовата порта, на по-малко от трийсет стъпки разстояние, лежеше вързаният дракон. Беше се свил на кълбо и приличаше на навит маркуч. Ледената кукла вътре в мен обмисляше хладнокръвно и трезво дали да не пробва да го убие сега, когато нощният студ го правеше вял и забавяше реакциите му. Но няхах нито копие, нито пък достатъчно сили, а и зад решетката имаше още дракони. Просто щяха да доведат друг.

Аз се изправих. Краката ми бяха студени и вдървени. Единствената част на тялото ми, в която пулсираше топлина, бе ухапаната от дракона ръка — тя гореше и туптеше, сякаш в нея имаше още едно сърце.

Тръгнах през двора, без да усещам краката си. Спрях при кладенеца и пих от коритото за конете, защото няхах сили да изтегля ведрото с прясна вода. Тази в коритото беше студена и имаше привкус на камъни и мъх, и макар че цялата бях мокра, ме мъчеше ужасна жажда.

Напих се до пръсване, след което тръгнах по улица Каруцарска. Не че имах някакъв план. Главата ми беше празна. Не се притеснявах от пазачите, които със сигурност щяха да спрат едно подгизнало, опърпано момче без кош и дърва или каквато и да било друга причина да бъде в крепостта. Но когато стигнах до портата, малката вратичка бе отворена, а пазачът се беше облегал на стената и очевидно спеше. Аз излязох през нея и продължих през спящия град.

Единственият човек, когото познавах там, беше Вдовицата, и въпреки леда, който беше сковал цялото ми същество, усетих лек копнеж по печката с дърва и боядисаната в синьо кухня в къщата на аптекаря. *Точно зад църквата „Света Адела“, не може да се загубиш...* Кубето на църквата „Света Адела“ се извисяваше над всички покриви и блестеше на лунната светлина. Аз се затътрих натам с мокрите си ботуши, които джвакаха при всяка стъпка. Дали щеше да се ядоса, че отивам толкова късно? Не, не и Вдовицата. Тя щеше да ме настани на синия кухненски одър до печката с дърва и да сложи медния котел на огъня. Може би щеше да свали мокрите ми дрехи и да ми даде мекия си, кафяв като конска козина вълнен шал. А в кухнята й

щеше да се носи силното приятно ухание на лайка, бъз и върбова кора, точно като у дома при мама, в Липовата къща...

В този момент се върнах в реалността. Защото мама не беше у дома, в Липовата къща, и може би никога нямаше да се върне там. Тази мисъл беше като удар, който разчупи леда вътре в мен. Аз се препънах, паднах по колене и трябваше да се подпра и с двете си ръце, така че болната бе пронизана от пареща болка. И тогава, докато стоях на колене на калдъръма и се държах за ръката, която пареше и пулсираше, чух шума за първи път. В началото реших, че това е ехото от собствените ми стъпки. Но този звук беше различен, по-отсечен и предпазлив от звука, който издаваха мокрите ми джвакащи ботуши.

Изправих се и се обърнах леко назад. Огледах пустата улица. Но нищо не видях — само блестящия на лунната светлина калдъръм, стените на къщите и сенки. А нито една от сенките не се движеше.

Дали не си бях въобразила? Известно време останах така, подпряна на стената, придържайки ухапаната от дракона ръка, и се заслушах. Чувах единствено собственото си дишане и някакво куче, което лаеше яростно няколко пресечки по-надолу.

Отново тръгнах, но този път цялата бях в слух. И отново чух шум — един тих, предпазлив потаен звук, който изчезваше, когато спирах, и се появяваше, когато продължавах напред.

Минах покрай църквата „Света Адела“, прекосих малкия площад, където беше сергията на продавача на сайдер. Къщата на Вдовицата бе вече толкова близо, че можех да усетя аромата на билки в градината ѝ. Колко ми се искаше само да се отбия. Как ми се искаше да се отпусна на одъра до печката с дърва и да оставя останалото на нея. Но стъпките бяха зад мен. А и пазачът край портата беше заспал, точно когато аз трябваше да мина оттам... Призрачната дама не беше глупава, но явно смяташе, че аз съм. Почти можех да чуя в съзнанието си как стоят и се уговарят, докато аз лежа вързана, с превръзка на очите, на пода в банята от другата страна на вратата. „Оставете я да избяга“ — сигурно това си бяха казали. „Оставете я да избяга и вижте при кого ще дотърчи!“ Затова, когато стигнах до боядисаната в бяло градинска ограда на къщата на аптекаря, не спрях. Продължих по друга улица, отдалечих се от площада пред църквата, вървах навътре в непознатия град, където всички хора ми бяха чужди.

17.

СТЪПКИ И СЕНКИ

Не знаех дали беше само един или имаше и други. На няколко пъти почти бях успяла да убедя сама себе си, че никой не ме следи. Може би бе куче или котка, или някой човек, който случайно вървеше в моята посока. Ох, ами ако беше точно така! Тогава можех веднага да се обърна и да се отправя назад към къщата на Вдовицата... Ако все още можех да я намеря. Улиците ми бяха непознати и осеяни със завои. Вече не виждах кубето на църквата „Света Адела“.

Почти всички къщи бяха тъмни и закатанчени, със спуснати капаци на прозорците и резета на вратите. Само в едно от местата, покрай които минах, цареше оживление. Беше някаква кръчма, а собственикът се опитваше да изхвърли последните си клиенти навън. Светлината струеше през отворената врата и се изливаше в правоъгълник върху калдъръма и мисълта за нея и топлината вътре ме накара да спра. Няколко от гостите се разправяха гръмогласно и наричаха съдържателя лениво псе и проклетник, който не давал на хората ракията, за която са си платили. Един от тях, който викаше най-силно, носеше на ризата си нова значка с дракон и това уби у мен всяко желание да се приближа. Аз продължих по една малка пресечка между две къщи и отново трябваше да спра. По средата на улицата с гръб към мен стоеше някаква жена. Беше странно разкрачена и бе повдигнала леко грубите си тъмни поли. В началото не разбихах какво правеше, но после чух — тя просто беше застанала над канавката и плакаше, та чак се чуваше шуртене. Докато стоях така и се чудех дали да я заобиколя или не, тя свърши, изтръска се леко и продължи, сякаш нищо не се беше случило.

— Извинете... — казах аз тихо. — Извинете, госпожо...

Жената бавно се обърна. Най-вероятно, защото краката не я държаха. Даже на седем стъпки разстояние усещах миризмата на ракия.

— Мен ли наричаш госпожа? — попита ме тя.

Аз кимнах мълчаливо. Като се вгледах, видях, че не беше кой знае колко изискана дама. Корсетът ѝ се беше разкопчал наполовина, а освен това бе толкова мръсен и осеян с лекета, че приличаше повече на кожа на калкан. Половината от косата ѝ, която сутринта навярно е била вдигната в изящен кок, сега стърчеше нагоре, а другата половина висеше надолу и лепнеше към потния ѝ врат. Напук на нощния студ не носеше нито шал, нито палто.

— Е, възпитан си. Но въпреки това си обирай крушите. Нямам пари за мърльо като теб.

— Не, не искам пари — казах бързо аз. — Всъщност, ако госпожата е така добра да ми обясни... искам само да разбера къде се намира църквата.

— Църквата? Трябва да минеш през ето онази порта и след това надясно...

— Благодаря, госпожо — рекох аз и я подминах. — Лека нощ.

— Ей — извика тя след мен. — Няма смисъл да ходиш. По това време залостват вратата, като всички останали хора.

Аз минах през портата и свих надясно. Там наистина се издигаше църква. Имаше само един проблем — не беше „Света Адела“, а съвсем друга постройка, по-масивна и мрачна, която изглеждаше сиво-черна на лунната светлина. Около нея имаше желязна ограда с шипове като остриета на копия, а между оградата и стената на църквата се намираще гробището. Парцелите бяха така наблъскани един в друг, сякаш нямаше достатъчно място за мъртвите. Църквата изглеждаше странно запусната, макар че бе разположена по средата на пълния с хора град. Между камъните растеше висока и белезникава трева, а когато се хванах за оградата, по пръстите ми остана ръжда. За миг останах така — просто висях на оградата и се вирах страхливо в гробовете. Това сигурно беше църквата „Света Магда“, но няхах идея къде се намираще тя спрямо „Света Адела“ и къщата на Вдовицата. Може би трябваше да се върна и да попитам плакаещата дама, ако все още беше там.

Беше там, но не сама. Държаха я двама мъже — по един от всяка страна, а тя така крещеше, че виковете ѝ сигурно се чуваха през няколко улици.

— Пуснете ме, по дяволите... Нищо лошо не съм направила. Пуснете ме, задници такива!

Единият я блъсна в стената и ѝ каза нещо, което не можах да чуя. Жената спря да се съпротивлява.

— Ама защо? — зачуди се тя. — Той само попита къде е църквата...

Тя погледна надолу по улицата в посока към мен. Мъжът се обърна и аз видях лицето му — една бледа кръгла луна в мрака. Той пусна ръката на пикаещата дама и пристъпи към мен.

— Ела тук — каза ми той.

Но аз изобщо нямах желание да направя това. Обърнах се и побягнах като заек, гонен от куче.

И през ум не би ми минало, че имам сили да тичам, но явно имах. Краката ми трополяха по мокрия калдъръм. Обратно през портата и наляво, далеч от църквата. Колкото се може по-далеч от църквата. Тичах на зигзаг през улици, врати и дворове, провирах се през железни и дървени огради, катерех се по бунища и купчини боклуци, и дори един път ми се наложи да се промуша покрай две спящи свине в един миниатюрен свинарник. През цялото време избирах най-тесните, най-тъмните и най-мръсните пътеки, като се надявах, че мъжете, които ме гонеха, ще са твърде бавни, твърде мързеливи, твърде гнусливи или просто твърде големи, за да ме последват.

Когато най-накрая спрях, просто защото не можех да тичам повече, калдъръменият път беше свършил, както и каменните къщи със стъклени прозорци. Улицата, ако човек изобщо можеше да я нарече така, представляваше една разкаляна мръсна канавка между дървени или кирпичени стени. Нямаше табелка с името ѝ, нито водни помпи. Нямаше отточни тръби и осветление. Пушекът от комините се смесваше с вонята на боклук, урина и нечистотии — както от хора, така и от животни, а къщите бяха толкова близо една до друга, че на някои места беше достатъчно да разпериш ръце, за да докоснеш грубите лющещи се дървени стени и от двете страни на улицата. Ръчна количка едва би могла да мине оттук, камо ли каруца. Не беше трудно да се досетя, че бях попаднала в най-мрачната, най-претъпканата и най-мръсната част от Дунарк — Скиденстад. Аз се свлякох до една стена. Стоях така клекнала и слушах. Макар че бе късно през нощта,

зад тънките зидове се долавяха гласове и всякакъв шум — дрънчене на глинена посуда и железни съдове, кавги и скандали, дори кресливият писък на плъх, улучен от обувка или камък. Но не чувах стъпки. Дълго седях така и чаках някой да изникне в тесния край на улицата. Не, не знаех, дали съм им се измъкнала. Не знаех как щяха да постъпят, ако ме откриеха сега. Едва ли щяха да ме оставят да си вървя по пътя. По-скоро отново щяха да ме помъкнат със себе си. Да ме вържат, както се връзва хрътка, която човек се кани да поведе със себе си на лов. Бях толкова уморена, че ми беше все тая. Не, не точно все тая. Просто... бях капнала. Даже сега да се покажеха в долния край на улицата с вързан на каишка дракон, нямаше да мога да направя нито крачка повече. А пък ако сега ме хванеха, нямаше да могат да ме използват като хрътка. Не бяха открили Нико, а аз не ги бях завела до къщата на Вдовицата.

Не знам колко време прекарах така. Май на няколко пъти задрямвах с отворени очи, както си седях права. Не съм сигурна дали някога изобщо щях отново да се изправя, ако не умирах от студ. От тичането се бях изпотила. А сега, когато стоях на едно място, нощният студ хапеше двойно по-силно. Дрехите и косата ми бяха подгизнали от пот и зъбите ми тракаха. Но в края на улицата все още не се чуваха стъпки и не се виждаха сенки. Изглежда, се бях измъкнала. Сега само трябваше да намеря някакво топло и сухо скривалище и да поспя малко. А когато съмнеше, щях да се опитам да стигна до къщата на Вдовицата.

Краката ми толкова силно трепереха, че едва ме държаха. А улиците бяха разкаляни до такава степен, че докато вървах, се чуваше жвакащ звук. Попадах на един навес с три кози и за миг се размечтах за малко мека слама и глътка топло козе мляко. Но нищо не излезе. Едната коза се оказа лют стар козел, който насочи рога към плета в мига, в който понечих да се изкатеря по него. Бях на път да се откажа и просто да се облегна на някоя стена, когато в ноздрите ми се прокрадна едно топло, чудно ухание, което почти притъпи околната воня. Хляб. Току-що изпечен хляб. Обонянieto ми ме отведе зад ъгъла, до един тесен двор, който изглеждаше по-чист от останалата част на Скиденстад. Беше утъпкан, а не мърляв и разкалян, и, изглежда, от време на време го метяха. Къщите от двете му страни бяха от дърво и кирпич, а стените им някога явно са били варосани.

Капаците на едната бяха широко отворени и се виждаше, че целият фронтон представляваше огромна фурна с комин от червеникавокафяв камък. Хлебарят още го нямаше, но не бях толкова отчаяна, че да се промъкна в хлебарницата в този си вид. Определението „мърльо“ ми подходеше най-много в момента. Дори най-милият и разбран хлебар щеше да побеснее при вида на едно такова кално прасе в пекарнята си. Но отвън, до ъгъла на постройката, стоеше подпряна на стената дървена каруца. Можех да пропълзя отдолу й... Искях да се скрия от лекия дъжд, който започваше да вали, и от вражески погледи. А и със сигурност беше приятно да се облегнеш на затоплената от комина стена.

Аз притичах през двора, проврях се между колелото на каруцата и зида и се шмугнах дълбоко в мрака под колесника. Почти идеално скривалище, помислих си аз, но това беше преди ръката ми да попадне върху нещо меко, топло и живо, което изсъска: „Изчезвай! Махай се от мен! Имам нож, да знаеш!“

18.

РОЗА

Така срещнах Роза. И ако не бях толкова изтощена, сигурно и две думи нямаше да си разменим, защото просто щях да се махна. Но аз няхах повече сили. Бях се борила с убийци, с дракони, с призрочни дами и огромни стражари. Един сънлив и уплашен момичешки глас не можеше да ме стресне, независимо колко ножа имаше притежателката му.

— Тук сигурно има място и за двете ни — казах аз. — Иначе ще трябва да си търсиш друго скривалище, защото тази нощ аз няма да направя и крачка повече.

Настана кратко мълчание. Беше толкова тъмно, че виждах лицето ѝ като една малко по-светла сянка с две очи, които слабо блестяха.

— Колко странно говориш — рече ми тя. — Откъде си?

— От Биркене — отвърнах ѝ аз, преди да ми хрумне, че едва ли беше умно да разкривам твърде много за себе си. Дали целият град знаеше къде живее Жрицата на срама?

— Къде е това? — поинтересува се тя. — Някъде дълбоко в провинцията?

По интонацията ѝ пролича, че „някъде дълбоко в провинцията“ всъщност означава „много си тъп и бавен“. Така го каза, сякаш... Но бях прекалено уморена, за да споря.

— Да — казах аз. — Много навътре...

Стената с комина беше по-топла, отколкото очаквах. Клепачите ми се затвориха, а тялото ми спря да трепери.

— Защо си толкова мокра? — попита ме момичето от мрака.

— Вали — отвърнах ѝ кратко аз.

— Не *чак толкова* силно — гласът ѝ прозвуча напрегнато и подозрително. — Преследва ли те някой?

— Не-е-е — излъгах я аз. — Не можеш ли да замълчиш и да ме оставиш да поспя?

— Да, но просто... — каза тя. — Защо иначе ще се криеш тук?

— А *ти* защо си криеш? Аз се нуждая само от място, където да преспя.

Момичето замълча за миг.

— Добре, щом така казваш — отвърна ми то, но не мисля, че ми вярваше.

Поради някаква причина обаче вече не звучеше толкова подозрително. Сякаш това, че някой може би беше по петите ми, го *поуспокои*. Странно момиче. Но аз бях прекалено уморена, за да се чудя, да мисля или да правя каквото и да било друго, освен да спя.

Някой ме ръгна с лакът.

— Ей! Ей, хъркало! Събуди се!

Отворих очи. Не беше съвсем светло, но и нощта почти си бе отишла.

— Премести се. Искам да изляза, а ти ми пречиш.

Аз с усилие извърнах глава. До мен лежеше момиче с чорлави руси плитки и ме буташе. Коя е тя? Къде съм? И защо се чувствам толкова зле?

Тогава изведнъж си спомних всичко. Мама. Дракона. Днес беше денят. Днес беше, а аз лежах под една каруца в някакъв заден двор в Скиденстад, докато Нико и учителят Маунус мислеха, че съм при Вдовицата. А момичето със светлите плитки беше същото, с което делих едно скривалище през последните часове на нощта. Светкавично отново затворих очи, за да не срещна погледа ѝ, но тя не забеляза.

— Хайде, мързел такъв. Размърдай се!

— Да, добре, само по-спокойно — измърморих аз, като самата хич не бях спокойна и понечих да се надигна.

В мига, в който помръднах, ухапаната от дракона ръка започна да ме боли толкова силно, че останах без дъх. Няколко сълзи се промушиха през затворените ми клепачи и се търколиха по бузите ми.

— Какво има? — попита ме момичето.

— Аз... ударих си ръката — процедих през стиснати зъби.

Туп, туп, туп — пулсиращата болка скоро *трябваше* да спре.

Сламата, която беше използвала за легло, прошумоля.

— Да, виждам — каза ми момичето. — Кървяла е — даже много е кървяла.

Аз отворих очи и погледнах сама. Беше право. Целият ръкав от лакътя до китката ми бе покрит с тъмни петна засъхнала кръв. А аз се бях надявала да стигна незабелязано до къщата на Вдовицата. Всеки, който видеше тази ръка, щеше да се вгледа в мен.

Крадешком огледах момичето. Пуловерът му представляваше някаква неясна смесица от кафяво, жълто и бяло, най-вероятно беше изплетен от остатъци прежда. Носеше и черна, дълга до петите пола.

— Какво искаш, за да си сменим дрехите? — попитах я аз.

— Знаех си! Някой те *преследва*!

Направих се, че не съм я чула.

— Мога веднага да ти дам четири шилинга — отвърнах аз. — Ще получиш повече, като дойдеш да си вземеш дрехите от... едно място, за което ще ти разкажа по-късно.

Тя помисли малко.

— А откъде да знам, че няма да ме измамиш? Четири шилинга са доста малко за тези дрехи.

Не знаех какво да й отговоря.

— Няма да те измамя...

Не разполагах със солиден довод, който да я убеди.

— Нови са ми — добави тя и прокара ръка по полата си. — Една от жените, чиито дрехи мама пере, й ги е дала и са много запазени. Голям скандал ще се вдигне, ако, ако...

Тя млъкна и се опита да улови погледа ми, но аз, разбира се, гледах встрани. Не мисля, че можех да добавя още нещо. Само стоях неподвижно и се държах за ръката, докато я чаках да реши.

— Ела с мен вкъщи — каза тя внезапно. — Можеш да вземеш старата ми пола, и без това за нищо не става вече. И пуловера. Него веднага ти го давам.

Сега аз не знаех дали мога да й се доверя напълно. Вкъщи... Какво правеше тук, щом имаше дом? А ако тръгнеш с нея, какво щях да правя, ако се беше досетила коя съм? Или пък мислеше, че преследвачите ми щяха да платят за мен. Но какво можех да сторя? Нямах много възможности. А и въпреки всички приказки за ножове и така нататък, нямаше вид на измамница.

— Е? — попита ме тя. — Идваш ли?

Аз кимнах.

— Да.

— Да тръгваме тогава.

Тя съблече пуловера си и ми го подаде. Тогава разбрах, че не само аз имах основания да се оплаквам тази сутрин. Шията и раменете ѝ бяха целите синьо-черни, сякаш бе паднала или някой я беше бил. Тя видя, че гледах синините ѝ, но нищо не каза.

— Как се казваш? — попитах я аз.

— Роза. А ти?

Дали хората знаеха името на дъщерята на Жрицата? За миг се изкуших да измисля някакво име, ей така, за всеки случай. Но нещо ме накара да се откажа. Предчувствах, че щеше да ми струва скъпо да излъжа Роза.

— Дина.

Не остана изненадана, че чува име на момиче. Може би защото бяхме говорили в тъмното, когато не можеше да види момчешките ми дрехи. Тя само кимна, изплю се в ръката си и ми я подаде, както правят хората, когато сключват сделка. Аз също се изплюх в моята и ги стиснахме. Не мисля, че някоя от нас знаеше за какво точно се бяхме договорили, но все пак имахме усещането, че можем да си вярваме.

Роза живееше в една от най-малките къщи, които някога бях виждала. Влизаше се през една порта и после се вървеше нагоре по стълба, не по-широка от горска пътека. И там, точно над портата, живееше семейството ѝ.

— Трябва да си тиха — прошепна ми тя, докато се качвахме по стълбата. — Най-добре да не ги будим.

Домът ѝ се състоеше само от една стая — тясна и дълга. Единият ѝ край беше изцяло зает от два алкова, а зад завесата се чуваше хъркане. Въздухът беше застоял и миришеше на бира и неизхвърлени нощни гърнета. Радвах се, че не живея тук, но все пак не беше ли по-добре от купчина слама под някаква каруца? Роза приклепна до един сандък, долепен към стената в близост до единия алков. Когато вдигна капака, сандъкът проскърца, не много силно, но явно достатъчно.

— Роза? Ти ли си?

Някой се размърда зад едната завеса, а от другата продължи да долита гръмко хъркане.

— Да, мамо — прошепна Роза. — Спи си.

— Къде беше?

Майката на Роза се показва зад едната завеса. Беше сънена, с къдрава, разрошена, посивяла коса. Не звучеше ядосано или притеснено, само уморено. Според мен, приличаше повече на баба, отколкото на майка. Във всеки случай, бе много по-възрастна от моята. Голите ѝ крака, които се показваха под нощницата, бяха кльоцави и набръчкани като на кокошка.

— Навън — сопна ѝ се Роза.

Ех, ако аз отговорех така на мама... Но майката на Роза само въздъхна и сведе поглед, сякаш се срамуваше от нещо.

— Това е неговата къща, момичето ми — каза тя. — Той е господарят тук сега.

— Да, и той все това повтаря — отвърна ѝ Роза силно, троснато и горчиво.

— Тихо, момиче... — изшътка майка ѝ.

Но беше късно. Силното хъркане спря и леглото изскърца.

— Какво, по дяволите, сте се разкудкудякали? — изръмжа някакъв глас от другия алков и някой дръпна завесата толкова рязко, че пръстенът, който я държеше, се отпра и тя се свлече на земята. Оттам ни гледаше ядосано млад мъж с кръвясали очи.

— Кой, по дяволите, е това? — попита той и ме посочи.

— Един от моите приятели — отвърна му Роза сопнато. Веднага си тръгваме. Продължавай да спиш.

— Кой може да спи на такъв шум, дяволите да ви вземат? И защо си пъхаш мръсните ръце в сандъка? Какво мислиш да вземеш?

— Нищо, което да не е мое!

— Твое... Ти не притежаваш нито една троха и дрипа, която да не съм купил аз. Махни си ръцете от сандъка и изчезвай преди да съм ти дал един хубав урок кое е твое и кое е мое, малка крадла такава!

— Ако някой тук е крадец... — закрещя Роза разпалено, но майка ѝ се намеси.

— Не викай така на брат си, Роза — рече тя, после се обърна към младия мъж. — Аун, тя не искаше да бъде толкова груба...

Аун не отговори. Само изскочи от алкова, избута майката на Роза настрана и затръшна капака на сандъка, та за малко да премаже пръстите на Роза. После стъпи с единия си бос крак върху капака, наведе се леко напред и се втренчи от съвсем близко разстояние в лицето и.

— Къде прекара нощта, момиче?

— Никъде.

— Нали знаеш какво се случва на момичета, които обикалят улиците посред нощ? Свършват като Каси общата. Дванайсет шилинга за сеанс. Така ли смяташ да ми плащаш за подслона и храната?

Роза стоеше съвсем неподвижно. Изобщо не отстъпи назад, но и нищо не каза. Челюстта ѝ беше толкова напрегната, че трепереше.

— Щом няма да плащаш, ще трябва да се научиш да слушаш.

Аун бавно сложи ръката си на врата ѝ — точно там, където той си беше синьо-черен и отпреди. Помислих си, че малко прилича на драконите. Движеше се като тях — бавно, почти лениво... И въпреки това бе опасен и всяваше страх. Беше гол, като се изключи лененият панталон. Гърдите му бяха широки и мускулести. Имаше къдрава кафява коса, дълга до раменете, която блестеше като плод на кестен на слънцето. Ако не бяха кръвясалите очи, той беше точно онзи тип мъж, пред когото Сила би хихикала и пърхала със сините си като метличина очи. Аз самата не бих го докоснала дори и с маша. Макар че, май ми трябваше точно маша — една голяма, тежка маша, с която здравата да го цапардосам. Как можеше да се държи така с Роза? Все пак беше неин *брат*?

— Доколкото си спомням, вчера вечерта ти наредих нещо. Помниш ли?

Роза продължаваше да мълчи. Виждах как той затяга хватката си около бедния ѝ насинен врат.

— Помниш ли, мърло?

Не последва отговор. Кокалчетата му съвсем побеляха, толкова силно я стискаше. Накрая Роза лекичко кимна.

— Какво ти казах да направиш? А?

Роза погледна майка си, сякаш ѝ казваше: „*Направи нещо. Спри го.*“ Но майка ѝ просто седеше на ръба на леглото, малка, стара и премръзнала, и гледаше втренчено в пода.

— *Какво ти казах?* — процеди той през зъби.

После я разтърси толкова силно, че ако тя беше плъх, със сигурност щеше да ѝ счупи врата.

— Каза, че трябва да лъсна ботушите ти — промълви Роза с тънък гласец.

— А ти направи ли го?

Мълчание. След което Роза малко се поизпъчи.

— Сам си ги лъсни.

Не беше по-силно от шепот, но Аун застина от почуда, като не вярваше на ушите си.

— Какво каза?

— Казах, че можеш *сам да си лъснеш ботушите!*

Роза стоеше изпъната като струна и му крещеше право в лицето, а брат ѝ приличаше на ударен с мокър парцал. За миг постояха така. След това той толкова силно я зашлеви, че я запрати в стената в другия край на тясната стая.

— Ах, ти, нагла мърло! — брат ѝ я вдигна и я зашлеви и по другата страна.

— Аун... — намеси се майката, но това беше само едно глухо, укорително проскимтяване. — Тя все пак ти е сестра!

— Не ми е сестра! — изкрещя Аун и дръпна Роза за едната светла плитка. — Тя е копеле, което си заченала от друг, не от баща ми, и на мига ще я изрита от къщи!

Той я завлачи през стаята и я избута през вратата в студения коридор.

— Изчезвай, копеле! — изрева Аун. — И вземи и приятелчето си, което и да е то!

Вероятно постъпих глупаво, но не можах да се въздържа.

Когато се обърна към мен, го погледнах в очите.

— *Колко си жалък.*

— Какво, по дяволите...

— *Наистина ли си толкова зъл? Наистина ли си такъв страхливец?*

Той пусна плитката на Роза и, изглежда, съвсем загуби дар слово, но аз не бях свършила.

— Правиш се на голям мъж, а? Толкова си едър и силен, че си позволяваш да удриш малки момиченца. Господарят в къщата! Да, какъв господар само! Да ти кажа ли от какво най-много те е страх? Да

го направя ли? Ужасно те е страх, че в действителност ти се подиграваме. И знаеш ли какво? Наистина го правим. *Във всеки случай ти си го заслужаваш!*

Той приличаше на вол, който са ударили с нещо по главата. Не го изпусках от поглед, макар че беше свел глава. Задъхваше се и пъхтеше и малко му оставаше да се разплаче. Без да каже и дума, той избута Роза, заклатушка се надолу по стълбата и излезе.

Роза и майка ѝ ме гледаха втренчено, сякаш изведнъж ми бяха пораснали три глави.

— Как го направи? — прошепна Роза. — Защо не те удари?

— Явно все пак има някакъв срам — казах аз сухо. — Но не е сигурно колко дълго ще го държи. Вземи каквото ни трябва от сандъка и да тръгваме. Нямам много време.

Роза ме придружи, за да ми покаже пътя до къщата на Вдовицата и да си получи полата обратно. А може би и защото не искаше да си е вкъщи, когато Аун се върнеше. Беше изровила някакъв шал, който увих около главата си. И така ние вървахме, хванали от двете страни една от кошниците на майка ѝ. Бяхме просто две момичета, които носеха пране. След малко забелязах, че Роза подсмърча.

— Какво има? Боли ли те? — попитах я аз, защото знаех, че Аун я беше ударил.

— Не.

— Добре, но тогава какво...

— Нищо — тя подсмръкна.

Аз пуснах кошницата на земята и Роза беше принудена да спре.

— Роза...

— О, я стига — сопна ми се тя с гневен и едновременно разплакан глас. — Много добре знам какво си мислиш за нас. За мен. За мама. Но не ми пука. Разбираш ли? Все ми е тая!

— Роза...

— Какво като съм незаконно дете? Да не би аз да съм виновна? А пък и незаконните деца имат право на живот...

— Никога не съм казвала....

— Не, и не е нужно да казваш каквото и да било. Нито един път не ме *погледна*, след... след това, което Аун наговори за мен.

А, това ли било... Аз не бях я поглеждала нито преди, нито след като Аун реши да се прави на господаря вкъщи. Но тя го забеляза едва сега.

— Роза... и мама не е омъжена.

— Тогава не разбирам защо ми се правиш на важна!

— Не ти се правя на важна...

— Тогава защо не ме поглеждаш?

Аз притворих очи. *Харесвах* Роза. Тя беше борбена и честна. Никога не би те подвела като Сила, и не би обърнала гръб на приятел като Сася, дъщерята на кръчмаря. Беше достатъчно смела, за да застане пред противния си по-голям брат и да му каже, че може сам да си лъсне ботушите. В дъното на душата си се бях поразмечтала. Че всичко ще се нареди, че ще спасим мама и ще разобличим Дракан, че с Роза ще си останем приятелки за цял живот... Но сега Роза сякаш разби тези мечти на пух и прах. Защото беше права. Какви приятелки щяхме да сме, след като не можехме да се погледнем в очите.

Аз бързо се огледах наоколо и я дръпнах заедно с кошницата в един тесен, пуст проход между две къщи.

След това вдигнах бавно очи и я погледнах.

— Майка ми има три деца и никога не е била омъжена. Рядко се случва Жриците на срама да встъпват в брак.

Роза се втренчи в мен. И двете ѝ страни бяха червени и подути от плесниците на Аун, а зелените ѝ очи бяха пълни със сълзи, но най-вече — с почуда.

— Жрици на срама... — ясно беше какви мисли ѝ се въртяха в главата. — Ти си дъщерята на Жрицата!

— Да. Дина Тонере.

Аз зачаках. След малко погледът на Роза щеше да започне да бяга и тя щеше да го отмести. Сигурно щеше да нарече майка ми вещица, а мен — дяволско изчадие, както правеха останалите.

Но Роза не извърна очи.

Все още продължаваше да ме гледа.

Тогава картините затанцуваха между нас, както стана онази нощ в килията с Нико. Аун, който я удря. Аун, който удря майката. Другите деца от улицата, които тичат след нея и крещат: „Копеле! Копеле!“. Да, тя се срамуваше. Срамуваше се ужасно много, силно и дълбоко. *Но нямаше основание да го прави!*

Не знам точно защо постъпих така. Беше тъкмо обратното на това да засрамиш някого и все пак беше почти същото. Показах ѝ нея самата. Показах ѝ смелата, борбена, честна Роза, която аз бях видяла. Показах ѝ, че всъщност изобщо не ме интересува дали мама е омъжена или не. Показах ѝ, че не е нейна вината, задето Аун я бие. Нито когато удря нея, нито когато удря майка ѝ. Тя беше опърничава. Съпротивляваше се. Но накрая успях да я освободя от срама.

Бавно се върнахме в прохода — при калдъръма, стените и кошницата с прането. Погледнах Роза, но този път с други очи, по-обикновени. Сълзите продължаваха да се стичат безшумно по бузите ѝ. Тя мълчеше. Но хвана ръката ми.

Трябваше да ѝ обясня още много неща и аз го направих колкото се може по-бързо. Разказах ѝ почти всичко. Единственото, което премълчах, бе къде се криеха Нико и учителят Маунус. Не посмях да ѝ кажа — сигурна бях, че Роза никога нямаше да ги издаде доброволно, но всичко можеше да се случи.

Когато свърших, Роза не започна да ни губи времето с приказки от рода на „Ах, колко тъжно“ или „О, колко ужасно“. Тя само вдигна отново кошницата и промълви: „Тогава по-добре да побързаме“. Нямаше нужда да казва нищо повече. Знаех, че вече не съм сама.

Личеше си, че Роза е отраснала в Дунарк. С нея стигнахме до църквата „Света Адела“ и къщата на Вдовицата два пъти по-бързо. Огледах се внимателно, но никой не ни беше обърнал особено внимание.

— Ела — казах ѝ аз и отворих вратичката към градината, пълна с билки. — Сигурно ще ни приготви закуска.

— И на мен ли? — попита Роза с недоверие. — Та тя изобщо не ме познава...

— И на теб — отвърнах и аз. — Тя си е такава.

Аз потропах на синята кухненска врата и почти веднага отвътре се чу гласът на Вдовицата: „Влез“. И отново стоях в стаята с множеството етажерки, която служеше отчасти като кухня, отчасти като билкарница, а малко напомняше и на лабораторията на учителя Маунус.

— Дина! — извика Вдовицата с уморено и същевременно напрегнато изражение.

— Добър ден, госпожо Петри — поздравих я аз. — Това е приятелката ми Роза...

И изведнъж млъкнах, защото в кухнята се беше появил нов мирис. Преди тя ухаеше толкова уютно на мента, чесън и други растения, които и мама използваше. А сега се усещаше сладникавият аромат на дима от лула.

Обърнах се. Зад мен, на пейката до вратата, седеше главният стражар на крепостта и изпускаше сиви колелца дим с глинената си лула.

— А, ето те и теб най-накрая, малка измамнице — каза ми той. — Очаквахме те.

19.

ГЛАВНИЯТ СТРАЖАР

Не можех да избягам през входа — стражарят седеше точно до него и никога нямаше да ме пусне да мина. Не знаех дали има задна врата. Не познавах къщата на Вдовицата, бях влизала само в тази стая... Аз я погледнах отчаяно. *Помогни ми*, помислих си аз, покажи ми пътя, извикай, направи нещо... Но тя само стоеше там като вцепенена, със скръстени ръце и неясно изражение на лицето. Тя ли ни беше предала?

— Каза, че е дошъл да помогне — рече госпожа Петри. — В началото мислех, че не съм чула добре. Дошъл, за да помогне? На кого да помогне? Вероятно не на мен?

Обърнах се. Мъжът продължаваше да седи и бавно и спокойно пушеше лулата си. Не се беше изправил, а и в стаята не бяха влетели няколко други стражи с въже и чували.

— Ти си много силна, малка Жрице — каза ми той. — Повече, отколкото предполагаш.

— Какво искаш да кажеш? — прошепнах аз.

Какво ли беше намислил?

— Искам да кажа, че цяла нощ не съм мигнал заради това, което ти накара Милостивата дама да изрече.

Милостивата дама? Дали имаше предвид... Сигурно говореше за майката на Дракан. Призрачната дама. *Така беше справедливо* — бе ми отвърнала тя, когато я попитах защо бяха убили малкия Биан. Това беше чул главният стражар.

— Служих на династията на Рауенс, откакто навърших шестнайсет — каза той. — Трудно ми беше да повярвам, че младият господар Никодемус е чудовище, способно да убие собственото си семейство. Ако не го бяха открили с ножа и с кръв по ръцете, никой нямаше да повярва. А и все още има подробности, които се нуждаят от обяснение. Но това, че Дракан се кани да екзекутира Жрицата на срама само защото тя твърди, че господарят Никодемус е невинен, говори

само за себе си. Едва ли думите ѝ биха му се стрували толкова опасни, ако не бяха истина. А ако не ги е убил господарят Никодемус, то трябва да е бил някой друг. Някой, който би имал изгода.

Не го каза направо, макар да знаеше, че тук няма хора на Дракан. Ако те хвърляха на драконите, защото твърдиш, че Нико е невинен, какво ли те очакваше, ако изречеш на висок глас, че Дракан е убиецът?

— Говорил ли си с други за това? — попита го Вдовицата.

Той наведе глава.

— С неколцина. Имам предвид неколцина, на които мога да се доверя.

— И?

— И ще направим всичко по силите си, за да спасим Жрицата и да отведем господаря Никодемус на сигурно място. В момента Дунарк се управлява от Ордена на дракона. Но ако зависи от нас, няма да е задълго. Давам ви дума.

— Добре — рече Вдовицата. — Ще ти повярваме, ако погледнеш Дина в очите и повториш обещанието си.

Не му се искаше особено — а и на мен, ако трябва да бъда честна. Бях уморена и ми се виеше свят. Ръката ме болеше, а и главата също. Нямах желание още веднъж да надниквам в съзнанието на непознат човек. Ковачът Рикерт все повтаря, че трябва да внимаваш какво си пожелаваш, защото може да се сбъдне. Онзи ден — преди колко време беше? Имах чувството, че е изминала поне година от деня, когато вървах сама и ядосана през Биркене и исках хората да ме гледат в очите... Тогава и през ум не ми минаваше, че ще ми е толкова трудно, когато започнат да го правят. Но Вдовицата имаше право. Това беше единственият начин да сме сигурни. А и след онзи ден в Биркене бях разбрала едно. Възрастните можеха да те излъжат, измамат и надхитрят много по-успешно от децата..

Доста усилия му костваше да вдигне глава и да ме погледне в очите, но го направи.

— Заклевам се да служа на господаря Никодемус — изрече той бавно и тържествено. — Заклевам се да се опитам да сложа край на управлението на Ордена на дракона, доколкото е по силите ми. Заклевам се още да помогна да освободим майка ти.

Той не отмести поглед.

— Благодаря — казах аз. Вярвах му. Картините пробягваха помежду ни, но аз бях твърде уморена, за да откроя връзката и да ги подреда. Гореща къща, сажди, които танцуваха над падналите трупове, блясък на стомана, вкус на кръв. Но не видях лъжи и срам. — Само едно нещо не разбирам... Как господинът е стигнал до госпожа Петри?

Аз продължавах да го гледам и той се примири. Дори се усмихна. Подаде ми една жълтеникава, смачкана хартийка.

— Бележката, която толкова искаше да си върнеш. Отне ми малко време, докато се сетя, че е написана с невидимо мастило, но накрая разгадах тайната ѝ.

Аз я взех. Учителят Маунус не беше толкова непредпазлив, че да използва имена, но имаше следи, за които човек можеше да се хване, ако беше достатъчно хитър. Едва ли в Дунарк имаше много племенници, които можеха да доставят количествата упойващи вещества, за които учителят Маунус молеше. За какво ли щеше да ги използва? Може би щеше да приспи половината от населението? Или пък само един единствен дракон? С Нико не ме бяха включили в плановете си.

— Дина? — промълви Вдовицата с нотка на нетърпение в гласа. — Можем ли да му вярваме?

— Така мисля — отговорих ѝ аз и отместих очи от главния стражар. Той съвсем леко потръпна, като куче, което си е намокрило кожухчето с вода.

— Добре.

Вдовицата постави четири халби на синята кухненска маса и отвори едно шише вино от бѣз.

— Така, нека сега да измислим план.

— Не — казах аз и се опитах да звуча като възрастна или почти възрастна, която вече е взела решение, а не като малко момиченце, което всеки момент ще ревне, защото не става на неговото. — Не съм съгласна!

Вдовицата ме погледна за миг, не твърде дълго, за да я заболи, а съвсем набързо, само колкото да види изражението на лицето ми.

— Това е най-сигурният начин — каза ми тя. — Ще изложиш всички ни на опасност, ако настояваш да участваш. Или си мислиш, че

вече не те търсят?

Знаех, че още са по петите ми. Но да седя в къщата на Вдовицата, без да знам какво става, без да имам ни най-малко предположение дали са успели или пък са ги заловили всичките, да се чудя дали не лежат мъртви на калдъръма в двора на Оръжейната... Това беше като да ми нахлузят отново чувал на главата. А аз никога повече не исках да съм с вързани очи. Никога вече.

— И без това е достатъчно рисковано — измърмори ядосано главният стражар.

Сякаш искаше да ми втълпи, че децата трябва да правят каквото им се каже, без да спорят.

— А и ние ще се върнем — опита се да ме убеди Вдовицата. — Не се страхувай, че ще те забравим или изоставим.

Върха! Сега очевидно бях прозвучала като едно уморено циврещо момиченце, което се страхува да остане само вкъщи.

— Не е това...

Защо в тази кухня беше толкова студено? Мушнах ръцете си в ръкавите на плетения пуловер, който Роза ми бе дала назаем, но пръстите ми все още бяха вкочанени от студ.

— Ще остана с теб — каза Роза. — Така няма да седиш сама и да чакаш...

— Благодаря — казах аз искрено. — Но има и още нещо... да не знаем какво става. Да не сме там.

— По-добре благодарете на бог, че няма да ви се *наложи* да сте там — започна главният стражар, но Вдовицата му направи знак с ръка да спре.

— Дина, *ще успеем*, но може би няма да е така, ако се включиш. Разбираш ли?

Аз кимнах. Сълзите пареха в очите ми и не посмях да отвърна от страх, че ще прозвуча като ревла и малко дете.

— По-добре ли ще ти стане, ако ти разкажем какво точно ще направим? Ако знаеш възможно най-много?

Аз вперих очи в нея. Може би все пак разбираше как се чувствам? А и дълбоко в себе си много добре знаех, че те бяха прави. Ако ме разпознаеха, ако само един страж ме погледнеше в очите... Предадох се и отново кимнах.

— Добре, тогава ще остана тук — гласът ми звучеше почти нормално. — Но ще ми разкажете. Разкажете ми *всичко*.

Главният стражар изсумтя и се изправи.

— Прекрасно. Непременно ще ти разкажем. Мен обаче ще ме извините. Трябва да свърша едно-две неща преди да нападнем крепостта, да спасим двама строго охранявани пленника и да се измъкнем безнаказано от хората на Дракан, които наброяват триста души.

Вдовицата сложи ръка върху неговата.

— Няма да се справим без теб — каза му тя тихо. — Радвам се, че познавам един мъж, който има смелостта да постъпва по съвест.

Той се изчерви. Беше грамаден, сбръчкан мъж, петдесет-шейсетгодишен, и можех да се обзаложа, че от години никой не го беше карал да се изчервява. Но Вдовицата успя. Той промърмори нещо, след което внимателно и неуверено постави широката си ръка върху нейната и я стисна лекичко.

— Благодаря — каза той. — А и... да, трябва да вървя.

Когато той излезе, Вдовицата ми разказа търпеливо и детайлно какво щеше да се случи. Затова знаех всичко. Знаех, че един страж от крепостта в униформа и с пропуск, издаден му от главния стражар, скоро щеше да смени пазача при Оръжейната в по-ранен от предвидения час. Че главният стражар щеше да измисли причина да провери стените около двата резервоара, които захранваха по-голямата част от града с вода. Че Вдовицата точно днес щеше да реши да посети стария си чичо Маунус. И че пазачите в западната кула щяха да се почувстват много уморени, след като разиграят на зарове бутилка крушова ракия с готвача на гарнизона, който по една случайност е стар приятел на главния стражар. Знаех, че друг страж щеше да мине през двора на Оръжейната и да се наведе, за да разгледа една верига, закрепена за ешафода, недалеч от леговището на драконите. Силно се надявах никой да не го види как излива върху нея течност от едно малко зелено шишенце. Знаех още, че в шишето щеше да има нещо, което алхимиците като учителя Маунус наричаха *aqua regia* или царска вода — смесица от солна киселина и азотна киселина, която разяжда всички метали. Също толкова силно се надявах, че в шестоъгълната

Оръжейна нямаше да се появят нежелани гости, когато един от хората на главния стражар щеше да пълзи между мертеците^[1], за да постави още едно от изобретенията на учителя Маунус.

— Има ли друго, което искаш да разбереш? — попита ме Вдовицата накрая.

Аз поклатих глава.

— Добре. Тогава и аз ще тръгвам. Не знаем кога точно Дракан ще реши да изведе майка ти в двора на Оръжейната. А трябва да сме свършили всичко дотогава.

Аз кимнах. Очите ми още бяха пълни със сълзи, готови да потекат. Когато Вдовицата излезе през синята врата, ми се щеше да я последвам мислено. Сякаш отново се бях върнала в каменното подземие и чувах подигравателните гласове, които подробно ми описваха какво ще се случи с майка ми, а аз не виждах нищо. Защо всичко изглеждаше по-страшно в мислите ми, отколкото беше в действителност?

— Все още искам...

— Да. Знам добре — рече ми Вдовицата. — Трудно е да стоиш и да чакаш. Но е по-добре да останете тук. Не знам колко ще се забавим преди да дойдем да ви вземем. Не трябва да мърдате оттук.

Тя стана, за да тръгне, погали ме набързо по бузата и изведнъж задържа ръката си.

— Топла си — каза ми тя и пипна челото ми. — Да нямаш температура?

— Не — отговорих й аз.

Изобщо не се чувствах топла. Даже зъзнях.

— Сигурно е от напрежението — промълви тя май най- вече на себе си и се загърна в кафявия шал. — Не отваряйте на никого, докато ме няма.

Ние чакахме. Вдовицата бе сложила хляб на масата пред нас, наденички и още вино от бъз. Роза ядеше ли ядеше, сякаш това беше последният къшей хляб на света, но аз самата нищо не можех да преглътна. Само пиех вино и вода от хубавата вътрешна помпа. Добре, че Роза беше тук. Иначе щях да полудея. Почти можех да видя двора на Оръжейната, макар че не бях там. Ако се втренчех продължително в

една точка на стената или на плота на масата, картините започваха да танцуват, както когато погледнех някой с очи на Жрица. През цялото време ми се привиждаха разни лица, зли очи и уста, които викаха и крещяха, блъскащи се лакти, трамбоващи крака и стиснати юмруци, готови за бой. Образите изчезваха само когато Роза ме заговореше. А и беше много по-приятно да гледам нея, която седеше пред мен с трохи в едното ъгълче на устата, с мазнина от наденичките по пръстите и с въпросително изражение в зелените очи.

— Как изглежда родният ти край? Това село, как му беше името...

— Биркене...

— Да. Разкажи ми за него. Много ли хора живеят там?

— Ами доста. Но не толкова много, колкото тук.

И аз започнах да ѝ разказвам за ковача Рикерт и неговата Елин, за Сася от кръчмата и за Сила, глупавата дъщеря на мелничаря.

— Изглежда е отвратителна — каза Роза и от своя страна започна да ми разправя за съседите си от Скиденстад, чиято най-голяма дъщеря явно беше три пъти по-лоша от Сила.

Така минаваше времето. В кухнята цареше полумрак, защото Вдовицата беше спуснала капациите на прозорците, преди да тръгне. Така хората знаеха, че не си е вкъщи — и никой не можеше да надзърне през прозореца и да се запита какво правят тези две момичета в кухнята на Вдовицата Петри. В печката бумтеше силен огън, но аз продължавах да зъзна.

— Ех, ако имах брат като твоя — въздъхна Роза, когато ѝ разказах накратко за Давин. — Брат, който да се грижи за мен и с когото да мога да разговарям, а не такъв, който...

Тя не довърши, но аз знаех какво си мислеше — такъв, който я нарича копеле, който я бие, ругае и я изхвърля от къщи, когато му скимне. Аун не беше точно братът мечта. По-скоро беше кошмар. Давин понякога можеше да бъде много дразнещ, но в сравнение с Аун беше приказен принц.

— Не мога да разбера защо казва, че всичко е негово — рекох аз. — Къщата не е ли на майка ти?

Роза толкова силно поклати глава, че светлите ѝ плитки се залюляха.

— Не. Беше на доведения ми баща, а когато той почина, Аут я наследи, заедно с мебелите и работилницата. Доведеният ми баща беше обушар. Аун обаче не искаше да поправя обувки, затова продаде обушарницата и каза, че ще стане търговец. Постоянно говори за изгодните сделки, които ще сключи, но аз си мисля, че се пазари основно с кръчмаря за това колко ще му струва следващата халба бира — тя изсумтя. — Много е несправедливо, че все повтаря, че всичко е негово, защото никога нямаше да имаме покрив над главите, ако не беше баща *ми*.

— Ти познаваш баща си? — не можех да го предположа след това, което Аун каза.

— Да — кимна Роза. — Виждала съм го четири пъти. *Моят* баща беше фин човек — не кирлив обушар или пияница, който си мисли, че е търговецът на века, защото е купил два чувала брашно за един медник. А и Аун не бе толкова злобен, докато татко ни помагаше от време на време с пари. Но това се промени след смъртта му, защото съпругата на баща ми, разбира се, не искаше нищо да ни дава, макар че имаше предостатъчно. Прави се на много изискана и важна и дори не иска мама повече да пере там. А това беше едно от хубавите места — голяма каменна къща на улица Калайджийска. Готвачката винаги ми даваше по нещо вкусно, като носех чистите...

Тя ме погледна. Аз стоях и разчупвах на парчета една филия от вкусния хляб, докато в главата ми се въртяха най-различни мисли. Дали Вдовицата беше стигнала до учителя Маунус и Нико, без да я спрат? И не беше ли странно Роза да седи долу в кухнята, докато баща ѝ се разхожда горе из хубавите стаи и цели четири пъти благоволява да откъсне от времето си, за да види дъщеря си? Но аз, разбира се, и с толкова не можех да се похваля. Не помнех някога да съм срещала мъжа, който беше мой баща.

— Ами твоят баща? — попита ме Роза, сякаш прочете мислите ми.

— Не знам кой е. Мама не иска да ми каже. Казва, че си имаме майка и това е достатъчно. Такава е традицията по местата, откъдето произхожда родът Тонере.

— И къде е това?

— Имаме роднини в Кампана, но всъщност идваме от още по-далеч, от място, наречено Колмонте.

— Никога не съм го чувала.

— Ами то *се намира* много далеч. Мама казва, че е от другата страна на Пръстеновото море.

— Разбирам — започна Роза, но аз така и не разбрах какво искаше да каже, защото в този миг някой затропа по вратата. Не беше възпитано почукване, а гневно, плашещо хлопане.

Ние седяхме напълно вцепенени, като две малки зайчета в тревата. Очите на Роза се уголемиха от ужас. Навярно и моите изглеждаха така. Във всеки случай сърцето ми туптеше толкова силно, че ушите ми бучаха.

— Отворете! — изрева непознат мъжки глас, последван от ново хлопане по вратата. — Отворете, в името на Дракона!

Аз скочих и изтичах в коридора зад кухнята, а Роза след миг ме последва. Опитах се да дръпна резето, но то заяждаше и не искаше да се отвори.

Тогава се чу прашене като от цепене на дърво и кухнята отново се изпълни с дневна светлина. Един мъж с броня и пуловер с дракон влезе в стаята през прозореца, а зад него зърнах аленочервеното лице на Аун.

— Ето я — изкрещя той. — Ниската, тъмната. Тя е дъщерята на вещицата!

[1] Строит. — тънка гредка за строеж. — Б.пр. ↑

20.

ЖРИЦАТА НА СРАМА И БЕЗСРАМНИЯ

Внимавай какво си пожелаваш. Може и да се сбъдне. Изобщо не трябваше да искам да се върна в крепостта. Защото желанието ми беше на път да се сбъдне.

— Казах ѝ — прошепна Роза едновременно ядосано и гузно. — Казах ѝ, че не бива да му разкрива къде сме.

Не можех да я видя. Бяха дошли да уловят дъщерята на вещицата и си бяха донесли чувал. Аз виках и се съпротивлявах, колкото сила имах, но бързо ме усмириха. Един мъж ме сграбчи за ръката, друг ми нахлузи чувала, трети го завърза с въжето около врата ми.

— Гледай да не я удушиш — каза един от тях. — Дракан я иска жива, засега.

Чувалът ме боцкаше и миришеше силно на овца — явно го бяха използвали за вълна. Имах късмет, че не беше брашмян чувал. И без това ми беше трудно да дишам. През цялото време си мислех, че ще падна, защото не виждах къде стъпвам. Всеки път щом се препънех, пазачът ми помагаше да се изправя, но ме държеше за ухапаната от дракона ръка, и всеки път като я дръпнеше, ми призляваше, та ми беше още по-трудно да стоя права.

— *Казах ѝ.*

— На кого? — промълвих аз и се опитах да запазя усещането си за горе и долу. — Майка ти? Казала си на майка си, че ще идваме при Вдовицата на аптекаря? Изведнъж си спомних как тя и майка ѝ бяха допрели глави, докато търсеха в сандъка шала, който увих около главата си. Идеше ми да я чумосам, но не го направих.

— Не трябваше да казваш на никого!

— Да, но тогава не знаех... беше просто — за по-сигурно. Беше *преди* да...

Преди да се погледнем в очите. До този момент аз бях едно странно момиче, което искаше да ѝ плати, за да ѝ заеме своите дрехи.

— Аз мога — започнах аз, но стражът, който ме държеше, ме дръпна предупредително за ръката.

— Мълчи и върви, момиче — нареди ми той.

Пазачите бързаха и не искаха ние да спираме дори за миг и да ги бавим. Край нас имаше хора, много хора. Можех да ги чуя и усетя — една бутаща се, блъскаща се тълпа, която с неохота ни пусна да минем.

— Тамян! Тамян! Купете си осветен тамян! — крещеше уличен продавач право в ухото ми. — Защиатава от очи на вещици и други зли сили! Купете си тамян тук!

— Гледайте! — извика някаква жена изведнъж. — Хванали са дъщерята на вещицата!

— По дяволите! — промърмори този, който ме държеше. — Сега никога няма да минем!

Думите „дъщерята на вещицата“ отекнаха сред тълпата, която ни заобикаляше, и блъсканицата около нас се увеличи. Бе като примка, която все повече и повече се затяга.

— Дяволско изчадие — извика някой.

— Тя е само дете — намеси се друг, който стоеше по-наблизо.

— Дайте път! — изрева един от пазачите, а гласът му се извиси над гълчавата.

— Направете път, в името на Дракона! — чувах се удари и тропот, защото хората на Дракан трябваше да използват дръжките на копията и щитовете, за да си проправят път през навалищата. Нещо мокро и слузесто ме уцели по рамото, но нямах представа какво е.

— Роза! — извиках аз.

— Тук съм — чу се някъде зад мен. — Почти стигнахме до портата.

Внезапно пазачът ме пусна и аз паднах върху нещо, най-вероятно крак. Задърпах чувала, исках да го сваля, исках да виждам. Някой друг от хората на Дракан ме вдигна и ме метна през рамо, сякаш бях чувал с вълна.

— Стига си ритала! — каза ми той. — Ще те изпусна!

Аз не ритах. Само дерях чувала. Стана ми по-леко сега, когато висях надолу с главата. Успях да издърпам края на чувала нагоре и поне устата ми беше свободна, та можех да дишам по-спокойно, но все още не виждах.

Прозвуча заповед, последвана от дрънчене и проскърцване на железни панти. Около нас се освободи място и гълчавата на тълпата се чуваше по-отдалеч. До ушите ми вече долитаха и други звуци — плисъкът на водата във фонтана на Гарвана в красивата Графска градина, на която обикновените хора можеха да се любуват само от разстояние, през решетката на Високата порта.

— Каква гюрултия! — каза един от пазачите. — Човек би си помислил, че никога не са присъствали на екзекуция преди.

— Това с дракона е нещо ново — добави друг. — Може би затова са дошли толкова много хора.

— Само дано не е започнало — рече трети. — Приятелят ми ни е запазил хубави места на върха на Гарнизонната порта. Ама на, непременно трябваше да ни изпратят да хванем тази малка вещица.

— Сигурно ще стигнем навреме — каза този, който ме носеше. — Не мисля, че графът на Ордена на дракона ще започне без нас.

Очаквах, че като стигнем до двора на Оръжейната, отново ще се надигне врява. Но макар че чувах и усещах присъствието на стотици, не — на хиляди души, беше странно тихо.

Тогава чух гласа на мама.

— *Погледнете в душите си* — сигурно й бе коствало усилие да привлече вниманието на толкова много хора, но въпреки това думите й бяха уверени и имаха силно въздействие, сякаш пред нея стоеше само един човек. — Погледнете се. Правилно ли постъпвате? Добро и достойно ли е деянието ви? Не ви ли е срам? Аз само изпълних дълга си. Дотолкова ли не може да преглътнете истината, че тя ще ми коства живота?

Стражите спряха. Изведнъж отново стоях на краката си и никой не ме държеше. Смъкнах изцяло чувала. Най-накрая отново виждах.

Целият двор на Оръжейната беше пълен с народ. Мисля, че дошлите да гледат бяха повече, отколкото Дракан беше предполагал. Бяха насядали и по покривите на най-ниските сгради — ковачницата, банята и наблюдателницата над гарнизонната порта или висяха от прозорците на източното крило. Някои бяха докарали със себе си фургони и каруци, за да се извисят над останалите. Около ешафода и дракона обаче беше празно. Всички искаха да го видят, но никой не изгаряше от желание да е близо до него.

В този момент обаче никой не гледаше дракона.

Хората или бяха свели глави и се взираха в земята, или бяха втренчили поглед в майка ми.

Бяха ѝ оковали ръцете и завързали очите, но не знаеха, че една Жрица може да използва само гласа си, ако е достатъчно силна. Тя стоеше там, на ешафода, слаба и крехка, между двама грамадни пазачи, съвсем сама сред стотици хора, които бяха дошли да я видят как умира. Не беше с дрехи от блестяща коприна или златист бродат, като майката на Дракан и другите изискани дами на балкона на замъка. Носеше същата кафява пола, с която беше облечена, когато я отведоха от къщи преди пет дни, а червеникавокафявата ѝ коса бе изгубила блясъка си и падаше оплетена по гърба ѝ. Но никой от префинените дами, никой от облечените в брони хора на Дракан, нито дори самият Дракан... нито един от тях не можеше да стори това, което правеше тя в момента.

Не виждаше хората, но ги караше да погледнат в душите си. Затова цареше тишина. Затова стотици бяха свели глави и мълчаха.

В този миг всичко бе възможно. И Дракан разбираше, че го грози опасност. Той се беше настанил на един златен трон на балкона на замъка, издигнат високо над тълпата. Явно си мислеше, че така има по-царствен вид. Изведнъж скочи на крака и разцепи тишината с вика си.

— Да, много е добра, вещицата. Но не е Жрица на срама.

Аз стоях със зяпнала уста. Как можеше да говори така, когато всички на площада бяха свидетели на мощта ѝ като Жрица? Но докато останалите мълчаха и се виждаха през нейните очи, Дракан ловко скочи на парапета, хвана се за перилата, прехвърли се от другата страна и се озова на площада. До ешафода бяха оковали платформа. По нея щеше да се изкачи драконът, когато отпуснеха веригата му достатъчно, че да стигне дотам. Но Дракан го изпревари. Той изтича по платформата с големи крачки и след миг се изправи пред майка ми. Бе толкова бърз, сякаш се придвижваше с помощта на магия.

— Това, което чувствате, добри ми граждани, не е срам. Това е вещерско изкуство. От какво да се срамувате? Това не е никаква Жрица на срама, а вещица, която помага на Чудовището-убиец Никодемус. А вие просто сте дошли, за да бъдете свидетели на заслуженото ѝ наказание. *Ако беше истинска Жрица на срама, щях ли да мога да направя това?* — той свали превръзката от очите на мама, хвана я силно за брадичката и впи поглед право в очите ѝ.

През целия двор на Оръжейната се понесе шепот. Дори аз, която го бях виждала да прави това и преди, се усъмних за миг. Дали наистина бе извършил нещата, в които го подозирах? Не проумявах как някой може да убие трима души и след това да погледне майка ми, без да му трепне окото.

Тя дълго остана безмълвна, навярно беше стъписана. След това каза спокойно, но достатъчно високо, за да могат всички да чуят:

— За първи път срещам напълно лишен от срам човек. Сигурно е доста странно никога през живота си да не си изпитвал това чувство.

Но хората не я разбраха. Те виждаха, че той устоява на погледа ѝ без страх. Не осъзнаваха, че проблемът не бе в уменията ѝ на Жрица на срама, а в Дракан, който не можеше да изпитва срам. А дори и да имаше неколцина, които си даваха сметка за това, те прогониха нелицеприятната истина. Предпочитаха да вярват на Дракан, а не на грозната картина, която съзряха, щом се огледаха в майка ми като в огледало. Виждах как понадигат глави и се отърсват от срама.

И Дракан го забеляза. Той пусна майка ми и се обърна към тълпата.

— Вие загубихте граф — извика той. — Аз загубих баща. Красивата си снаха, нероденото ѝ дете, малкия си племенник Биан... Нима трябва да стоя и безучастно да гледам как убиецът се измъква безнаказано? Тази жена също носи вина за смъртта на близките ми. Не заслужава ли тя самата да умре?

Понесе се шепот.

— Ако е вещица...

— Момчето беше само на четири години...

— Той я погледна в очите. Никой не може да погледне една истинска Жрица на срама в очите...

— ...помага на Чудовището...

— Смърт за вещицата!

— Смърт за вещицата!

— Смърт за вещицата!

Не издържах повече.

— Дракан го е извършил — извиках аз и започнах да си проправям през стената от хора път към майка ми. — Дракан ги е убил!

Сякаш никой не ме чуваше. Мама и Дракан обаче ме забелязаха. Мама отвори уста, за да ми каже нещо, но Дракан се наведе към нея, съвсем близо, и ѝ каза нещо, което я накара да замълчи. Спокойното изражение изведнъж се изпари от лицето ѝ. Изглеждаше съвсем отчаяна и аз забравих всичко, забравих да мисля. Единственото, което знаех, бе, че искам при мама.

Никога нямаше да стигна до нея сама, но Дракан даде знак на двама от стражите до ешафода и те ми помогнаха да мина.

— Дракан е бил — казах аз на мама. — Дракан го е извършил...

Надявах се, че мама може да ги накара да чуят. Въобразявах си, че ще каже: „Дракан е убиецът“ и че всички ще повярват. Но тя не го направи. Само ме погледна с отчаяни очи и тихо ми прошепна:

— Мълчи, Дина!

Дракан протегна ръка и ме хвана за врата. Бях забравила колко бързо се движеше.

— Е, госпожо Тонере — каза той, без да повиши глас.

— Може ли да чуем сега истината за господаря Никодемус? Или дъщерята на вещицата ще сподели участта ѝ?

— О, Дина... — промълви мама със сълзи на очи. — Защо просто не избяга?

Дракан направи знак на един от стражите, които стояха около ешафода. „Донесете ми още едни окови.“ Един от тях му подаде верига, той се наведе бързо, склучи я около глезена ми и закачи свободния ѝ край на халката, към която беше прикована мама.

— Е, госпожо? — попита той студено. — Толкова ли е невинен?

Мама беше бледа като мъртвец. Беше се втренчила в него, а той я гледаше в очите, сякаш не беше жрица.

— Ти не си човешко същество — каза му тя накрая. — Животните имат повече съвест от теб.

Думите ѝ не му се понравиха. За миг ми се стори, че му се иска да я удари, и аз сама несъзнателно свих юмруци. След това той кимна рязко, не защото беше съгласен с нея, а защото вече беше взел решение.

— Както иска. Може би ще размисли, като види отблизо едно истинско животно. — Той повиши глас. — Отпуснете веригата на дракона!

Откъм драконовата порта долетя скърцане и трополене.

— Или си мисли, че любимият ѝ убиец ще се появи и ще я спаси в последния момент? Надявам се да се опита, искрено се надявам да опита!

Дракан се обърна и тръгна надолу по платформата, без да бърза, макар че в същия момент драконът се насочи към нас. „Няма основания да се страхува“, помислих си аз ядосано. Ако някой дракон впиеше зъби в него, сигурно веднага щеше да падне мъртъв. Пазачите отстрани на мама хвърлиха по някой друг нервен поглед към чудовището и пъргаво скочиха от ешафода долу на калдъръма. Там изведнъж се бе освободило още място.

Драконът се плъзгаше бързо напред. Слънчевите лъчи танцуваха по сиво-зелената му люспеста кожа, а дебелият му опашка се полюшваше наляво-надясно при всяка стъпка, която той правеше. Драконът спря в началото на платформата, отвори уста и задуши въздуха с език. Колко бяха отпуснали веригата му? Дали щеше да стигне до нас?

Мама протегна окованите си ръце и ме притисна към себе си. Не можеше да ме прегърне, но можеше да допре буза до косата ми.

— Застани зад мен — прошепна ми тя. — Няма да му позволи да изяде дете. Хората ще се разбунтуват.

След всичките викове „дяволско изчадие“ и „малка вещица“ не знаех дали изобщо има нещо, с което гражданите на Дунарк нямаше да се съгласят. Но не затова поклатих глава.

— Не — казах аз толкова тихо, че само тя да ме чуе. — По-добре да стоим съвсем неподвижно. Не мисля, че драконите виждат добре. А и може би... може би след малко нещо ще се случи.

Но ако нещо щеше да става, трябваше да стане бързо. Драконът опипа с крак платформата и направи три бързи крачки по нея — можеше и да не вижда добре, но явно ни беше надушил. Взирах се право в синьо-лилавата му паст и при вида на острите му като шило резци парещата пулсираща болка в ръката ми се усили. Мисля, че от устните ми се отрони някакъв звук, не вик, а по-скоро неволен тих писък. Мама вдигна глава.

— Дракан — каза тя много високо и отчаяно. — Почакай...

В този миг се чу гръм, от който красивите стъкла на двореца зазвънтяха, а от тесните, високо разположени прозорци на Оръжейната заизлизаха дебели стълбове дим. Драконът затвори уста и замига с очи.

Беше странна гледка, защото клепачите му се плъзгаха отдолу нагоре. Някой от тълпата започна да крещи на хората, че Оръжейната гори и че трябва да се спасяват, докато не е избухнала.

— Ще се взриви! Бягайте! — виковете плъзнаха навсякъде.

Хората крещяха, блъскаха се и падаха едни върху други. Тези, които можеха, побягнаха. До ешафода внезапно останаха само двама пазачи. Единият се втурна храбро към Оръжейната, вероятно, за да изгаси пожара преди всичкият барут вътре да се е подпалил и да вдигне половината крепост във въздуха. Другият скочи на ешафода, свали един чук от колана си и нанесе два точни удара по халката, която държеше веригите. Тя бе разядена от царската вода на учителя Маунус и се счупи на четири при втория удар. Пазачът се изправи и през зъбралото на шлема му видях лицето на Нико.

— Бягайте! — извика той, хвана майка ми за лакътя и я завъртя на 90 градуса. — През Драконовата порта.

— Ами... драконът!

— Аз ще се заема с него — каза Нико.

Извади едно шише от ризата си, измъкна запушалката и се обърна към чудовището.

— Драко, Драко... — извика той, точно както през онази нощ в леговището. После хвърли чука по главата му. Драконът изсумтя сърдито и отвори паст, но точно това не биваше да прави. Нико бързо и точно запрати шишенцето в устата му. Изведнъж драконът загуби интерес към всичко останало. Започна да съска, да плюе и да се дере по главата с дългите си нокти.

— Тръгвайте! *Сега!* — извика Нико. — Към Драконовата порта!

Мама и аз се затичахме, а веригите ни дрънчаха като каруцата на железаря. Аз обаче не успях да стигна до платформата, защото нещо силно дръпна глезена ми и паднах по очи в цял ръст.

— Ти оставаш тук — каза Дракан и стъпи върху гърба ми, докато аз лежах, пъхтах и чаках светът да спре да се върти. — Нека да видим колко далеч смята да избяга майка ти. Или може би добрият ти приятел е решил да се прави на герой и ще пробва да те освободи? Е, Нико? Ще си поиграем ли?

Дракан извади меча си. Държеше го с лекота и високомерен вид. Пред очите ми изплува един от спомените на Нико — денят, когато той, четиринайсетгодишен, изхвърли меча си в канала, след което баща

му го преби. Дали мечът още лежеше и ръждясваше в жабунясалата от водорасли вода, или пък го бяха извадили? Във всеки случай Нико не го беше докосвал след това, независимо колко бой беше изял от баща си. Но сега той бавно извади меча, който беше част от задължителното снаряжение на стражите.

— Пусни я — каза той. — Остави я да си иде.

— Можеш да дойдеш да си я вземеш — изсмя се Дракан и размахва светкавично меч. Блестящото му острие изсвистя и описа дъга.

Нико бързо направи три крачки по платформата, но не обикновени, а по-скоро като хоризонтални подскоци с десния крак напред. Личеше си, че някога е учил фехтовка. Но Дракан посрещна първия му удар и го парира с такава сила, че мечът за малко да изхвъркне от ръцете му.

— Пробвай отново — каза Дракан с насмешка. Той дори не бе мръднал крака от гърба ми. — *Би трябвало* да можеш и по-добре.

Аз завъртях глава и погледнах Нико. Беше пребледнял и уплашен. След това не виждах нищо друго, освен крака, защото Нико се затича напред и отново нападна. Остриетата се удариха със силен и напевен звън и този път Дракан трябваше да премести и двата си крака. Но мечът *излетя* от ръката на Нико и той остана без оръжие.

— Жалко, малки ми Нико — каза Дракан и вдигна меча си, за да нанесе последен удар.

Аз хванах единия му крак с две ръце и се опитах да го спъна, но не това беше причината той да нададе пронизителен вой и да се хване за прасеца. Сякаш го беше ужилила огромна невидима оса. Нико беше бърз. Той отново грабна меча си, замахна с него като с чук и удари Дракан с плоската му страна. Дракан падна назад и остана да лежи безмълвно.

— Какво стана? — попита Нико неразбиращо. — Да не го ухапа?

— Не — отвърнах му аз. За това просто не се бях сетила. Тогава видях Роза, която се бе показала от скривалището си под платформата.

— Нали ти казах, че имам нож — рече ми тя.

И наистина — в дясната си ръка стискаше ръждив нож, чието острие беше обагрено в червено от кръвта на Дракан.

— Коя си ти? — попита Нико и я погледна, сякаш бе гном, трол, елф или нещо подобно.

— Това е приятелката ми Роза — осведомих го аз гордо. *След което* се втурнахме към Драконовата порта.

Това е почти последното, което си спомням съвсем ясно. Знам, че бягах, вървах и се катерех. Знам, че някой ме прехвърли през портата в леговището на драконите, че заедно с учителя Маунус, главния стражар и трима от хората му минахме покрай драконите — но дори тях не помня. Покатерихме се по няколко мокри срутени стени, където водата от Стария резервоар се процеждаше през една цепнатина и стигаше до драконите. Минахме по върха на зида на резервоара и стигнахме до равния покрив на банята, и докато главният стражар палеше един фитил, ние скочихме в градината на двореца зад Северното крило. Никой не се опита да ни спре. Всички се бяха устремили в противоположната посока, през улица Каруцарска или Графската градина към Главната порта на крепостта — колкото се може по-далеч от Оръжейната. Малцината, които не си бяха плюли на петите, не смееха да ни последват през леговището на драконите. Имаха повече да губят от нас.

Но ако ни бяха настигнали, нямаше да могат да продължат, защото главният стражар незабелязано бе изнесъл всичкия барут от Оръжейната и сега го използва, за да пробие дупка в стената на резервоара. Спомням си взрива и водата, която внезапно се изля през стената, както като махнеш тапата от бутилка. После имаше един дълъг неясен момент и ми се струва, че през част от пътя ме носеха. Приятелят на главния стражар, гарнизонният готвач, ни бе оставил въжена стълба до стената след Западната кула. Нико казва, че самият главен стражар бил извършил геройството да се изкачи по люлеещата се стълба и ме метнал през рамо като „чувал с картофи“, според дружелюбния израз на Нико.

Помня очите на мама, очи, на които не можеш да откажеш.

— Събуди се, Дина. Знам, че се чувстваш ужасно. Но от сега нататък *трябва* да вървиш сама. Никога няма да успеем да минем по улиците, ако те носят. Чуваш ли ме? Хайде, изправи се. Стани веднага. Единият крак пред другия. *Върви!*

Аз вървах. Какво друго можех да направя? Прекосихме Дунарк по диагонал и стигнахме до Скиденстад, където Роза знаеше за дупка в

стената и за една пътечка, Мидената пътечка, която жителите на Скиденстад използвали, когато искали да се спуснат по скалата на Дунарк, за да търсят миди в плитчините долу. Нико промърмори, че вероятно оттам тайно се пренасят и други неща, освен миди, но беше доволен, че пътечката я имаше.

Посъвзех се малко, докато стояхме долу на пясъчния бряг. Усещах мириса на солена вода и чувах крясъците на чайките, които кръжаха над главите ни. Бяхме десет човека. Двама пазачи, на които главният стражар бе посмял да се довери, гарнизонният готвач, главният стражар, Вдовицата, учителят Маунус, Нико, мама, Роза и аз.

— Какво ще правим сега? — попита мама и погледна надолу към ръцете си, за да не ги притеснява с очите си.

— Ще се скрием в тръстиката край реката. Когато се спусне вечерта, ще дойде лодка.

— С лодкар, на когото можем да вярваме?

— Деверът ми — каза бързо гарнизонният готвач.

— Колко още ще вървим всъщност?

— Още малко — каза готвачът. — Не повече от час.

И ние повървахме още малко.

Останалите държаха ушите и очите си отворени. Няколко пъти ни беше казано да легнем по корем. И ние лежахме в меката черна кал и гледахме златистозелените стъбла на тръстиката, докато не ни съобщиха, че трябва отново да се изправим. Беше почти приятно да лежим така — във всеки случай беше по-добре, отколкото да ходим. Само дето ме мъчеше ужасна жажда. Щях да пия от солената вода в каналите, ако мама не ме беше спряла и не ми беше казала, че от нея ще ми стане зле.

— Добре ли си? — попита ме Роза, сбърчила притеснено вежди.

— Чудесно — излъгах аз.

Какво друго можех да отговоря? Никой не можеше да ми помогне сега. Мама ме държеше под око, но дори и тя не предложи да направим почивка. Чисто и просто беше опасно.

Най-накрая стигнахме до уговореното скришно място. Тук тръстиката бе висока и гъста, същинска гора, в която можехме да се свием. Главният стражар отрязва няколко стръка с меч си и ние си направихме рогозка от тръстика, на която можехме да лежим и седим. Тя боцкаше леко, но поне бе суха, а не мокра като калта. Аз

продължавах да треперя от студ, макар че слънцето светеше. Малки черни мушици кръжаха и ни хапеха в топлия следобед.

— Добре — каза мама. — Дай да погледна ръката ти.

Аз предпочитах да лежа неподвижно и да не движа ухапаната си ръка, доколкото беше възможно. Тя туптеше през цялото време. Но когато мама говореше с тази интонация, знаех, че няма мърдане. Мама внимателно измуши раирания вълнен пуловер на Роза през главата ми, но ръката, разбира се, отново беше кървяла и ръкавът бе залепнал заради засъхналата кръв. Аз стиснах зъби толкова силно, че челюстта ме заболя, но въпреки това ми потекоха сълзи, когато мама го издърпа. Тя дълго и мълчаливо разглежда триъгълните рани. Бяха се появили червени линии, а две от раните бяха забрали.

— Може ли да намерим чиста вода? — попита тя.

— Не и преди да дойде лодката — отвърна главният стражар. — Речната вода със сигурност е мръсна, а не можем да рискуваме да запалим огън, за да я преварим.

Мама не попита нищо повече. Тя накъса долната част на полата си на ленти и направи нова, макар и не съвсем стерилна превръзка на ръката ми. Пуловерът ми изглеждаше отвратително, но нямаше какво друго да облека. А треперех като кутре.

— Мислех, че ръката ѝ е по-добре — каза Нико притеснено.

— Беше по-добре — промърморих аз гневно. — Преди всички да започнат да я дърпат.

— Опитай се да поспиш, ако можеш — каза мама, като ме държеше за ръка, както когато бях на седем години и страдах от ужасен коклюш. И аз заспах.

Когато се събудих, вечерницата грееше високо над тръстиката, а небето беше тъмносиньо и нежно като кадифе. Мама не беше до мен, но от едната ми страна седеше Роза, а от другата — Нико.

— Дойде ли лодката? — попитах аз.

— Не, но май вече я виждат — отговори ми Нико. Роза клюмаше с глава и май беше задрямала.

За кратко помълчахме. Аз погледнах Нико, който седеше и се взираше във Вечерницата, сякаш се надяваше тя да му разкаже нещо.

— Нико?

— Аха?

— Тогава... в двора на Оръжейната, когато удари Дракан...

— Да — каза той сухо. — Не съм забравил.

— Ти го удари с плоската страна на меча.

— Да.

— Можеше да използваш острието. Можеше да го убиеш.

Той нищо не каза.

— Нико, след всичко, което той ти причини... Защо не го направи? Защо не го довърши?

Той въздъхна дълбоко и ми хвърли бърз поглед.

— Не знам — промърмори приятелят ми. — Просто не можах.

Ние мълчахме и заедно гледахме Вечерницата. Ръката дяволски ме болеше, но главата ми леко се проясни, след като бях поспала малко. Тогава тръстиката зашумоля и от нея се показаха мама и Вдовицата.

— Лодката е тук — каза Вдовицата. — Ще тръгваме.

Нико ми помогна да се изправя. Все още не ходех много уверено. След малко забелязах, че Роза продължава да седи.

— Хайде — подканих я аз.

Тя поклати глава.

— Не. По-добре да се сбогуваме сега.

— Какво искаш да кажеш? Къде ще отидеш тогава?

— Вкъщи.

— Вкъщи?

— В Скиденстад. При мама.

Направи ми впечатление, че въпреки всичко не спомена Аун.

— Да не си полудяла! — изрепчих ѝ се аз. — Да не мислиш, че можеш да се върнеш, сякаш нищо не се е случило? Ти заби нож в крака на Дракан, Роза!

Тя ме погледна, а в очите ѝ блестяха сълзи. Но не плачеше, *не искаше* да плаче.

— А ти къде си мислиш, че мога да отида? — тонът ѝ беше груб и враждебен, но знаех, че в душата си не питае лоши чувства към мен.

— Ще дойдеш с нас, разбира се. Нали, мамо?

Мама кимна.

— Роза е добре дошла. Може да напишем писмо на майка ти, за да знае къде си. Но Дина е права. Не можеш да се върнеш в Дунарк.

Устните на Роза трепереха.

— Наистина ли?

— Разбира се!

— Но...

— Какво но?

Тя късаше едно листо тръстика с резки нервни движения.

— Само дето... не знам... не познавам...

Тя млъкна и отново заговори с войнствения тон, който вече добре познавах.

— Лесно ти е на теб да си храбра. Имаш майка си, семейството си и Нико... а аз си нямам никого. И... никога не съм напускала Дунарк преди.

— Имаш мен — казах аз с известно огорчение.

— И мен — добави Нико. — Даже отчасти съм ти длъжник. Ти може да си забравила, но аз не съм.

Роза продължаваше да къса листото тръстика на все по-малки парченца. Искаше ми се да хвана ръцете ѝ, които късаха и дърпаха, и да я накарам да спре, но не посмях. Понякога човек трябваше да внимава с Роза. Тя беше силна, но и чувствителна. Нека само някой посмееше да ѝ съчувства. Тя не би го позволила.

Накрая ръцете ѝ се успокоиха и последните остатъци от тръстиката се понесоха надолу и се приземиха в калта.

— Погледни ме.

Каза го толкова тихо и неочаквано, че в началото си помислих, че не съм чула правилно.

— Какво каза?

Роза се изправи.

— Погледни ме — повтори тя малко по-високо. — Погледни ме, за да съм сигурна, че ще се осмеля.

Има моменти, когато човек се чувства по начин, който не може да бъде описан с думи. Така беше с мен сега. Нищо не казах. Просто погледнах приятелката си в очите и не сведох поглед, докато тя не видя, че знам, че е силно и храбро момиче, което нищо не може да го уплаши.

21. У ДОМА

Щеше да е хубаво историята да приключи на това място — тук, сред тръстиката, където стояхме аз, Роза, Нико, мама, а Вечерницата ни гледаше от небето. Но в реалния живот историята винаги продължава. И затова ще трябва да ви разкажа какво се случи после.

Минаха почти две седмици преди да се приберем в Биркене. Пътуването би могло да отнеме само половин ден, ако разполагаме с бодри коне, но ние нямахме такива, а и краката ни бяха много уморени. Раната ми се бе възпалила и ме втрисаше, та аз едва можех да стоях права. Деверът на гарнизонния готвач ни отведе до едно съвсем мъничко селце, само с четири къщи, по средата на блатото Дун на запад от Дунарк — точно в противоположната на Биркене посока. Там се криехме, докато се възстановя. На връщане към къщи не галопирахме по главния път, а се влачехме по друмища, диги и скрити пътеки, които едва различавахме.

Но най-накрая пред нас се извиси хълмът със светлозелените брези, които са дали на селото името му. Ех, как копнеех да легна в собственото си легло в Липовата къща, да се събудя до Давин и Мели, да стана и да сляза долу в кухнята при овесената каша и маминия сок от черен касис.

Само че не можех, защото Липовата къща вече я нямаше. Когато излязохме от последния завой, не ни посрещнаха белосани постройки, а само руини с овъглени греди и дъски, които стърчаха към небето като бодли на подплашено животно. Всичко беше опустошено. Бяха се опитали да подпалят плодовите дръвчета в овощната градина. Бяха счупили капака на кладенеца и вътре плуваше подпухналият труп на петнистото козле. Щяха да минат години преди водата в кладенеца отново да стане годна за пиене. Бяха убили всички животни, които бяха успели да заловят, и бяха оставили повечето на земята. Навсякъде

имаше мъртви зайци и кокошки. Само една единствена кокошка бе оцеляла. Разхождаше се из руините и кудкудякаше, а като ни видя, се уплаши и избяга.

В началото стояхме като вкаменени. След което мама нададе един хриплив вик и се втурна към селото. Добре знаех за какво си мислеше. Никой не се съмняваше, че това е отмъщението на Дракан. И мама бе ужасена от мисълта, че можеше да е открил Давин и Мели.

— Трябваше да го убия — процеди Нико през зъби. — Тогава това нямаше да се случи.

— Не можеш да си сигурен — отвърнах му аз, но мислите ми бяха на съвсем друго място. — Къде забравяш майка му?

Самата аз горещо желях Нико да беше използвал острието на меча тогава. Ако нещо се бе случило на Давин и Мели...

Но те бяха добре. Когато хората на Дракан дошли, Давин и Мели били при ковача Рикерт и при Елин и успели да се скрият в сеновала, преди насилниците да стигнат селото. Дракан беше изкушавал хората с красиви слова и пари, но Биркене въпреки всичко не беше предало децата на Жрицата. Дори Пес бе невинен, макар че Давин е трябвало да го стиска за муцуната половината следобед, за да не се нахвърли с лай върху Дракан.

Вечерта седяхме в кухнята на Елин и Рикерт и се опитвахме да свикнем с мисълта, че вече няма място, което да наричаме „дома ни, Липовата къща“. Усещането беше странно. Един след друг при нас се отбиха всички жители на селото с дарове, храна и вещи, които „тъй или иначе не им трябвали“. Държаха се така, сякаш те бяха отговорни за това, че от Липовата къща бяха останали само овъглени руини. А не беше така. Даже напротив. Хората бяха спасили най-важното. Никога преди не бях питаела толкова топли чувства към семейството на мелничаря, както тази вечер. Но това не променяше факта, че не можехме да останем в Биркене.

Сега всички бяхме бездомни. Вдовицата не можеше да се върне в къщата си зад църквата „Света Адела“, нито пък Роза можеше да се прибере при майка си в малкото жилище над портата в Скиденстад. Вероятно учителят Маунус тъжеше най-много от всички — по лабораторията си с прахчетата, течностите и колбите. А пък Нико — той в известен смисъл бе изгубил цял град.

— Разбира се, може да се качим при баба — предложи Вдовицата плахо... — Горе, в планините.

— Да, бихме могли — отвърна учителят Маунус, но изглежда мисълта не му се нравеше особено. — Бихме могли. Но ако исках да прекарам живота си, като вардя овце и пия малцова ракия, никога нямаше да се преместя в Дунарк.

— Баба ще ни посрещне добре. А дори и Дракан няма да посмее да влезе в разпра с един скайлендърски клан. Там ще сме в безопасност.

— Безопасност — въздъхна мама. — Добре звучи точно сега.

Учителят Маунус казва, че тук — горе, има повече овце, отколкото хора. Може и да е прав, но все пак тук има и хора. Имат различен говор от този на жителите на равнината, но това не пречи да се разбираме. Току-що завършиха новата ни къща и покриха покрива ѝ с чимове трева — така строят тук. Всички от клана Кенси ни помагаха. После си устроихме празненство и аз и Роза разучихме танца на мечката и съомгата. Това е бърз, див и забавен скайлендърски танц, при който мъжете въртят момичета и си ги предават от ръка на ръка. В началото бе весело, но после досадната болка се върна в ухапаната ми от дракона ръка. Тя все още не бе оздравяла напълно и както обикновено, си спомних с яд за Сила, дъщерята на мелничаря.

Тази нощ за първи път ще спим в новата къща. Вътре се носи приятен аромат на мокро дърво. Липовата къща още ми липсва, най-вероятно този копнеж никога няма да отмине, но мисля, че животът тук ще ми хареса. Все пак с мен са мама, Давин и Мели. Мама, Давин, Мели и Роза.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.